

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН КРЪСТОСАН ОГЪН

Част 17 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Калина Лазарова, 2013

chitanka.info

На Скот Коуън, ректор на Университета в Тюлейн и герой на Ню Орлиънс, който с вдъхновяващите си лидерски умения и с херкулесовските си усилия успя да подсигури по-добро бъдеще за Тюлейн и Ню Орлиънс след урагана Катрина.

ПРОЛОГ
КАКВОТО НАМЕРИШ — ТВОЕ СИ Е

1.

Бяха изминали осем месеца, откак Кайл Крейг уби човек. Някога той бе от онзи тип хора, за които всичко трябваше да се случи бързо, едва ли не да е станало вчера, дори по-рано. Ала вече не беше така. Едно нещо бе научил със сигурност през четирите години убийствена изолация в строго охранявания федерален затвор „Флорънс“, щата Колорадо — как да чака, за да получи онова, което желае.

Седеше търпеливо във фоайето на апартамента на набелязаната жертва, с оръжие в скута, вперил поглед в светлините на пристанището в Маями, и чакаше момента. Не бързаше заникъде; наслаждаваше се на гледката, а може би най-послед започваше да се учи да се наслаждава и на живота. Поне на външен вид със сигурност изглеждаше спокоен — избелели джинси, сандали и тениска с надпис *Считай това за откровено предупреждение*.

В 02:12 след полунощ в ключалката се превъртя ключ. Кайл мигновено скочи на крака, долепи гръб о стената и застина, за да остане незабелязан.

Героят на деня, Макс Сийгъл, влезе, подсвирквайки си. Кайл разпозна мелодията — стар мотив от детството му. „Петя и вълкът“^[1]. Струнната секция — ловната тема на Петя. Каква ирония.

Кайл изчака господин Сийгъл да затвори вратата и да направи още няколко стъпки във все още тъмния апартамент. После насочи червения лазерен мерник и натисна спусъка.

— Здравейте, господин Сийгъл — каза. Приятно ми е да се запознаем.

Струя физиологичен разтвор, зареден с 50000 волта електричество, удари Сийгъл право в гърба. Той изръмжа през стиснати зъби. Раменете му се изпънаха, после тялото му се вкочани и той падна на пода като отсечено дърво.

Кайл не се поколеба и секунда. Сръчно подпъхна найлонова връв под тила на Сийгъл, омота я три пъти около шията му и започна да го влачи — веднъж в малък кръг по пода, за да избърше физиологичния разтвор, а после през целия апартамент към голямата баня в дъното.

Сийгъл бе твърде слаб да се бори. С малкото му останали сили се опитваше да разхлаби найлоновата връв, за да не се задуши.

— Не се съпротивлявай — каза най-после Кайл. — Няма смисъл.

В банята той прехвърли Сийгъл в огромната вана и завърза краищата на връвта за един от хромираните елементи. Чисто физически нямаше нужда, но по този начин главата на Сийгъл стоеше изправена и Кайл можеше да вижда лицето му.

— Ти вероятно дори не си чувал за съществуването на тези, нали? — попита той и размаха странното оръжие, което носеше със себе си. — Знам, че си бил в нелегалност за известно време, но в тях има голям потенциал, повярвай ми.

Нещото приличаше на първокласен воден пистолет, какъвто на практика си беше — донякъде. Действието на обикновените електрошокови пистолети продължаваше максимум трийсет секунди. А това бебче, натиснеш ли спусъка му, просто не спираше благодарение на удобния за носене контейнер за вода с вместимост два галона, прикрепен в задната му част.

— Какво... искаш? — изхърка дрезгаво Сийгъл в отговор на цялата тази лудост.

Кайл извади от джоба си малък цифров фотоапарат „Канон“ и започна да прави снимки. Анфас, ляв профил, десен профил.

— Знам кой си, агент Сийгъл. Да започнем оттам, става ли?

По лицето на мъжа премина объркване. После страх.

— О, господи, това е някаква ужасна грешка. Аз се казвам Айвън Шимел!

— Не — намръщено отсече Кайл. — Ти си Макс Сийгъл и си агент от ФБР. Под дълбоко прикритие си вече двама месеца. Промъкнал си се в картела „Буенес“, спечелил си доверието им и си спечелил доверието им дотолкова, че да започнат да ти поверяват доставки. Сега, когато погледите на всички са вперени в Колумбия, ти изпращаш хероин от Пукет и Банкок до Маями. — Той свали фотоапарата и погледна Сийгъл право в очите. — Да оставим настрана моралния релативизъм. Всичко е в името на тлъстата печалба. Не е ли така, агент Сийгъл?

— Нямам представа за кого говориш! — запротестира той. Моля те! Виж портфейла ми! — Мъжът започна да се съпротивлява, но поредната доза високо напрежение бързо го укроти. Електричеството

мигновено покоси моторните и сетивните нерви. Нямахме никакво значение каква поносимост към болката имаше Сийгъл. А наличните муниципии просто изтекоха през сифона към залива Бискейн.

— Предполагам, че бих могъл да ти простя, задето не ме разпозна — продължи Кайл. — Името Кайл Крейг говори ли ти нещо? А *Мислителя*? Така ме наричат в *Замъка на загадките*^[2] във Вашингтон. Всъщност преди време работех там. Преди много време...

Проблесналата в погледа на Сийгъл искрица издаде, че го е разпознал, не че Кайл имаше нужда от каквото и да било потвърждение. Все още се справяше безупречно с предварителното си разузнаване.

Но Макс Сийгъл също беше професионалист. И нямаше да спре играта точно сега; *особено сега*.

— Моля те — изплака той, — какво е това? Кой си ти? Не знам какво искаш.

— Всичко. Макс. Абсолютно всичко. — Кайл направи още няколко снимки и прибра фотоапарата обратно в джоба си. — Ти всъщност си жертва на собствения си професионализъм, ако това е някаква утеха. Тук никой не знае кой си, дори местният отдел на ФБР. Именно затова се спрях на теб. Избрах те измежду всички тайни агенти, работещи в Съединените щати. Теб, Макс. Можеш ли да познаеш защо?

Гласът на мъжа незабавно се промени. Вече звучеше по-носово, с абсолютно същите нотки на бруклинския акцент, характерен за говора на истинския Макс Сийгъл.

— Нищо няма да излезе от това, което си намислил! Никога! Ти си луд! — изкрещя Сийгъл. — Ти си шибана откачалка!

— По някои стандарти това би могло да е вярно — каза Кайл. — Но освен това аз съм най-гениалният кучи син, когото някога ще имаш удоволствието да познаваш. — После натисна спусъка за пореден път и просто остави *нещото* да работи.

Сийгъл се гърчеше безмълвно на дъното на ваната. Накрая започна да се задушава от собствения си език. Кайл гледаше; внимателно отбелязваше всяка подробност до самия край, наблюдаваше жертвата си дотогава, докато вече нямаше какво повече да научи.

Да се надяваме, че това ще свърши работа — каза той. — Не бих искал да си умрял напразно, господин Сийгъл.

[1] Симфонична приказка от Сергей Прокофиев. — Б.пр. ↑

[2] От *Puzzle Palace* (англ.) термин, използван обикновено за сградата на Пентагона край Вашингтон, окръг Колумбия. — Б.пр. ↑

2.

Двайсет и два дни по-късно един мъж, който имаше поразителна прилика с Макс Сийгъл, напусна хотел „Мелиа“ в луксозния квартал „Мирамар“ в Хавана, Куба. Тук медицинските туристи се срещаха точно толкова често, колкото и джебчиите: никой не погледна повторно широкоплещестия мъж в лепен костюм, със синини около очите и с марля върху носа и ушите, докато крачеше през фоайето.

Той подписа сметката с перфектно фалшифициран подпис и разноските се приспаднаха от чисто новата карта „Американ Експрес“ на Макс Сийгъл. За операциите обаче беше платил в брой.

От хотела хвана такси до кабинета на доктор Круз, дискретно закътан в една от безкрайните неокласически сводести галерии в града. Вътре имаше модерна клиника — с комплексно обслужване и качествен персонал, — с която би се гордял всеки скъпоплатен пластичен хирург от Маями или Палм Бийч.

Трябва да ви призная, сеньор Сийгъл, че съм много горд от резултата — говореше тихо лекарят, докато махаше последните превръзки. — Това е едно от най-добрите ми произведения, ако мога така да се изразя. — Пипаше деликатно, но уверено и ефективно, като истински професионалист. Човек изобщо не би се досетил колко много морални недъзи би отстранил с удоволствие от пациентите си заедно е кожата и костите.

Доктор Круз бе извършил седем отделни процедури — нещо, което в други клиники би отнело месеци или дори година. Корекция на клепачите и носа, пълно повдигане на кожата и поставяне на мека тъкан в назалната пирамида; нови импланти „Медиор“ за по-изразена брадичка и скули; пластика на долната челюст; малко силиконов пълнеж за челото; и като последен щрих една симпатична трапчинка в брадичката, досущ като на Макс Сийгъл.

По молба на пациента не бяха правени никакви електронни изображения — нито преди, нито след процедурите. Срещу съответното заплащане доктор Круз охотно се съгласи да използва за работата си серия хартиени снимки в близък план от дигитален

носител, без да задава въпроси и без да проявява интерес към каквито и да било биофизически подробности.

Сега, когато Круз вдигна голямото огледало с дръжка пред Кайл, за да се види, резултатът бе поразителен. Имплантите — най-вече — бяха истинско чудо на промяната.

Макс — не Кайл — се усмихна в огледалото. Той усети леко щипене в ъгълчетата на устата си, която се движеше малко по-различно от преди. Всъщност той изобщо не успя да се разпознае. Абсолютен шок — по най-добрия възможен начин. През последните няколко месеца имаше и други дегизировки, в това число и няколко много скъпи протези, които успяха да го измъкнат от затвора. Ала те изобщо не можеха да се сравняват с това.

— След колко време ще изчезнат синините? — попита той. — А отоците около очите ми?

Круз му подаде папка с информация за следоперативния период.

— Ако почивате достатъчно, би трябвало да изглеждате напълно нормално след около седем до десет дни.

Оставаше да свърши още няколко дреболии — да се избърсне, да подстриже късо русата си коса, да я боядиса тъмна и да си набави чифт кафяви контактни лещи. Ако в цялата тази работа имаше нещо разочаровашо, то това беше фактът, че Кайл Крейг изглеждаше много по-добре от Макс Сийгъл.

Майната му! Сега трябваше да гледа по-мащабно на нещата. Следващия път би могъл да се превърне и в Брад Пит, ако пожелаеше.

Той напусна клиниката в отлично настроение и пое с друго такси право към международното летище „Хосе Марти“. Оттам хвана полет обратно до Маями, с връзка за Вашингтон същия следобед. За основното събитие.

Мислите му вече се въртяха около една идея: да се срещне със своя стар приятел и някогашен партньор Алекс Крос. Дали Алекс бе забравил обещанията, които Кайл му даваше през годините? Това му се струваше невъзможно. Но дали междувременно не бе станал поне мъничко безразличен към тях? Може би. Но така или иначе, „великият“ Алекс Крос щеше да умре, и то мъчително. Щеше да изпита болка, но най-вече — разкаяние. Финал, който безспорно си струваше чакането.

А междувременно Кайл възнамеряваше да се позабавлява. В крайна сметка — в ролята на новия и подобрен Макс Сийгъл — той знаеше по-добре от всеки друг, че имаше повече от един начин да се отнеме човешки живот.

ПЪРВА ЧАСТ
СТРЕЛЕЦ В ГОТОВНОСТ

1.

В „Джорджтаун“ се бе взривила поредната улична шахта. Експлозията изхвърли капака дванайсет метра нагоре във въздуха. Ситуацията приличаше на странна епидемия, а застаряващата градска инфраструктура бе почти разрушена.

С течение на времето подземните кабели се протриваха и разтапяха, изпълвайки пространството под улиците със запалим газ. Накрая — и все по-често напоследък — оголените жици образуваха волтова дъга, предизвикваха експлозия в канала и изпращаха поредния стоманен диск, с тегло сто и трийсет килограма, във въздуха.

Точно за тези ужасни, фатални новини живееха Дени и Мич. Всеки следобед те вземаха вестниците за продажба и хукваха към обществената библиотека на Двайсет и четвърта улица, за да проверят в уебсайта на областния транспортен отдел къде са най-тежките задръствания. Вадеха хляба си от задръстванията в пиковите часове.

Дори в най-обикновен ден „Кий Бридж“ оправдаваше прякора си — *Франкенщайн*, ала днес достъпът до „Ем стрийт“ наподобяваше нещо средно между паркинг и цирк. Дени си проправяше път към центъра на задръстването, а Мич пое периферията.

— „Тру Прес“, само за долар, помогнете на бездомните!

— Исус ви обича, ще помогнете ли на бездомните?

Представляваха странна на вид двойка — Дени, бял мъж с ръст над метър и осемдесет и пет, с развалени зъби и набола четина, под която прозираше хлътна брэдичка; и Мич, с тъмнокожото си младежко лице, набито тяло, висок сто шейсет и седем сантиметра и с къси сплъстени къдрици, пасващи му идеално.

— Това тук е една съвършена метафора, нали? — казваше Дени. Говореха си един на друг над покривите на автомобилите, или по-скоро говореше Дени, а Мич пазеше поведението пред клиентите. — Някъде много дълбоко под земята се трупа напрежение и никой не забелязва, щото там долу има само плъхове и лайна и на никого не му пука, нали? Обаче един ден... — Той изду бузи и издаде звук като от експлозия. — И тогава вече ще *трябва* да обърнеш внимание, щото

плъховете и лайната ще са навсякъде и всеки ще иска да разбере защо някой друг не е направил нещо, за да предотврати това. Имам предвид... ако Вашингтон не е под прицел, не знам какво друго може да е това, по дяволите!

— Под прицел, братле. Прицел-мрицел — отвърна Мич и се изсмя на собствената си тъпа шега. Върху избелялата му тениска имаше надпис: *Ирак — ако не си бил там, млъквай!* Носеше провиснали камуфлажни панталони, също като Дени, само че неговите бяха отрязани под коленете.

Дени държеше ризата си наметната през раменете, за да показва сравнително приличните плочки на корема си. Никога не вреди да предложиш малко радост за окото, а лицето му не предлагаше много радост.

— Това е американският начин — продължи той достатъчно гръмогласно, за да го чуе всеки с отворен прозорец. — Продължавай да правиш онова, което винаги си правил, и ще продължиш да получаваш онова, което винаги си получавал. Прав ли съм? — попита той симпатична бизнесдама в BMW. Жената се усмихна и дори си купи вестник. — Бог да ви благослови, госпожице. Ето така се прави, дами и господа!

— Ей, Дени — извика Мич и кимна с брадичка към двама пътни полицаи, които си проправяха път към тях от Трийсет и четвърта улица. — Мисля, че тези двамата не ни харесват особено.

Дени се провикна към ченгетата, преди да са успели да го заговорят първи.

— Уличната просия не е незаконна, господа полицаи. Не и извън територията на федералните паркове, а доколкото ми е известно, „Емстрийт“ не е парк!

Единият от полицаите махна с ръка към гъстия трафик от ръмжащи коли и служебни камиони на електрическа компания „Пенко“ и на противопожарната служба.

— Шегуваш се, нали? Хайде, изчезвайте.

— Стига де, човече, наистина ли смяташ да отречеш правото на двама *бездомни ветерани* да си изкарват достойно прехраната?

— Някога бил ли си в Ирак, човече? — добави Мич. Разговорът им започна да привлича вниманието на хората.

— Чу какво ти каза колегата ми — обади се вторият полицаи. — Изнасяйте се оттук. *Веднага*. Хайде.

— Ей, човече, всички имаме задници, но не е задължително да се държим като такива! — рече Дени и разсмя неколцина от околните граждани. Тълпата започваше да му симпатизира.

Неочаквано някой го бутна. Мич не обичаше да го докосват и полицаят, който се осмели да го направи, полетя назад и се приземи по задник между колите. Другото ченге сложи ръка върху рамото на Дени, но той светкавично я отблъсна.

Време беше да изчезват.

Дени се покатери върху тавана на жълто такси, скочи от другата страна и тръгна към „Проспект стрийт“. Мич незабавно го последва.

— Спри на място! — извика след тях единият полицаи.

Дени се обърна. Вече ги делиах няколко автомобила.

— И какво смяташ да направиш? Да застреляш бездомен ветеран наред улично задръстване? — После разпери широко ръце. — Хайде, човече. Застреляй ме. Спести на правителството някой и друг долар.

Хората започнаха да натискат клаксони и да се провикват през прозорците.

— Оставете човека на мира!

— Подкрепете войската!

Дени се усмихна, козирува отривисто със средния си пръст към полицая и хукна да настигне Мич. Секунди по-късно двамата тичаха с всички сили нагоре по Трийсет и четвърта улица и не след дълго се скриха от поглед.

2.

Продължаваха да се заливат от смях и когато стигнаха до стария „Събърбън“ на Дени, паркиран до библиотеката на университета „Джорджтаун“.

Беше страхотно! — Подпухналото лице на Мич лъщеше от пот, но той дори не се беше задъхал. Беше от онзи тип хора, чиито мускули много приличат на тлъстини. — *И какво смяташ да направиш? Да застреляш двама ветерани?* — повтаряше той като папагал.

— Вестник, един долар — каза Дени. — Обяд в „Макдоналдс“, три долара. Физиономията на ченгето, когато си успял да го затапиш? Безценно. Ще ми се да имах снимка.

Той измъкна яркооранжев хартиен плик изпод чистачката на предното стъкло и го сложи на шофьорската седалка. Колата все още вонеше на цигари и „Тако Бел“ от предишната нощ. Възглавници и завивки, омотани на топка, заемаха половината задна седалка, точно до голяма торба от рециклирана хартия, пълна с празни кутийки от бира.

Зад всичко това, под купчина картонени кутии, парчета от стар мокет и фалшиво дъно от шперплат, имаше два пистолета „Валтер ППС“ 9 милиметра, полуавтоматична М-21 и военна снайперистка пушка М-110. Освен това имаше дългобойна термална оптика, наблюдателен телескоп, комплект за почистване на пушките, както и няколко кутии с муниции, увити в найлон и пристегнати с връв.

— Ти се справи добре там, Мичи — каза Дени. — Много добре. Не загуби самообладание дори за секунда.

— Не — отвърна Мич и започна да изпразва джобовете си в пластмасовия поднос помежду им. — Никога няма да изгубя самообладание. Аз съм като онези... *как-им-беше-името...* свежар съм.

Дени преброи дневната печалба. Четиридесет и пет долара — не беше никак зле за толкова кратка смяна. Той подаде на Мич десет монети по един долар и шепа монети от по двацет и пет цента.

— Е, как смяташ. Дени? Готов ли съм? Аз си мисля, че съм готов.

Дени се облегна назад и запали един от недопушените фасове в пепелника. Подаде го на Мич, а после запали един и за себе си. Преди да изгаси огънчето, запали оранжевия плик с глобата за неправилно паркиране и го хвърли да догори върху асфалта.

— Да. Мич, струва ми се, че може и да си готов. Въпросът е *те* готови ли за нас...

Коленете на Мич започнаха да подскачат нагоре-надолу.

— Кога започваме? Довечера? Какво ще кажеш за довечера? Какво ще кажеш, а. Дени?

Дени сви рамене и се облегна назад.

— Просто се наслаждавай на спокойствието и тишината, докато можеш, защото съвсем скоро ще станеш много известен. — Той издуха кръгче дим, после още едно, което премина през първото. — Готов ли си да бъдеш известен?

Мич гледаше през прозореца към две симпатични студентки с къси поли, които пресичаха паркинга. Коленете му продължаваха да се тресат.

— Готов съм да се захващам с тази работа, това ще ти кажа.

— Браво! Добро момче. И каква е мисията, Ричи?

— Да разчистим тази каша във Вашингтон, редовната реплика на политиците.

— Точно така. Те говорят за това...

— Но ние ще *действаме*. Без съмнение. Без съмнение.

Дени вдигна юмрук във въздуха, после запали двигателя и излезе от дългата алея на заден ход, за да огледа добре момичетата в гръб.

— Като се заговорихме за храна — каза той и Мич се засмя, — къде искаш да хапнем? Днес имаме кинти за харчене.

— „Тако Бел“, човече! — отвърна Мич, без дори да се замисли.

Дени включи рязко на скорост и потегли.

— Защо ли не съм изненадан?

3.

Водещата история в живота ми напоследък е Бри — Бриана Стоун, известна още като Скалата в Главното полицейско управление на Вашингтон. И да, тя наистина е всичко това — стабилна, мъдра, прекрасна. Беше станала част от живота ми до такава степен, че вече не можех да си го представя без нея. За пръв път от много години насам се чувствах толкова балансиран и здравомислещ.

Е, сигурно имаше значение и това, че напоследък в отдел „Убийства“ цареше затишие. От време на време, като всеки полицаи, се чудех кога ли върху главите ни ще се изсипе поредният тон тухли — образно казано, — но междувременно двамата е Бри се наслаждавахме на небивал двучасов обяд в четвъртък. Обикновено единствената възможност да се виждаме денем, са редките случаи, когато работим по едно и също убийство.

Седяхме в дъното на „Бенс Чили Боул“, до стената със снимки на знаменитости с автографи. „Бенс“ не е точно световната столица на романтиката, но във Вашингтон си е институция. Струва си да отидеш дотам дори само заради пушените им наденички.

— Знаеш ли как ни наричат в управлението напоследък? — попита Бри, след като преполови млечния си шейк с кафе. — Брилекс.

— Брилекс? Като Бранджелина? Това е ужасно!

Тя се засмя; просто не можеше да остане сериозна след реакцията ми.

— Казвам ти, ченгетата нямат никакво въображение.

— Хम्म... — Нежно докоснах крака ѝ под масата. Има и изключения, разбира се.

— Естествено.

На този етап се налагаше да спрем дотам, и то не само защото тоалетните в „Бенс Чили Боул“ не ми харесваха като вариант. Просто имахме важна работа, която трябваше да свършим същия ден.

След обяда тръгнахме бавно, хванати за ръце, по „Ю стрийт“ към бижутерийния магазин „Шарита Уилямс“. Шарита беше стара

приятелка от гимназията и по случайност беше страхотен специалист по антични предмети.

Дузина миниатюрни звънчета изчуруликаха над главите ни, когато отворихме входната врата.

— Охо, приличате на същински влюбени гълъбчета — усмихна се Шарита зад щанда.

— Защото наистина сме, Шарита — казах. — Горещо го препоръчвам.

— Тогава ми намери свестен мъж, Алекс, и съм навита.

Тя знаеше защо сме отишли и извади изпод стъклената витрина черна кадифена кутийка.

— Стана много красиво — каза. — Обожавам това бижу.

Пръстенът принадлежеше на баба ми, мама Нана, която имаше невъобразимо малки ръце. Наложих се да го преправим за Бри. Представляваше платинено гнездо с три диаманта — по един за всяко дете, просто идеално. Може да звучи сълзливо-сентиментално, но пръстенът символизираше всичко, което и двамата с Бри желяехме. В крайна сметка това бе голяма крачка и аз се чувствах като най-големия късметлия на света.

— Удобен ли ти е? — попита Шарита, когато Бри го сложи на пръста си. И двете не можеха да откъснат очи от пръстена, а аз не можех да откъсна очи от Бри.

— Да, удобен е — отвърна тя и стисна ръката ми. — Това е най-красивото нещо, което някога съм виждала.

4.

Късно следобед се отбих в „Дейли Билдинг“. Най-удачното време от деня да наваксам с купищата писмена работа, която сякаш никога не спира да се трупа на бюрото ми.

Ала когато стигнах до отдел „Тежки престъпления“ на третия етаж, Пъркинс — шефът ми — тъкмо излизаше в коридора с някакъв непознат.

— Алекс — каза. — Добре. Тъкмо ще ми спестиш една разходка. Ще повървиш ли с нас?

Определено ставаше нещо. Нещо неприятно. Когато шефът иска среща, *ти* отиваш при него, а не обратното. Обърнах се на сто и осемдесет градуса и всички заедно се запътихме към асансьорите.

— Алекс, запознай се с Джим Хийкин. Джим е новият помощник-директор на дирекция „Разузнаване“ в Бюрото.

Здрависахме се.

— Чувал съм много за вас, детектив Крос. Загубата на ФБР се превърна в печалба за полицията, когато се върнахте тук на работа.

— Опа! — възкликнах. — Ласкателството никога не е добър знак.

Всички се засмяхме, но това беше истина. Много от новите началници в Бюрото обичат да разбутват нещата в началото просто за да уведомят околните за присъствието си. Въпросът бе: какво общо имаше новата работа на Хийкин с мен?

Щом се настанихме в просторния кабинет на Пъркинс на петия етаж, той заряза любезностите и мина по същество.

— Мога ли да приема, че си запознат с нашите ОРГ? — попита ме той.

— *Оперативни разузнавателни групи* — казах. — Никога не съм имал преки работни взаимоотношения с тях, но да, запознат съм. — ОРГ бяха създадени през 2003 г., за да разработват и да споделят разузнавателни „продукти“ с полицейските общности в съответните им юрисдикции. На хартия това изглеждаше добра идея, ала някои по-критично настроени хора я виждаха като откровено прехвърляне на

отговорността върху местното криминално разследване след събитията от 11 септември.

— Както вероятно ти е известно — продължи Хийкин, — вашингтонската група контактува с всички полицейски подразделения в региона, в това число и с Главното управление на полицията. Това включва и Агенцията за национална сигурност, и оперативно-тактическите групи, и тайните служби, и за когото още се сетиш. Организиране месечни конферентни разговори, а после се надпреварваме с времето и реагираме според ситуацията, в зависимост от това къде е най-напечено. — Монологът му започваше да звучи като търговска презентация, а аз вече усещах какво точно продаваше. В общи линии полицейските началници представляват своите управления пред ОРГ — продължи той спокойната си, добре обмислена реч, — но ние бихме искали ти да поемеш тази функция за Главното полицейско управление на Вашингтон.

Погледнах към Пъркинс, но той сви рамене.

— Какво мога да кажа, Алекс? Аз просто съм твърде зает, дявол да го вземе.

— Не се оставяй да те заблуди каза Хийкин. — Преди да се свържа с твоя началник, говорих с директора на Бюрото, господин Бърнс. *Единствено* твоето име бе споменато и в двата разговора.

— Благодаря — казах. — Много мило, но тук се чувствам добре.

— Да, именно. Отдел „Тежки престъпления“ е идеално място за тази позиция. Ако не друго, поне ще направи работата ти по-лесна.

Това не беше предложение, осъзнах аз, а по-скоро назначение. Когато се върнах на служба в полицията, Пъркинс ми даде почти всичко, което поисках. Бях му длъжник, и двамата го знаехме, а *той* знаеше, че обичам да играя честно.

— Без промяна в названието на длъжността ми — казах. — Аз съм следовател, на първо място, а не някакъв администратор.

Пъркинс се ухили от стола зад бюрото си. Освен това изглеждаше така, сякаш е хвърлил товар от плещите си.

— Аз лично нямам нищо против. Тъкмо няма да се наложи да променям заплатата ти.

— И моите случаи ще бъдат с приоритет пред каквото и да било друго, с което ще ми се наложи да се занимавам?

— Не мисля, че това ще е проблем — каза Хийкин и се надигна от стола си. На вратата отново стисна ръката ми. — Поздравления, детективе. Изкачваш се нагоре.

Да — помислих си. — Независимо дали го искам, или не.

5.

Дени водеше, а Мич го следваше, досущ като двойката мъж — дете в онази стара книга на Стайнбек „За мишките и хората“.

— Почти стигнахме, приятелче. Хайде.

Десетият етаж беше последен. Плексигласови плоскости покриваха отвор в стената с размери два на четири метра, а под краката им имаше само гол шперплат. Купчината палети до прозорците на Осемнайсета улица щяха да свършат добра работа като прикритие.

Дени постла на пода найлоново покривало, преди да оставят раниците си. После сложи ръка на рамото на Мич и посочи мястото, откъдето току-що бяха дошли.

Главният изход — каза, после се обърна на деветдесет градуса, с лице към друга врата. — Резервен изход.

Мич кимна по веднъж след всяка реплика.

— А ако се наложи да се разделим?

— Забърсваш оръжието, изхвърляш го и се чакаме при колата.

— Ти си моят човек!

Преговаряха този сценарий поне за петдесети път, от началото до края. Подготовката беше ключът към успеха. Мич притежаваше всякакви природни таланти, но Дени беше мозъкът.

— Някакви въпроси? — попита той. — Сега е моментът да ги зададеш. По-късно няма да има никакъв смисъл.

— Не — отвърна Мич. Гласът му бе станал равен и далечен, както винаги, когато концентрираше мислите си върху нещо друго. Вече бе монтирал снайперистката пушка М-110 върху двуногата ѝ стойка, а в момента зануляваше оптиката.

Дени сглоби своята полуавтоматична М-21, прехвърли ремъка ѝ през рамо и я провеси на гърба си. Ако всичко вървеше по план, изобщо нямаше да му се наложи да я използва, но беше длъжен да е подготвен. Пистолетът „Валтер“ също беше в кобур на бедрото му.

С помощта на елмазено острие той изряза в прозореца идеален кръг с диаметър пет сантиметра, после го отстрани с вакуумна чашка. През отвора нахлу ярък сноп светлина от уличните лампи.

Докато Мич заемаше позиция, Дени почисти още един малък участък вляво, малко по-нагоре, откъдето на практика можеше да наблюдава цевта на пушката над рамото на Мич. Дори разликата в ръста им работеше в тяхна полза.

Той извади телескопа си от куфарчето. Оттук имаха ясна видимост към входа на „Таверна дел Алабардеро“. Със стократното увеличение на обектива Дени буквално виждаше порите по лицата на хората, които влизаха и излизаха от свръхмодерния ресторант.

— Хайде, прасенце, излез навън и ми се покажи — прошепна той. — Хей, Мич, знаеш ли кога едно прасе разбира, че е яло достатъчно?

— Не.

— Когато го натъпчат с плънка.

— Бива си я шегата — каза Мич със същия безчувствен глас като преди. Беше заел позиция — малко странна — с навирен задник и разперени настрани лакти, но той се чувстваше удобно. Веднъж заел позиция, нито помръдваше, нито поглеждаше встрани, докато не приключеше всичко.

Дени направи последната си проверка. Изглежда парата, която се издигаше право нагоре през някакъв отдушник от другата страна на улицата. Температурата на въздуха беше около петнадесет градуса. Всичко изглеждаше наред.

Трябваше им само мишена, а това щеше да се случи всеки момент.

Готов ли си да пуснеш духа от бутилката, Мичи? — попита той.

— Кой ще ми духа?

Той тихо се изкиска. Мич беше уникален, наистина.

— Момичето от мечтите ти, човече. Момичето от *най-смелите* ти шибани мечти.

6.

В 19:35 пред „Таверна дел Алабардеро“ — лъскав вашингтонски ресторант за богаташи — спря черен „Линкълн Навигатор“.

Предната врата и двете задни се отвориха и оттам едновременно слязоха трима мъже. Шофьорът остана в колата. И тримата носеха черни костюми с едва забележими вратовръзки.

Банкерска вратовръзка — помисли си Дени. — *Не бих носил такава и на собственото си погребение.*

— Двамата от задната седалка. Под прицел ли са?

— Да, Дени.

Моментът за действие беше настъпил. Балистичният коректор на оптичния мерник щеше да се погрижи за двете най-големи пречки на всеки куршум — вятъра, ако имаше такъв, и гравитацията. От този ъгъл дулото може и да сочеше високо, но кръстосаните нишки на мерника щяха да фокусират окото на Мич точно там, където трябваше.

Дени наблюдаваше двете мишени отблизо през телескопа си. Това беше най-доброто място за наблюдение. Е, след мястото на Мич, разбира се.

— Стрелецът готов ли е?

— Готов е.

— Действай.

Мич бавно издиша, после произведе два светкавично бързи изстрела.

Във въздуха се появиха две тънички струйки дим. И двамата мъже се строполиха на земята: единият — на тротоара, а другият пред вратата на ресторанта. Впечатляваща гледка, чисто визуално — два перфектни изстрела в основите на два черепа.

На улицата вече пицяха хора. Третият мъж буквално влетя обратно в колата, а всички останали или тичаха, или закриваха главите си с ръце и приклякаха на земята.

Ала Дени и Мич нямаха повод за тревога. Мисията беше приключила. Мич вече прибираще оборудването си с бързината на механик от „Формула 1“. Дени свали пушката си от рамо, махна

пълнителя и опакова нещата си. Четиридесет секунди по-късно двамата вече бяха на стълбите, а след малко повече от минута стигнаха до партера.

— Ей, Мич, нали не планираш политическа кариера?

Мич се засмя.

— Някой ден може да се кандидатирам за президент.

— Справи се идеално там горе. Трябва да се гордееш със себе си.

— Гордея се. Дени. Две мъртви отрепки, за които повече никой никога няма да се тревожи.

— Две мъртви прасета на улицата!

Мич изквича — всъщност доста добра имитация на свинско грухтене, — а Дени започна да му приглася, докато ехото отекна нагоре през пустото стълбище. И двамата се чувстваха опиянени от успеха си. Ама че тръпка!

— Знаеш кой е героят на тази история, нали, Мичи? — попита Дени.

— Единствено ние и никой друг, човече.

Точно така! Направихме го сами. Двама истински американски герои, от плът и кръв!

7.

Пред „Таверна дел Алабардеро“ цареше пълен хаос, когато пристигнахме. Тук не ставаше въпрос за обикновено убийство. Разбрах го със сигурност още преди да съм слязъл от колата. По пътя дотам радиостанцията бълваше информация за удар от далечно разстояние — от стрелец, който *никой не е видял*, и изстрели, *които никой не е чул*.

Друга подробност: жертвите. Конгресмен Виктор Винтън бе мъртъв, заедно с Крейг Пилки, виден банков лобист, който неотдавна бе успял да избута и двамата до водещите новини в пресата. Убийството им представляваше скандал в скандала. Дотук със спокойните времена в отдел „Убийства“.

И двамата мъртъвци бяха обект на федерално разследване относно лобиране за сметка на сферата за финансови услуги. Имаше слухове за тайни сделки, дарения за изборни кампании, съмнителни хора забогатяваха — или ставаха още по-богати, — а населението от средната класа продължаваше да губи домовете си, като тенденцията се задълбочаваше. Не беше трудно човек да си представи, че някой — а може би и мнозина — би пожелал смъртта на Винтън и Пилки.

И все пак, точно в този момент мотивите за убийството не стояха на челна позиция в съзнанието ми. Вълнуваше ме методът. Защо от разстояние и как бе успял убиецът да изпълни мисията си с такава лекота на оживена градска улица?

И двете тела лежаха покрити върху тротоара, когато двамата с приятелчето ми Джон Сампсън стигнахме до сенника пред ресторанта. На местопрестъплението вече имаше екип на Капитолийската полиция, а ФБР щяха да се появят всеки момент. Във Вашингтон „висок пост“ е синоним на „високо напрежение“, така че нарастващото напрежение в рамките на оградения с жълта лента периметър можеше да се реже с нож.

Открихме още един от нашите — Марк Греко от Трети участък — и той ни запозна със случая. Почти викахме, за да се чуваме един друг наред глъчката от улицата.

— С колко свидетели разполагаме? — попита Сампсън.

— Поне дузина — отвърна Греко. — Държим ги вътре, един от друг по-уплашени. Никой не е видял стрелеца с очите си обаче.

— Ами изстрелите? — попитах аз в ухото на Греко. — Знаем ли откъде са дошли?

Той посочи над рамото ми към Осемнайсата улица.

— Доста нататък в тази посока, макар и да не е за вярване. В момента затварят сградата.

На северния ъгъл на „Кей стрийт“, на няколко пресечки от нас, имаше сграда в процес на някакъв ремонт. Всички етажи тъмнееха, с изключение на най-горния, където се движеха хора.

— Сигурно се шегуваш — казах. — Колко далеч е това?

— Двеста и петдесет метра, ако не и повече — предположи Греко. Тримата хукнахме нататък.

— Ти спомена, че жертвите са улучени в главите — пътят попитах аз. — Нали така?

— Да — мрачно отвърна Греко. — Дяволски точни изстрели право в главите. Професионално изпълнение. Надявам се да се е махнал. Не ми се иска да наблюдава и нас отнякъде.

— Професионалист, който освен това разполага и с нужното снаряжение, съдейки по разстоянието — казах. — Със заглушител стрелецът би могъл да остане напълно незабелязан.

— Мамка му, вече намразих този случай — измърмори Сампсън под носа си.

Обърнах се и хвърлих поглед през рамо. От това ниво ресторантът вече не се виждаше изобщо — ако изключим синьобелите проблясъци от полицейските лампи, които се отразяваха в околните сгради.

Целият този метод на действие — разстоянието до мишената, невъзможният ъгъл, самите убийства (не един безупречен изстрел, а два, и то на оживено място) — бе изключително дързък. Мисля си, че освен всичко друго операцията е имала за цел да ни впечатли — в чисто професионално отношение. Все още не можех да се отърся от шока.

Ала усещах и друго — бавно нарастващ ужас, от който стомахът ми се свиваше. Онзи тон тухли, за който се чудех, току-що се беше изсипал върху главите ни.

8.

Щом се прибрах, прескочих второто и третото стъпало на верандата с дългите си крака, за да избегна скърцането. Минаваше един и половина след полунощ, но в кухнята все още ухаеше на шоколадови курабийки. Те бяха за Джени, по повод на някакво училищно събитие. Поздравих се, че знаех за събитието ѝ, но си отнех точки, поради факта че нямах представа какво е.

Откраднах си една курабийка — много вкусна, с лек дъх на канела в шоколада — и събух обувките си, преди да се промъкна на горния етаж.

В коридора забелязах, че лампата в стаята на Али все още свети. Когато надникнах вътре, Бри спеше до леглото. Али имаше лека температура и тя бе довякла древния кожен фотьойл — с основна функция на закачалка за неизгладено пране — от нашата спалня.

На скута ѝ лежеше отворена книга от библиотеката — „Мишката и мотоциклетът“.

Челото на Али беше хладно, но той бе изритал настрана завивката си. Трък, мечето му, лежеше с главата надолу върху пода. Завих ги отново — и мечето, и момчето.

Когато се опитах да взема книгата от Бри, пръстите ѝ се впиха в корицата.

— И те живели щастливо до края на дните си — прошепнах аз в ухото ѝ.

Тя се усмихна, но не се събуди, сякаш се бях промъкнал в съня ѝ. Това ми се стори добра идея, затова я взех на ръце и я отнесох обратно в леглото ни.

Изкуших се да сваля долнището на пижамата ѝ, тениската и всичко останало, но тя изглеждаше толкова красива и спокойна точно по този начин, че сърце не ми даде да променям каквото и да било. Вместо това легнах до нея и известно време просто я гледах как спи. Много приятно занимание.

Мислите ми неизбежно се насочиха към случая и към всичко онова, което бях видял.

Беше невъзможно да не се сетя за онези мрачни дни през 2002 г., когато за последен път бях видял с очите си подобна гледка. Думата „снайпер“ все още жегва дълбоко много хора, в това число и мен самия. От друга страна, тук имаше някои дребни, плашещи разлики, съдейки по уменията на този стрелец. Струваше ми се много по-добре планирано. После, слава богу, заспах. Броейки трупове вместо овце обаче.

9.

Когато в 05:30 слязох в кухнята, мама Нана вече беше разтворила „Уошингтън Поуст“ върху масата за хранене. Новината за случая заемаше първа страница, точно над сгъвката: „Снайперист убиец отнема два живота в центъра на града“.

Тя чулна два пъти по заглавието с кокалестия си пръст, сякаш бих могъл да го пропусна.

— Не казвам, че някой, без значение колко е алчен, заслужава да умре — заяви тя без заобикалки. — Това е просто ужасно. Но тези двама мъже не са били ангели, Алекс. Много хора ще останат доволни от тази новина, а на *теб* ще ти се наложи да се примириш с това.

— Добро утро и на теб.

Наведох се да я целуна по бузата и инстинктивно докоснах чашата с чай пред нея. Студената чаша бе знак, че е будна отдавна. Не обичам да мърморя и да натяквам, но искам да съм сигурен, че си почива достатъчно, особено след прекарания инфаркт. Нана изглежда силна, но все пак е прехвърлила деветдесет.

Налях си кафе и седнах да прегледам набързо вестника. Винаги искам да знам какво би могъл да прочете един убиец за себе си. Историята беше изопачена, няколко важни подробности бяха неверни. Никога не обръщам внимание, когато предполагаемо умни хора пишат идиотски неща — пред мен стоеше поредният пример за новина, която трябваше да бъде игнорирана.

— Това просто е една голяма мошеническа игра — продължи Нана с видим ентузиазъм. — Някой бива заловен с ръка в буркана за сладки, а всички ние се преструваме, че престъпници са само онези, за които чуваме, че са такива. Да не мислиш, че конгресменът е единственият човек във Вашингтон, който някога е вземал подкуп?

Разлистих вестника до двадесета страница, където следваше продължението на историята.

— Ужасно е човек да изгуби оптимизма си, Нана.

— Не се заяждай с мен толкова рано сутринта — каза тя. — Освен това аз все още съм оптимист, просто за късмет гледам с широко

отворени очи.

— А тези очи бяха ли широко отворени и през нощта? — небрежно попитах аз. Да разпитваш Нана относно здравето ѝ, бе все едно да се опитваш да пуснеш зеленчуци в макароните със сирене на детето си. Трябва да действаш ловко и незабележимо, иначе си обречен на неуспех, а ти обикновено си обречен на неуспех така или иначе.

Както и очаквах, тя повиши тон, за да ми стане от ясно по-ясно, че думите ми са били чути, но ще бъдат пренебрегнати.

— Ето ти още една ценна мъдрост. Защо се случва така, че когато чуем за убити хора в този град, то жертвите винаги са или бедни и чернокожи, или богати и бели? Защо е така, Алекс?

— За жалост, този разговор изисква повече време, а аз не разполагам с такова точно тази сутрин — отвърнах аз и бутнах назад стола си.

Тя протегна ръка след мен.

— Къде отиваш толкова рано? Чакай да ти направя яйца... И къде отмъкна вестника ми?

— Искам да поработя малко в кабинета си, преди да дам първото си интервю — отвърнах аз. — Оставил съм ти забавните страници от вестника, тези с новините от шоубизнеса.

— Ах, защото в Холивуд няма расизъм, затова ли? Отвори си очите.

Засмях се, целунах я за довиждане и си откраднах още една шоколадова курабийка от масата — всичко това едновременно.

— Браво на момичето ми! Приятен ден, Нана. Обичам те!

— Не се дръж снизходително с мен, Алекс. И аз те обичам.

10.

В ранното утро вече стоях лице в лице със Сид Дамлер, единия от двамата собственици на лобистка фирма „Дамлер-Микелсън“. Крейг Пилки бе един от най-големите им „чудотворци“, както ги наричаха в този бизнес, получил само за миналата година хонорари на стойност единайсет милиона долара.

До този момент официалният коментар на фирмата беше, че не разполагат с „никаква информация“ за закононарушения от страна на техни служители. Във вашингтонската игрова схема това обикновено е шифър за покриване на нечий задник, без да си притиснат в ъгъла от закона.

Не че имах някакви предразсъдъци към Дамлер от самото начало. Това се случи по-късно, след четиридесет минути чакане да ме приеме, и след още двайсет минути едносрични, уклончиви отговори от негова страна, с такова изражение на лицето, сякаш предпочиташе да му вадят корен на зъб — или може би сякаш *в момента* му вадеха корен на зъб.

От всичко, което чух, успях да сглобя следната информация: преди да се присъедини към служителите на „Д-М“, Крейг Пилки — родом от Топека, Канзас — бе прекарал три двугодишни мандата в Конгреса, където си беше спечелил репутация на говорител на банковата индустрия в Капитолия. Носеше неофициалното прозвище *Ре-Дерегулатора* и бе спонсорира — или участвал в съвместно спонсорство — не по-малко от петнайсет отделни проектозакона, насочени към разширяване на правомощията на кредиторите.

Според уебсайта на „Д-М“ основната специалност на Пилки бе подпомагане на компаниите за финансови услуги да „направляват федералното правителство“. Преди смъртта му най-големият му клиент е било сдружение от дванайсет средно големи банки от цялата страна с над седемдесет милиарда общи авоари. Тези компании бяха направили дарения за предизборната кампания на другата жертва, конгресмен Винтън, и бяха дали ход на настоящото федерално разследване.

— Защо ми разказвате всички тези неща за Крейг и „Дамлер-Микелсън“? — пожела да узнае Сид Дамлер, който все още не даваше никакви признаци дали тази информация му е известна, или не.

— Защото, при цялото ми уважение, съм длъжен да отчетя факта, че известен брой хора ще приемат смъртта на Крейг Пилки за радостна новина — отвърнах.

Дамлер изглеждаше потресен.

— Това прозвуча отвратително.

— Кой би могъл да желае смъртта му? Имате ли някаква представа? Знам, че е имало заплахи.

— *Никой*. За бога!

— Трудно ми е да повярвам — отсякох. — Изобщо не ни помагате да открием този убиец.

Дамлер стана от стола си. Червенината по лицето и шията му ярко изпъкваше на фона на бялата му риза.

— Срещата ни приключи.

— Седни — казах. — *Моля те*. — Изчаках го да седне и продължих. — Отлично разбирам, че не искаш да даваш на вашите критици повече ефирно време от това, което вече са използвали. Вие сте компания за реклама и връзки с обществеността, разбирам и това. Но аз не съм репортер от „Поуст“, Сид. Аз трябва да разбера кои са били враговете на Крейг Пилки — и не ми казвай, че той не е имал такива.

Дамлер се облегна назад с ръце зад тила. Изглеждаше така, сякаш очакваше да му сложа белезници.

— Предполагам, че би могъл да започнеш с някои от асоциациите на собственици на недвижими имоти — най-после рече той. — Не бих казал, че са големи почитатели на Крейг. — Той въздъхна и погледна часовника си. — Освен това: цялата общност на потребителите, откачените блогъри, анонимните автори на обидни имейли. Избери си. Може да се свържеш и с Ралф Нейдър^[1] за съдействие.

— Някаква част от тази информация събрана ли е на едно място? — попитах аз, без да обръщам внимание на сарказма му.

— Естествено, стига да засяга клиентите ни. Но ще ти трябва съдебно разпореждане, преди дори да си помисля дали изобщо да припариш до нея. Информацията е поверителна.

— Подозирах, че точно така ще реагираш — казах аз и поставих два комплекта документи на бюрото му. — Едно разпореждане за файловете и едно за имейлите. Бих искал да започна с кабинета на Пилки. Ще ме заведеш ли, или сам да го намеря?

[1] Американски адвокат от ливански произход, посветил живота си на последователна борба за разкриване на злоупотреби с политическата власт и с властта на мощните корпорации. — Б.пр. ↑

11.

Скъпи Шибаняко,

Надявам се, че си доволен от себе си. Може би някой ден ще изгубиш СОБСТВЕНАТА си шибана работа и СОБСТВЕНАТА си къща и тогава ще добиеш някаква ШИБАНА ИДЕЯ какво причиняваш на невинни хора от РЕАЛНИЯ свят.

Много — но не всички — от писмата звучаха в този стил. Едно ще ви кажа — когато хората побеснеят, стават *много* изобретателни в ругатните!

Авторите бяха гневни, разочаровани, агресивни, съкрушени, луди. Богат диапазон от емоции. Съдебното ми разпореждане важеше до десет вечерта, но и до сутринта нямаше да успее да прочета цялата анонимна поща в кабинета на Пилки.

След известно време се уморих от служителите, които непрекъснато си намираха повод да минат бавно покрай кабинета, затова затворих вратата и продължих да сортирам.

Писмата идваха от цялата страна, но най-вече от Канзас, родния щат на Пилки. Пишеха му хора, останали без дом, загубили спестяванията си или семейното си щастие — най-различни хора, които бяха се разорили и прехвърляха голяма част от вината за това върху „Кей стрийт“ и Вашингтон.

Коментарите в интернет блогове — или поне онези, проследени от „Д-М“ — бяха по-радикални и имаха по-скоро политическа, отколкото личностна насоченост. Една група, наречена „Център за обществена отговорност“, имаше най-голямо присъствие в тази колекция от мнения. Те — макар че не бих се изненадал, ако авторът бе един човек, заврян в някое мазе — имаха блог „На борба с властта“, в който редовно поместваха изявления. Последната статия беше озаглавена „Робин’ дъ Худ^[1]: Кради от бедните и давай на богатите“.

Използвайки принципите на свободния пазар като свое тефлоново покритие, вашингтонският клуб „Момчета и момичета“ — или иначе казано, банковите лобисти и наши избраници — бълва един след друг празни чекове за своите корпоративни приятелчета. Да, същите онези хора, които свалиха на колене икономиката на тази държава, но с тях продължават да се отнасят като с кралски особи на Капитолийския хълм. И познайте кой плаща за това! Вие, с вашите пари, с вашите долари, които отделяте за данъци. По моите разбирания това се нарича кражба, а всичко това се случва точно пред очите ви.

Кликнете върху тази връзка и ще откриете домашните адреси и телефонните номера на някои от най-крупните и безскрупулни крадци във Вашингтон. Обадете им се някой път по време на вечеря и ги уведомете как се чувствате. Или по-добре ги изчакайте да излязат, влезте с взлом в домовете им и си вземете от парите им, спечелени с пот на челото. И вижте дали ще им хареса.

В известно отношение най-изненадващото нещо в кабинета на Пилки беше колекцията от публикации за него самия относно скандала. Една скорошна статия от „Ню Йорк Таймс“ продължаваше да стои в необозначена папка върху бюрото му.

Пилки и Винтън са обект на разследване, което несъмнено ще се проточи и заплете за пореден път и в крайна сметка няма да докаже нищо, няма да накаже никого и ще има единствено негативни последици за правата на най-важните хора — средностатистическите граждани на света, които просто се борят да свържат двата края.

Та напълно обяснимо Пилки имаше повече недоброжелатели, отколкото се полагаха на средностатистическия гражданин на света. Намирах се в почти противоположната ситуация на това да нямаш

никакви насоки. Всичко, което бях прочел, бе само върхът на айсберга. Отбелязвах всичко, в което се споменаваха конкретна заплаха, но информацията се трупаше, а списъкът от заподозрени щеше да стане невъзможно дълъг.

Едно нещо ми се изясни със сигурност: имахме нужда от по-голям екип.

[1] Игра на думи от *to rob, robbin'* — крада; и *hood*, съкратено от *neighbourhood* — район, квартал, махала. — Б.пр. ↑

12.

Дени мразеше приюта на Тринайсета улица със страст, граничеща с желание за убийство — особено тази вечер. Ненавиждаше реденето на опашка на тротоара, за да получиш легло, особено когато останалата част на града жужеше като кошер след техните два перфектни изстрела на Осемнайсета улица. Каква тръпка! И какво прахосване на една великолепна нощ, когато двамата с Мич трябваше да празнуват.

Естествено, точно в момента беше по-разумно от всякога да дават вид, че нищо особено не се е случило, и да се придържат към обичайните си занимания. Това и правеха именно поради тази причина.

Мич, както винаги, стоеше плътно до него, клатеше глава и нервно потропваше с крак. Така изглеждаше като всички останали откачалки, които наричаха това място свой дом — в което нямаше нищо лошо, стига да си държеше устата затворена.

— Не говори с никого — припомни му Дени, когато нахълтаха като армия от зомбита в общото спално помещение. — Просто дръж главата си наведена и се опитай да поспиш.

— Няма да кажа нищо, Дени, обаче знаеш ли какво? Точно в момента с радост бих сръбнал малко „Джим Бийм“.

— Партието започва утре, Мичи. Обещавам.

Дени настани Мич на долното легло за разнообразие, а горното взе за себе си, за да държи нещата под око като от гнездо на птица.

Естествено, малко след угасянето на лампите Мич отново се изправи. *Сега пък какво?*

— Къде отиваш, човече? — прошепна той.

— Трябва да пикая. Веднага се връщам.

Това, което Дени изпитваше, не беше параноя, а просто свръхпредпазливост. Той се надигна в леглото си и изчака около минута, после тръгна след Мич за всеки случай.

В коридора беше тихо. Някога това място е било училище и първоначалната цел на гардеробчетата е била да съхранява кутиите за

обяд на децата, раниците им и какво ли още не. Сега възрастните хора ги използваха, за да прибират вътре всичко, което притежаваха на този свят.

А колко прецакан беше този свят! В това нямаше никакво съмнение.

Когато Дени стигна до банята, откри всички душеве пуснати, а никой не се къпеше. Лош знак. Много лош знак.

Той зави покрай ъгъла, където се намираха умивалниците, и видя как двама мъже притискат Мич до стената. Разпозна ги веднага: Тайрън Питърс и Козмо Лантман — Коз. Двамата принадлежаха към онзи тип отрепки, заради които почтени хора предпочитаха да спят на улицата, отколкото да поемат риска да пренощуват в някой от тези приюти. Джобовите на Мич бяха обърнати, а на плочките около краката му все още се въргаляха няколко дребни монети.

— Какъв е проблемът тук? — попита Дени.

— Няма проблем. — Тайрън дори не се обърна да го погледне. — А сега се омитай!

— Не смятам да се омитам.

Това привлече интереса на Козмо. Той изгледа Дени и тръгна към него. Ръцете му изглеждаха празни, но очевидно криеше нещо между пръстите си.

— Искаш да се включиш? Добре, в играта си. — Той стисна гърлото на Дени с палеца и показалеца си, вдигна във въздуха нож със сърпообразно острие и го доближи до носа му. — Да видим какъв ще е твоят принос...

Ръката на Дени светкавично стисна китката на нападателя и я усука на почти триста и шейсет градуса. Козмо се преви надве, за да предпази костта си от счупване. Оттам нататък за Дени беше лесно като детска игра да намушка Козмо със собствения му нож — три пъти в задника, просто като предупреждение. Също толкова лесно би било да го наръга в корема. Козмо вече лежеше на пода и кръвта му се лееше по плочките.

Междувременно Мич не си губеше времето. Той обви ръце около кръста на далеч по-едрия от него Тайрън и го избута до отсрещната стена. Тайрън стовари в лицето му два бързи юмрука — и от носа на Мич бликна кръв, — но като същински глупак остави собствената си челюст незащитена. Мич видя това, удари го с опакото на ръката си и

Тайрън политна назад. Дени ловко го улови във въздуха и го завъртя така, че лицето му да удари ръба на мивката преди приземяването. Няколко зъба изтракаха в умивалника, а по мръсния порцелан се размаза плътно червено петно.

Двамата ветерани прибраха обратно парите на Мич, както и всичко друго, което можеше да се вземе от Тайрън и Козмо. После Дени улови нападателите им за краката и ги завлече до кабинките с душовете.

— Тези глупаци не знаят с кого си имат работа! — ухили се Мич, когато излязоха в коридора. Очите му буквално грееха въпреки кръвта, която шуртеше надолу към брадичката и капеше върху ризата му.

— Аха, но нека си останат в неведение — каза Дени. Неговото желание бе да ги забележат в приюта тази вечер, но всички вече спяха, така че нямаше какво повече да направят по въпроса. Мисията им беше изпълнена.

— Знаеш ли какво? Събери си нещата и да вървим да ти вземем онази бутилка „Джим Бийм“.

13.

Като много от своите полицейски събратя, агентът от ФБР Стивън Малиновски беше разведен. Живееше сам — с изключение на всеки втори уикенд и един месец през лятото, когато го посещаваха дъщерите му — в малко ранчо с прилична фасада и жалък интериор в Хаятсвил, Мериленд.

Нямаше много неща, които да го задържат у дома, затова и онази нощ се прибра малко след единайсет и половина. Когато слезе от рейндж роувъра, по походката му си личеше, че бе изпил поне няколко бири, плюс няколко чашки твърд алкохол, но не беше пиян. По-скоро приятно подпийнал, като след събиране с приятели.

— Хей, Малиновски.

Агентът се сепна и посегна към кобура под сакото си.

— Не стреляй. Аз съм. — Кайл пристъпи иззад ъгъла на гаража и застана под уличната лампа, за да покаже лицето си. — Макс Сийгъл е, Стив.

Малиновски присви очи към него в тъмното.

— Сийгъл? Какво, за бога...? — Той свали ръката си от кобура. — Изкара ми ангелите. Какво правиш тук, по дяволите? И колко е часът всъщност?

— Може ли да поговорим вътре? — попита Кайл. Не се бяха чували от три години; гласът би трябвало да е приемлив, макар и не съвсем същият. — Ще заобиколя отзад, става ли? Отвори ми.

Малиновски огледа улицата в двете посоки.

— Да, да, разбира се.

Преди да пусне Сийгъл през плъзгащата се врата към кухнята, той угаси лампата на верандата и спусна всички щори. Светеше само лампичката на абсорбатора над печката.

Той пъкна оръжието си в едно от кухненските чекмеджета, извади две бутилки бира от хладилника и предложи едната на госта си.

— Слушам те, Сийгъл. Какво става? Какво правиш тук по това време?

Кайл отказа бирата. Не искаше да докосва нищо, ако не се налагаше да го прави.

— Операцията е напълно прецакана — каза той. — Не знам как, но ме разкриха. Нямах друг избор, освен да изляза от прикритие.

— Изглеждаш ужасно, между другото. Тези синини около очите ти...

— Трябваше да ме видиш преди седмица. Две от момчетата на Артуро Буенес здравата ме разкрасиха. — Кайл потупа брезентовата войнишка раница на гърба си. Вътре, опакован в дебело одеяло, лежеше електрошоковият „воден“ пистолет. — На тръгване успях да взема само това.

— Защо не подаде сигнал? — попита Малиновски, а това бе единственото нещо, което Кайл така и не успя да разбере: как Макс Сийгъл е трябвало да осъществи контакт с човека си за свързка при извънредна ситуация.

— Имах късмет, че изобщо успях да се измъкна — каза той. — Покрих се във Флорида — Форт Майърс, Веро Бийч, Джаксънвил, — докато изскочи възможност да дойда тук.

Дали заради бирата, или поради друга причина, но Малиновски сякаш не забеляза, че Кайл всъщност не отговори на въпроса му. И как би могъл? Той просто не знаеше отговора.

— Е, с кого още би трябвало да говоря? — попита Кайл.

Агентът поклати глава.

— С никого.

— С никого? Нито с ФБР, нито с някого от Вашингтон?

— Няма никой, Сийгъл. Ти беше там съвсем сам. — Той внезапно вдигна поглед към него. — Защо питаш, не знаеш ли?

— Пожали ме, човече. Погледни на какво приличам!

— Кайл пристъпи по-близо до Малиновски. — Съвсем сериозно ти казвам, погледни ме! Какво виждаш?

Малиновски се усмихна състрадателно.

— Определено имаш нужда от почивка, Макс. Радвам се, че си успял да се добереш дотук.

Човекът изобщо не загреваше. Твърде забавна ситуация, но се налагаше да я прекрати.

— Видях Кайл Крейг, Стив.

— Какво? Чакай малко... самия Кайл Крейг?

Кайл разпери ръце.

— *Самият* Кайл Крейг, от плът и кръв.

— Не разбирам. Това какво общо има с... по дяволите...?

Все едно наблюдаваше как лицето на Малиновски решава математическа задача. И точно когато той успя да пресметне крайния отговор, Кайл направи своя ход. Дулото на пистолета му опря в брадичката на агента още преди той да усети какво се случва.

— Пластичната хирургия прави чудеса! Просто удивително! — каза той.

Недопитата бирена бутилка на Малиновски издрънча на пода.

— Какви ги приказваш? Това е... невъзможно!

— Сигурен съм на 99.99%, че е възможно — рече Кайл.

— Освен ако не си въобразявам всичко това. Оказвам ти чест, Стив. Ти си първият и последен човек, който някога ще узнае как изглеждам в момента. Поласкан ли си? — Малиновски не помръдна, затова Кайл притисна пистолета още по-силно към лицето му. — *Поласкан ли си?*

Той кимна.

— Кажи го на глас.

— Да... поласкан съм.

— Добре. Нека ти кажа какво ще направим сега. Ще се придвижим към задната част на къщата, а ти ще легнеш в онази твоя мръсна вана, която никога не чистиш.

— Кайл отново потупа войнишката раница на гърба си.

— После ще разопаковам багажа си и двамата с теб ще си поговорим още мъничко. Искам да ми разкажеш някои неща за Макс Сийгъл.

14.

Той изчака още два дни, помота се из Вашингтон и преспа с жена в хотел „Принцес“. После Кайл извади Макс Сийгъл на светло. Веднъж завинаги.

Беше невероятна тръпка да се качи в новозакупеното BMW на Сийгъл, да мине покрай познатата кабинка на охраната и да продължи надолу към паркинга на „Хувър Билдинг“. Всички първокласни мерки за сигурност — а точно тук гъмжеше от тях — канеха господин *Обявен за издирване* да заповяда право в щабквартирата на ФБР.

Страхотно.

Картата за самоличност на Сийгъл отведе Кайл право на петия етаж. Приеха го в една от конферентните зали на Информационния център за стратегически операции, с изглед към „Пенсилвания авеню“ — двама представители на сектора за борба с наркотрафика и организираната престъпност, един от дирекция „Разузнаване“ и двама помощник-директори.

Пати Ли, помощник-директор в централното управление на Вашингтон, започна разговора като ръководител на срещата.

— Знам, че моментът е напрегнат, агент Сийгъл, но има нещо, което трябва да знаеш. Първоначалното ти лице за контакт, Стивън Малиновски, почина преди два дни.

Кайл запази професионално самообладание, но вложи нужната доза емоция.

— О, господи. Какво се е случило със Стив?

— Очевидно е получил инфаркт, докато си е вземал вана.

— Не мога да повярвам. Отбих се у тях вчера. Чуках на вратата. — Той замълча и прокара ръка през лицето си, струващо един милион долара. Изключителен актьор в действие.

— Трябваше да се свържеш директно с нас, според уговорката ни — каза Ли. — Щом изготвиш доклада си и получиш пълен инструктаж, ще излезеш в административен отпуск...

— Не. — Кайл изпъна гръб и погледна Ли право в очите. — Извинете ме, но това е последното нещо, от което се нуждая точно в

този момент. Готов съм да се върна на работа.

— Нуждаеш се от време за аклиматизиране. Спи до късно, спортувай, прави каквото искаш. От години живееш под чужда самоличност, Макс. Изтощен си.

Всичко това беше като страхотна храна, страхотен секс и шофиране със 120 километра в час нощем без фарове — при това едновременно. А най-хубаво от всичко бе това, че тези *любезни, но тъпи* глупаци гълтаха този цирк лакомо, като безплатни понички.

— При цялото ми уважение — обърна се той към всички, — бих искал да оставим репутацията ми да говори сама за себе си. Направете оценка на годността ми за работа, ако се налага. Просто не ме изваждайте от строя. Искам да работя. Повярвайте ми, от това имам нужда, не от почивка.

Присъстващите се спогледаха. Единият от отдела за борба с наркотрафика сви рамене и затвори папката пред себе си. Решението беше в ръцете на Ли.

— Нека те попитам чисто информативно — каза тя. — Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Смятам, че съм готов за ССА — искрено отговори той. — Това искам.

— Старши специален агент? Очевидно не си изгубил и грам от амбициите си.

— Освен това бих искал най-после да остана точно тук, във вашингтонското управление. Мисля, че именно тук бих могъл да нанеса най-големи поражения — каза той с една идея пренебрежение към себе си в опит да спечели симпатиите им.

Днес нямаше да има обещания, но Кайл беше почти сигурен, че е постигнал своето. А назначението в управлението, макар и не дотам необходимо, бе удобно улеснение.

Сградата се намиреше на „Джудишъри Скуеър“, на хвърлей място от „Дейли Билдинг“. Двамата с Алекс на практика биха могли да закачат две тенекиени кутии на въже между кабинетите си и да си играят. Нямаше ли да е забавно?

Оттук нататък следващата им среща бе просто въпрос на време.

15.

Предложих два билета за среща на „Уошингтън Нешънълс“ в лабораторията, за да побързат с изследването на пръстовите отпечатъци по случая със снайпериста. Получих резултатите същата сутрин.

Разполагахме с единичен отпечатък, открит върху прясно почистена стъклена повърхност от мястото на стрелбата. Оказа се, че съвпада с други два отпечатъка, взети от местопрестъплението — един от парапета на стълбището между осмия и деветия етаж и един от метална врата на партера, през която по всяка вероятност стрелецът бе напуснал сградата.

Добрите новини — или поне по-интересните — свършваха дотук. Лошата се състоеше в това, че нашият отпечатък не съвпаднаше с нито една от десетките милиони мостри в базата данни на автоматизираната система за разпознаване на пръстови отпечатъци към ФБР. Нашият предполагаем убиец нямаше криминално досие, което да ни насочи към него.

Налагаше се да хвърля мрежата по-далече. Наскоро се бях завърнал от Африка, където преследвах масов убиец, избрал си прозвището Тигъра. Около този случай се запознах с човек на име Карл Фрилендър, с когото чудесно си паснахме. Работеше към отдел „Криминални разследвания“ на Военна полиция в сътрудничество с клона на ФБР в Лагос, Нигерия, като част от съвместен спецотряд за борба с тероризма. Надявах се, че Карл ще ми помогне да прескоча някой и друг препъникамък в хода на разследването.

В Лагос беше късен следобед, когато успях да се свържа с него на мобилния му телефон.

— Карл, обажда се Алекс Крос. Звъня ти от Вашингтон. Какво ще кажеш да те помоля първо за услугата, а после да си побърбим?

— Звучи добре, Алекс, само че без бърбенето, ако не възразяваш. Какво мога да направя за теб? — Това бе една от причините, поради които харесвах Карл: имахме еднакъв стил на работа.

— Разполагам с пръстов отпечатък във връзка с убийство. Два смъртоносни изстрела от двеста и петдесет метра разстояние. Човекът очевидно е добре обучен и разполага с подходящо снаряжение. Чудех се дали няма нещо общо с военните.

— Нека позная, Алекс. Искаш спешна справка от цивилната база данни.

— Нещо такова — отговорих.

— Да, добре. Ще проверя в Информационната система за криминално правосъдие — съгласи се той. — Не би трябвало да отнеме много време.

Тази информационна система за криминално правосъдие е част от ФБР и е базирана в Кларксбърг, Западна Вирджиния. Намирах се в една от онези смахнати ситуации, когато звъниш до другия край на света, за да получиш достъп до нещо, което се намира съвсем близо до теб. Нямах да ми е за пръв път.

След по-малко от два часа Карл се обади с обезсърчителни новини.

— Твоето момче не е от американската армия, Алекс. Не е и от ФБР, нито от Тайните служби. Надявам се, че не възразяваш, но проверих и в Автоматичната биометрична идентификационна система на Отбраната, така и така се бях захванал. Никога не е бил арестуван от американските въоръжени сили и не е чуждестранен поданик, който някога е имал достъп до някоя от нашите бази. Не знам дали това ти е от полза, или не.

— Помогна ми да отсея някои от очевидните възможности. Благодаря, Карл. Ако имаш път към Вашингтон...

— Питиета и прочее, разбира се. Очаквам го с нетърпение. Пази се, Алекс.

Следващото ми обаждане беше до Сампсън, за да споделя новината, ако изобщо можеше да се нарече новина.

— Не се тревожи, захарче, едва сега започваме — каза той. — Може този отпечатък да няма нищо общо със стрелеца. Онази нощ на местопрестъплението гъмжеше от наши хора. Готов съм да се обзаложа, че не всички са носили ръкавици.

— Да — съгласих се аз, но в съзнанието ми вече си проправяше път една коренно различна версия. — Джон, ами ако този отпечатък е именно на стрелеца и той е *искал* да го открием? Може това да му дава

спокойствието, че ще си губим времето в лабораторни анализи и издирване...

— О, не, човече. Не, не, не. — Сампсън веднага усети какво се опитвам да му кажа.

— И може би това му дава сигурността, от която се нуждае — когато дойде моментът да го направи отново.

16.

Същия следобед чаках Бри пред „Пен Бранч“, когато излезе от работа. Нямах търпение да я видя и когато тя най-после напусна сградата, на лицето ми цъфна широка усмивка.

— Каква приятна изненада — каза тя и ме целуна. Вече дори не се опитвахме да си налагаме ограничения за тези неща в работна обстановка. — На какво дължа това удоволствие? Истинско *угощение*.

— Без въпроси — отвърнах аз и любезно ѝ отворих вратата на колата. — Искам да ти покажа нещо.

Планирах това от известно време и макар че работата отново започваше да се трупа на камари, нямах никакво намерение да се отказвам от идеята си. Поехме по „Норт Капитъл стрийт“ в посока към „Мичиган“, а после свърнахме към Католическия университет, където паркирах.

— Хм... Алекс? — Бри се втренчи през предното стъкло и дори погледна нагоре. — Когато говорихме за малка сватба, май трябваше да бъде по-конкретна.

Базиликата на Националния храм „Непорочно зачатие“ е една от десетте най-големи църкви в света и — според мен — най-красивата във Вашингтон, а може би и в цялата страна.

— Не се тревожи — казах. — Просто минаваме оттук. Хайде.

— Добре, Алекс. Надявам се да е така.

Римско-византийската архитектура на храма е изумителна, но в същото време атмосферата вътре е невероятно спокойна. Високите арки те карат да се чувстваш миниатюрен, а милионите малки златни мозаечни плочици в произведенията на изкуството изпълват всеки ъгъл с една особена кехлибарена светлина, каквато не съм виждал никъде другаде.

Улових ръката на Бри и я поведох по едната от страничните пътеки, през напречния неф към по-широкото пространство в дъното. Отзад е оградено с редица сводести прозорци със стъклописи, а по цялата си дължина отпред е отворено към катедралата.

— Бри, може ли да видя пръстена ти? — попитах.

— Пръстена ми?

Тя се смути, но се усмихна и ми го подаде. Тогава аз коленичих на едно коляно и отново улових ръката ѝ.

— Това предложение ли е? — попита ме тя. — Защото аз имам новина за теб, скъпи. Ти вече ме имаш.

— Трябва да го изрека пред бог — казах аз и си поех въздух, защото внезапно се почувствах леко притеснен. — Бри, аз нямах нужда от теб, преди да те срещна. Мислех си, че се справям прилично, и... животът ми течеше нормално. Но сега... ти си до мен и аз се замислям, че за това сигурно има причина. — Не бях подготвял никаква реч и трудно намирах думите, да не говорим за буцата, която усещах в гърлото си. — Ти ме караш да вярвам, Бри. Не знам дали мога да обясня какво означава това за някого като мен, но се надявам, че ще ми позволиш да прекарам остатъка от живота си с теб, за да ти го покажа. Бриана Лий Стоун, ще се омъжиш ли за мен?

Тя все още се усмихваше, но аз виждах как се опитва да преглътне сълзите си. Дори и тук Бри се опитваше да остане твърда като скала.

— Нали знаеш, че си малко луд? — попита тя. — Знаеш го, нали?

— *Ако е грешно да те обичам* — запях шепнешком аз, — *не искам да съм прав.*

— Добре, добре, само недей да пееш — каза тя и двамата се разсмяхме като две малки деца в обществена библиотека. Ала се смеехме през сълзи — и двамата.

Бри коленичи до мен, положи нежно ръката си върху моята и бавно плъзна годежния пръстен обратно на мястото му. Когато ме целуна леко по устните, усетих топлина и потръпнах до мозъка на костите си.

— Александър Джоузеф Крос, задавай ми този въпрос колкото пъти искаш, отговорът винаги е да. Винаги е бил и винаги ще бъде.

17.

Ала аз още не бях приключил — нали съм си романтичен глупак. От „Непорочно зачатие“ тръгнахме обратно към града и се регистрирахме в хотел „Парк Хаят“, където щяхме да прекараме нощта. Бях предупредил Нана, че няма да се приберем вкъщи.

След като пиколото ни остави сами в апартамента, Бри се огледа наоколо и попита:

— Алекс, колко ни струва всичко това?

Бях поръчал да изстудят бутилка „Просеко“ и ѝ подадох чашата.

— Е, може би няма да успеем да осигурим колеж за Деймън след тази нощувка, но пък гледката си я бива, нали?

После седнах на малкия роял — точно заради него избрах това място — и започнах да свиря. Придържах се към стари, популярни любовни песни — „Нощ и ден“, „Някой да бди над мен“ и други, — всяка от които съдържаеше лично послание за Бри. И се въздържах от пеене според желанието на публиката.

Бри седеше до мен, на пейката пред пианото, слушаше и отпиваше от виното си.

— Какво съм направила, та да заслужа всичко това? — попита накрая тя.

— О, тази част все още предстои — казах. — Свързано е със събличане на всичките ти дрехи. Бавно. Една по една.

Ала преди това поръчахме храна от таверна „Блу Дък“ и вечеряхме в стаята. Поделихме си всичко — салата с рукола и портокал, прясна риба тон, раци с меки черупки и шоколадов кейк с топъл пълнеж за двама.

Отворих бутилка шампанско „Кристал“ с десерта и после го допихме в голямата вана.

— Чувствам се така, сякаш вече сме започнали медения си месец. Първо в църквата, а сега това — каза тя.

— Считай го за генерална репетиция — отвърнах аз и прокарах лавандуловия сапун по гърба ѝ, а после и по дългите ѝ крака. — Просто няколко хапки от бъдещето ни.

— Ммм, харесва ми на вкус това бъдеще. — Тя докосна с устни рамото ми и лекичко го ухапа, а аз зарязах сапуна и продължих с ръце.

Накрая буквално се изляхме от ваната направо на пода. Направих заместител на меча кожа от два пухкави хотелски халата за баня и прекарахме следващите няколко часа в опити да се наситим един на друг.

Първия път, когато доведох Бри до оргазъм, тя отметна глава назад и отвори безмълвно уста, но продължи да стиска кръста ми с удивително силните си ръце.

— Ела по-близо, Алекс. О, господи, по-близо. По-близо!

Имах чувството, че нищо не може да мине помежду ни, буквално или преносно. Чувствах се на милиони километри от всичко, освен от нея и исках тази нощ никога да не свършва.

Ала тя щеше да свърши — *и то твърде скоро.*

18.

Хотелският телефон звънна точно в полунощ. По-късно щях да осъзная, че това не е било случайност. Полунощ е и началото на нов ден, а човекът от другата страна на слушалката имаше точно това предвид, буквално.

— Алекс Крос — казах.

— Че и романтичен, освен всичко друго. Обясни ми, детектив Крос, как успяваш?

Гласът на Кайл Крейг звучеше като ледена вода — и имаше същия светкавичен ефект да променя всичко.

— *Кайл* — казах аз, за да го чуе Бри. — Откога си във Вашингтон?

Тя вече седеше в леглото, но щом чу името, грабна мобилния си телефон от нощното шкафче и хукна към банята.

— Какво те кара да мислиш, че съм във Вашингтон? — попита Кайл. — Знаеш, че имам очи и уши навсякъде. Не е нужно да съм там, за да знам всичко.

— Така е — потвърдих. Полагах огромно усилие да звуча спокойно. — Но аз съм един от любимите ти субекти.

Той се засмя съвсем тихичко.

— Бих искал да ти кажа, че ме ласкаеш, но не мога. Е, разкажи ми за семейството. Как е мама Нана? Как са децата?

Това не бяха въпроси, а заплахи. И двамата го знаехме. Любимата тема на Кайл — семейството. Може би защото неговото беше напълно прецакано. Всъщност той беше убил и двамата си родители. По различно време. Достатъчно основание да ухапя стръвта, но аз успях да запазя самообладание.

— Кайл, защо се обаждаш? Ти винаги имаш основателна причина за всичко, което правиш.

— Така и не успях да видя Деймън — продължи той. — Сигурно още е в академията „Къшинг“, нали? Това е някъде на запад от Устър, прав ли съм? Обаче Али! Как бързо расте това момченце!

Стиснах ръба на матрака със свободната си ръка. Идеята, че децата ми присъстват в мислите на Кайл, ми идваше в повече.

Ала имаше нещо, което вече знаех със сигурност — заплахите и предупрежденията просто наливаха масло в огъня му. Той винаги бе изпитвал безумно желание да се съревновава с мен, съвсем буквално. Първия път ми беше почти невъзможно да го победи.

Как, по дяволите, да се справя с това отново?!

— Кайл — подех аз с възможно най-спокоен тон, — отказвам да водя този разговор, ако не знам накъде отива. Така че, ако имаш да ми казваш нещо...

— Пепел при пепелта и прах при прахта — каза той. — Не е някаква голяма тайна. Алекс.

— Какво би трябвало да означава това?

— Ти ме попита накъде отива това. Пепел при пепелта и прах при прахта — на същото място, където отива всичко. Е, някои от нас стигат там по-бързо от други, не е ли така? Първата ти съпруга например, но аз нямам заслуга за това.

И тогава желанието му се изпълни. Избухнах, просто нервите ми не издържаха.

— Чуй ме хубаво, боклук такъв! Стой далеч от нас. Кълна се в господ, че ако някога...

— Ако някога *какво*? — отвърна на огъня той със същата енергия. — Нараня тълпото ти семейство? Очистя безценната ти годеница? — Тонът му се промени за секунди в изпепеляващ гняв. — Как се *осмеляваш* да ме заплашваш? Нима *ти* заслужаваш това, което *имаш*? А можеш ли да преброиш колко човешки живота си отнел *ти*, Алекс? Колко семейства си разбил с онзи твой 9-милиметров? Ти нямаш дори представа какво е това загуба — все още нямаш, *шибан лицемер такъв!*

За пръв път го чувах да избухва така. Кайл рядко използваше ругатни. Поне онзи Кайл, когото познавах.

Дали се променяше по някакъв начин, или това бе просто поредният му театър?

— Искаш ли да ти кажа коя е истинската разлика помежду ни, Алекс? — продължи той.

— Аз вече знам разликата — отвърнах. — Ти си луд, аз не съм.

— Разликата е, че аз съм жив, защото никой от вас все още не е успял да ме убие, а ти си жив, защото аз все още не съм решил да те убия. *Моля те*, кажи ми, че този очевиден факт не ти е убягнал.

— Аз няма да те убивам, Кайл. — Вече не можех да се контролирам, думите просто сами се изливаха от устата ми. — Ще направя всичко възможно да изгниееш до смърт, бавно, като те върна в старата ти килия в Колорадо. Там ти е мястото.

— О, това ми припомня... — започна той, а после внезапно затвори. Типично за Кайл, просто още един начин да каже, че той е започнал това и той ще го довърши по неговия си начин. Да властва и да контролира, за него бе от първостепенно значение.

Бри внезапно се появи до мен и ме прегърна.

— Говорих с Нана — каза тя. — Всичко е наред, но ѝ казах, че се прибираме у дома. Обадих се и в управлението да изпратят полицейска кола. Вече пътуват натам.

Станах и започнах да се обличам по най-бързия начин. Целият треперех от гняв, но не само заради Кайл.

— Оплесках нещата, Бри. Здравата ги оплесках. Не мога да му позволя да припари толкова близо до мен. Не и по този начин. Не мога! Това само ще влоши нещата.

Ако изобщо беше възможно.

19.

Дяволите да го вземат! За всичко.

Кайл току-що бе постигнал точно онова, което искаше, а именно — да се внедри в живота ми. Имаше номера ми, образно казано, и аз нямах друг избор, освен да приема обаждането му.

Когато пристигнахме у дома, отпред вече пазеше патрулна кола и имаше още един униформен полицай отзад, до гаража. Сампсън също бе там; нямах представа кой му се бе обадил, но се зарадвах да го видя.

— Всичко е наред, захарче, държим нещата под контрол — каза той веднага щом влязохме. Двамата с Нана се мотаеха в кухнята. Тя дори беше успяла да му приготви пържени картофи и сандвич с шунка.

— Това не е всичко. — Полагах огромно усилие да говоря тихо, за да не събудя децата на горния етаж. — Искам да евакуирам семейството си. Трябва да поговорим за това.

— О, така ли? — обади се Нана и температурата в стаята спадна с десетина градуса.

— Нана...

— Алекс, не. Не отново. С децата прави каквото намериш за добре. Но аз изобщо не се шегувах последния път, когато казах, че това *ще бъде* за последно. Не мърдам от тази къща и това е последната ми дума по въпроса.

Преди изобщо да успея да ѝ отговоря, тя реши, че все пак не е приключила.

— И още нещо. Ако този Кайл е толкова добър, колкото ти твърдиш, тогава няма никакво значение къде ще отведеш децата. В такъв случай, детектив Крос, ще ти се наложи да ги защитиш там, където са. — Гласът ѝ трепереше, но пръстът ѝ не помръдваше, насочен право в лицето ми. — Защити дома си. Алекс. Направи го! Казват, че си добър професионалист.

Тя удари с длан два пъти по масата и отново се облегна назад. Бе дошъл моят ред.

Първо пое въздух и преброих до десет. После помолих Бри да подаде сигнал до всички постове.

— Разпространи го в цялата вашингтонска правораздавателна система, всички юрисдикции, после до Националния информационен център за криминални престъпления към ФБР възможно най-бързо.

Щяхме да се нуждаем и от съдебно разпореждане. Тази задача се падна на Сампсън.

Аз се обадох в управлението на ФБР в Денвър. Чисто технически Кайл беше техен случай, тъй като бе избягал от затвор в Колорадо.

Някой си агент Трембли ми съобщи по телефона, че не разполагат с никаква нова информация, но той незабавно ще се свърже с всички техни средноатлантически клонове. За тях това също бе случай с приоритетно значение, и то не само заради вредите, нанесени от Кайл върху репутацията на Бюрото. Имах усещането, че първият ми сутрешен разговор ще бъде с Джим Хийкин от Дирекцията във Вашингтон.

Междувременно проведох още един разговор — след като събудих моя добър приятел, а понякога и спаринг-партньор, Ракийм Пауъл.

Ракийм имаше зад гърба си петнайсет години работа в системата на полицията, от които осем — като детектив в 103-ти участък. После, в рамките на шест месеца, в живота му се случиха две събития — ожени се и го простреляха, в тази последователност — и кариерата му приключи.

Никой не бе допускал, че Ракийм някога ще напусне полицията и ще се задоми, но днес той вече имаше собствена охранителна фирма в Силвър Спринг, а аз бях на път да му стана клиент.

До седем сутринта вече имаш план. Двамата с Бри щяхме да водим и да посрещаме децата от училище, заедно със Сампсън като подкрепление. Фирмата на Ракийм щеше да охранява двата входа на къщата през нощта, както и деном — ако се наложеше. Освен това щяха да прекарат първия ден в оглед на всички възможни места за проникване в къщата и да монтират алармени системи, преди децата да са се прибрали от училище.

Нана тропна с крак и каза, че не желае агенти от ФБР в задния си двор, ала този път аз успях да наложя моето мнение по въпроса. Точно според инструкциите й правех всичко необходимо, за да защитя семейството и дома си. На този етап двамата с нея почти не си

говорехме и никой не одобряваше случващото се, ала нямахме друг
избор.

Живот под обсада. Добре дошъл отново, Кайл Крейг.

20.

Животът продължава — независимо дали си готов, или не.

Щом оставих децата на училище, тръгнах към „Сейнт Антъни“ и пристигнах тъкмо навреме за втората си сутрешна среща, след като бях изпуснал първата. Давах безплатни консултации в болницата още от времето, когато приключих с частната си практика. Тези хора не можеха да си позволят дори елементарни психиатрични грижи, така че се радвах да помагам, с каквото мога. Освен това ми помагаше да държа ума си буден и винаги да съм нащрек.

Бронсън Джеймс — Пук-Пук, влезе в малкия ми мрачен кабинет с рапърска походка и наперен, както винаги. Познавах го от единайсетгодишен; сега той беше малко по-голям, но много по-уверен и по-самонадеян в циничното си отношение към света.

Откакто работех с него, той бе загубил двама от приятелите си, а болшинството от хората, на които се възхищаваше — улични бандити, не много по-възрастни от него, — също не бяха между живите.

Понякога имах чувството, че аз съм единственият човек на света, на когото му пука за Бронсън — с което не искам да кажа, че с него се работи лесно, защото изобщо не е така.

Той седна на дивана срещу мен и вирна нос към тавана — може би гледаше нещо там, а може би просто ме игнорираше.

— Нещо ново от последния път? — попитах.

— Нищо, за което бих могъл да говоря — каза той. — Човече, защо винаги носиш „Старбъкс“ тук?

Погледнах към картонената чашка в ръката си.

— Защо? Обичаш ли кафе?

— Не. Не близвам кафе. Гадно е. Обаче харесвам ония фрапучино боклуци, дето ги продават.

Усетих как ми пуска стръв. Сякаш искаше да му донеса някакво лакомство следващия път. Да го погледея. Това бе един от редките проблясъци, когато детето в него се показваше през бронята, която той носеше ден и нощ.

— Бронсън, когато каза, че няма нищо, за което би могъл да говориш, това значи ли, че имаш някакъв проблем, че нещо се случва с теб?

— Ти глух ли си? Казах *нищо*. За което. Мога. Да говоря!

При всяка негова дума кракът му риташе малката масичка помежду ни.

Бронсън бе от онзи тип момчета, за които непрекъснато се пишеха психоаналитични статии и се водеха безконечни спорове дали състоянието им е лечимо, или не. Доколкото аз бих могъл да преценя, той не изпитваше никаква емпатия към други хора. Това бе една от основните предпоставки за евентуално развитие на антисоциална психопатия — Кайл страдаше от нея впрочем — и причина за характерните за него пристъпи на избухливост. Казано другояче — беше му много трудно да ги потиска.

Ала аз знаех коя е малката тайна на Бронсън. Вътре в него, зад тази пригодена за улицата черупка и зад психичните му проблеми, се криеше едно дете, което не разбираше защо през по-голямата част от времето се чувства по този начин. Системата подмяташе Пук-Пук насам-натам още от раждането му и аз смятах, че той заслужаваше нещо по-добро. Именно затова идвах да го виждам два пъти седмично.

Опитах отново.

— Бронсън, нали знаеш, че тези разговори остават помежду ни?

— Освен ако не представлявам опасност за себе си — изрецитира той. — Или за околните. — После се усмихна. Почувства се силен и това му хареса.

— Ти опасен ли си за околните? — попитах. Основната ми тревога бяха уличните банди. Нямахше видими татуировки или наранявания, никакви синини, изгаряния или каквито и да било други съмнителни знаци. Ала аз много добре знаех, че новият му приеман дом е близо до „Вали авеню“, където вилнееха бандите от Девета улица и „Юма“.

— Нищо не правим — опита се да прозвучи убедително. — Просто си говорим.

— А с коя банда „просто си говориш“ напоследък? Девета улица? „Юма“?

Той започваше да губи търпение и се опитваше да ме гледа строго. Замълчах, надявайки се да ми отговори, ала той скочи на крака,

блъсна масичката настрана и застана на педя от лицето ми. Промяната в поведението му бе почти мигновена.

— Стига си ме разпитвал, човече! И разкарай шибания си поглед от мен!

Тогава замахна да ме удари.

Сякаш изобщо не съзнаваше колко е малък. Наложих се да хвана ръката му и да го натисна да седне обратно на дивана. Въпреки това той отново посегна.

Блъснах го на дивана за втори път.

— Няма начин, Бронсън. Дори не си помисляй да ме удряш. — Нямах никакво желание да бъда груб с него, но той просто прекрачи границата. Всъщност за Бронсън сякаш нямаше значение къде е тази граница. Това ме плашеше най-много от всичко.

Това момче стоеше на ръба на скала, готово да скочи, а аз не бях сигурен дали изобщо мога да направя нещо, за да го спра.

21.

Хайде, Бронсън — казах и се изправих. — Да се омитаме отгук.

— Къде отиваме? — попита той. — В ареста за малолетни? Аз не те ударих, човече.

— Не, не отиваме там — отвърнах аз. — Как ти хрумна? Хайде, да тръгваме.

Погледнах часовника си. До края на сесията ни оставаха още трийсетина минути. Бронсън ме последва в коридора — по-скоро от любопитство, отколкото заради нещо друго. Обикновено, когато излизаме заедно от стаята, аз го придружавам до дежурния социален работник.

Щом излязохме навън и аз отключих вратите на колата, той отново се закова на място.

— Да не би да си някой извратеняк, Крос? Къде ме водиш?

— Да, извратеняк съм, Пук-Пук — казах. — Влизай в колата.

Той сви рамене и се качи в колата. Забелязах как поглади с ръка кожената тапицерия на седалката и огледа стереоуредбата, ала запази комплиментите или подигравките за себе си.

— Е, каква е тази голяма тайна? — попита той, когато потеглихме. — Къде, по дяволите, отиваме?

— Няма тайна — казах. — Наблизо има кафене „Старбъкс“. Искам да ти купя едно от онези фрапучино, дето ги продават там.

Бронсън извърна глава към прозореца, ала аз успях да забележа усмивката му. Не беше голямо постижение, но поне за няколко минути този ден хлапето може би бе усетило, че съм на негова страна.

— Венти^[1] — каза той.

— Да, вентии.

[1] Собственикът на веригата „Старбъкс“ Хауърд Шулц е заменил термините *късо, средно и дълго кафе с тол* (355 мл). *гранде* (473 мл) и *венти* (591 мл). — Б.пр. ↑

22.

ФБР все още се управляваше от малоумници, или поне така изглеждаше. Кайл Крейг видя с очите си, че никой не се усъмни дори за миг, когато новопристигналият, набързо разпитан агент Сийгъл си уреди назначение по случая със снайпериста във Вашингтон. Предишната задача на Сийгъл в Меделин, Колумбия, по време на периода „световната столица на убийствата“, бе въпрос на репутация. Впечатляваща визитна картичка. Имаха късмет, че ще работи по този случай.

Имаха повече късмет, отколкото предполагаха — двама агенти за цената на един! Той се настани на новото си бюро в областното управление и втренчи поглед в снимката от документа за самоличност, който му бе издаден същата тази сутрин. Отсреща го гледаше лицето на Макс Сийгъл. Кайл все още се сепваше от тази гледка — все още очакваше да види стария Кайл всеки път, когато минаваше покрай витрина или огледало.

— Сигурно се чувстваш странно.

Кайл вдигна глава и видя пред себе си един от другите агенти, застанал прав над преградата на неговата кабинка. Агент *Как-му-беше-името*, когото всички наричаха Скутер — най-абсурдният от всички възможни прякори; Скутер, с хитрите си очички и неутолимия си апетит за калорични сладкиши.

Кайл пхна документа обратно в джоба си.

— Странно?

— Завръщането ти към оперативна работа, имам предвид. След всичкото това време.

— В Маями *също* се върши оперативна работа — каза Кайл, като се постара да изимитира характерния за Сийгъл нюйоркски говор.

— Ясно. Не исках да прозвучи така — каза *Как-му-беше-името*. Кайл продължи да го гледа право в очите и остави неловкия момент да виси помежду им като стъклена преграда. — Добре... ами... имаш ли нужда от помощ, преди да съм излязъл?

— От теб?

— Ами... да.

— Не, благодаря, Скутер. Добре съм.

Макс Сийгъл щеше да бъде необщителен. Кайл бе взел това решение още преди пристигането си. Нека другите агенти да гукат над бебешки снимки и да се черпят с пуканки в стаята за почивка. Колкото по-голяма дистанция спазваше, толкова повече работа би могъл да свърши и толкова по-малка щеше да е вероятността да разкрият маскарада му.

Точно затова харесваше да остава след работното време. Прекара почти цялата предишна нощ точно тук, в кабинета. Прерови цялата налична информация относно стрелбата на Осемнайсета улица. Тази вечер насочи вниманието си върху снимките от местопрестъплението, както и върху всичко, което касаше стила на стрелеца. Профилът му се оформяше идеално.

Докато работеше, в съзнанието му непрекъснато нахлуваха различни думи. *Умел. Безпристрастен. Професионалист.* Този стрелец нямаше отличителна визитна картичка, нямаше го психическото въздействие в стил „елате да ме хванете“, което толкова често се срещаше в подобни случаи. Нещата изглеждаха почти стерилни: убийство от 260 метра разстояние — нищо особено от гледна точка на Кайл, въпреки възхищението на пресата.

Работи в продължение на няколко часа, дори загуби представа за времето до момента, когато далечен телефонен звън наруши тишината в залата. Кайл не му обърна внимание, но минута по-късно звънна и телефонът на бюрото му.

— Агент Сийгъл — каза той е усмивка в гласа, макар лицето му да не я показваше.

— Обажда се Джеймисън от отдел „Комуникации“. Току-що получихме съобщение за убийство от главното управление. Поредната снайперистка атака, както изглежда. Този път в „Удли Парк“.

Кайл не се поколеба и секунда. Стана от стола и навлече якето си.

— Къде отивам? — попита. — Дайте ми точни координати.

Няколко минути по-късно той напусна подземния гараж на сградата и насочи колата си към „Мас авеню“. Движеше се с около сто километра в час. Колкото по-скоро пристигнеше, толкова по-бързо

щеше да отстрани хората от Вашингтонската полиция, които точно в този момент щъкаха и ровичкаха из неговото местопрестъпление.

Но най-важното, *дами и господа*: това бе дългоочакваният момент, когато, ако имаше късмет, Алекс Крос и Макс Сийгъл най-после щяха да се срещнат.

23.

Бях вкъщи, когато ми съобщиха за следващата простреляна жертва в „Удли Парк“.

— Детектив Крос? Обажда се старши полицаи Ед Флайхман от Второ районно. При нас стана много неприятно. По всяка вероятност е дело на снайперист.

— Коя е жертвата? — попитах.

— Мел Длоухи, сър. Точно затова ви се обаждам. Вписва се идеално в модела на вашия случай.

Понастоящем Длоухи бе пуснат под гаранция, но продължаваше да е в центъра на един от най-големите вътрешни данъчни скандали в американската история. Според обвиненията срещу него Мел Длоухи използвал служебното си положение в Областното данъчно управление, за да прехвърля десетки милиони от доларите на данъкоплатците на себе си, на семейството и на приятелите си, обикновено чрез нетърговски детски благотворителни фондации, които всъщност не съществували.

Поредната снайперистка атака срещу поредния злодей, набелязан директно от водещите вестникарски заглавия — вече имахме шаблон.

Освен това случаят току-що се бе издигнал до ново ниво. Бях сигурен, че щяха да ни го поверят от самото начало. Като ще е цирк, поне да е *моят* цирк.

— Къде се намираш? — попитах.

— На Тридесет и втора, пресечка е на „Кливланд авеню“, сър. Познавате ли района?

— Да.

Второ районно бе единственото управление в града с *нула убийства* през последната календарна година. Толкова по въпроса за статистиката. Вече усещах нарастващата паника в квартала.

— Смъртта на жертвата потвърдена ли е?

— Да, сър.

— И къщата е чиста?

— Направихме бърз оглед, а госпожа Длоухи вече е при нас. Мога да поискам разрешение за обиск, ако желаете.

— Не, ако вътре има хора, искам да ги изведете. Свържи се с Мобилната криминална лаборатория. Могат да започнат да снимат, но никой да не докосва нищо, преди да дойда аз. Имате ли някаква представа откъде са дошли изстрелите?

— Или от задния двор, или от съседния имот зад него. Там не живее никой — каза Флайхман.

— Добре. Поставете команден пост на улицата — не в двора, сержант. Искан да има полицаи на входната и на задната врата, плюс още един пред съседната къща. Ако някой иска да влезе в която и да било от двете, *първо трябва да поиска разрешение от вас* — а отговорът ще е отрицателен. Поне докато не се появя аз. Този случай принадлежи на Вашингтонската полиция, а аз представлявам техния отдел „Убийства“. Ще дойдат хора и от ФБР, и от оперативно-тактическите групи, а може би дори и моят началник. Той живее доста по-близо до мястото от мен. Кажете му да ми звъне, ако иска.

— Нещо друго, детективе? — Флайхман звучеше леко объркан. Не че го обвинявам. Повечето полицаи от Второ районно не са свикнали да се сблъскват с подобни случаи.

— Да, говори с всички, които се отзоват на сигнала преди мен. Не искам никакво плямпане пред медиите или съседите — *нищо дума*. Що се отнася до твоите хора — не знаят нищо, не са видели нищо. Просто блокирайте достъпа до местопрестъплението и изчакайте, докато дойда.

— Ще се опитам — каза той.

— Не, сержант. Просто го направете. Доверете ми се, достъпът до района *трябва* да е блокиран.

24.

За нещастие, журналистите вече щъкаха като обезумели наоколо, когато пристигнах. Десетки камери се бореха за видимост към къщата с бяла каменна фасада, собственост на Мел и Нина Длоухи — както отпред, до бариерите, поставени по нареждане на старши полицаи Ед Флайхман, така и от другата страна, на Тридесет и първа улица, където бе изпратен отделен патрул, за да попречи на хората да нахлуят през задния вход, както със сигурност биха направили.

Повечето от другите наблюдатели просто свръщаха по пресечката от „Кливланд авеню“ от чисто любопитство. Съседите стояха по домовете си. Виждах силуетите им зад прозорците, докато шофирах по улицата. Подписах се, че съм пристигнал на местопрестъплението, и незабавно организирах обходна група, която да се заеме да разпитва съседите.

Сампсън пристигна направо от някакво университетско събитие в Джорджтаун, където жена му — Били, преподаваше акушерство.

— Не искам да кажа, че се радвам на случилото се — каза той, — но колко вино и сирене може да се погълне в рамките на един човешки живот, по дяволите?

Започнахме от всекидневната, където според сведенията семейство Длоухи са гледали епизод от сериала „Разобличаване“. Телевизорът все още работеше и — по ирония на съдбата — излъчваше новинарска емисия с репортаж на живо пред същата тази къща.

— Това е зловещо — заяви Сампсън. — Пресата обича да говори против нахлуването в личното пространство, освен в случаите, когато го правят самите те.

Според първоначалните показания на госпожа Длоухи тя чула трясък от счупване на стъкло, погледнала към прозореца и чак тогава забелязала, че съпругът ѝ лежи с клюмнала глава и широко отворени очи в креслото си. Все още чувах хълцането ѝ от кухнята, докато говореше с един от нашите адвокати. Съчувствах ѝ донякъде. Какъв кошмар.

Мел Длоухи продължаваше да седи в креслото си. Единствената огнестрелна рана в слепоочието му изглеждаше сравнително чиста, с малък синьо-черен ореол около дупката от куршума. Сампсън посочи към нея с върха на химикалката си.

— Да речем, че е прострелян тук — и вдигна химикалката десетина сантиметра по-нагоре, където би трябвало да е била главата на Длоухи. — Значи куршумът трябва да е дошъл оттук. — Той описа дъга във въздуха до счупеното стъкло.

— Низходяща траектория — казах. Куршумът беше пронизал горния край на шесткамерния прозорец, който гледаше към задния двор. Без да обелим и дума, двамата се отправихме към трапезарията и излязохме навън през двойния френски прозорец.

Задният двор представляваше дълга, тясна тухлена пътека. Два прожектора на стената осветяваха половината пространство, но наоколо не се виждаха никакви допълнителни постройки или дървета, достатъчно големи да издържат теглото на покатерил се върху тях човек.

В дъното на двора се издигаше задната стена на съседната триетажна къща в стил Тюдор, осветена от уличната лампа на Тридесет и първа улица. Два огромни дъба, потънали в сянката на къщата, заемаха по-голямата част от техния двор.

— Ти спомена, че в онази къща не живее никой — каза Сампсън. — Нали така?

— Хората всъщност са извън града — уточних аз. — Някой се е подготвил много добре. Може би се надува пред нас. Стрелецът има репутация, за която трябва да се грижи след първото си убийство.

— Ако приемем, че този някой е мъж.

— Мъж е — настоях.

— Детектив Крос? — Сержант Ед Флайхман внезапно се появи от нищото. Погледнах към ръцете му, за да се уверя, че носи ръкавици.

— Какво правиш тук, сержант? Имаш предостатъчно работа отвън, на улицата.

— Две неща, сър. Няколко души от съседите съобщиха, че са видели странни автомобили.

— Автомобили, в множествено число?

Флайхман кимна.

— Странни, каквото и да означава това. Един стар „Буик“ с нюйоркска регистрация, който паркирал периодично нагоре по улицата в продължение на няколко дни. — Той погледна към бележника в ръката си. — И един голям, тъмен на цвят автомобил, вероятно „Събърбън“, много стар и очукан. Бил е на улицата в продължение на няколко часа късно снощи.

Това не беше квартал, в който старите и очукани автомобили изглеждаха уместно, не и в малките часове на нощта. Трябваше незабавно да проучим и двете коли.

— Какво беше второто нещо? — попитах.

— ФБР е тук.

— Кажете им да изпратят група на оглед в двора на съседната къща — казах.

— Не е група, сър. Един агент е. Търси точно вас, по име.

Надникнах обратно вътре и видях висок бял мъж в типичен за Бюрото тъмен костюм. Носеше сини ръкавици и стоеше наведен, с ръце върху коленете, втренчил поглед в огнестрелната рана на Мел Длоухи.

— Хей! — извиках аз през счупения прозорец. — Какво правиш там вътре?

Той или не ме чу, или не искаше да ме чува.

— Как се казва? — попитах Флайхман.

— Сийгъл, сър.

— Хей, Сийгъл! — извиках по-силно този път и тръгнах да влизам вътре. — Не искам да пипаш нищо!

25.

Когато Алекс влезе в стаята, Кайл се изправи и го погледна право в очите. *Ходещ мъртвец*, помисли си Кайл и се усмихна, докато протягаше ръка за поздрав.

— Макс Сийгъл, от вашингтонския клон на ФБР. Как са нещата? Не много добре, предполагам.

Крос стисна ръката на Кайл — неохотно, но моментът все пак си го биваше, наситен с напрежение, като в начало на мач между отбори от Националната баскетболна асоциация. *Три... две... едно... старт!*

— Какво правиш тук? — поинтересува се Крос.

— Тъкмо започвам работа по този случай — отговори Кайл.

— Без майтап? Имам предвид какво точно правиш толкова близо до този труп...

Уникално преживяване — Крос нямаше абсолютно никаква представа кой стои срещу него! Лицето, което виждаше, беше безупречно, разбира се. Съществуваше опасност Алекс да го разпознае по гласа, но не и по външния вид. Сега бе решителният момент, когато седмиците, прекарани в наблюдение на Макс Сийгъл в Маями, трябваше да се отплатят на Кайл.

Ала преди това той направи точно онова, което Крос най-малко очакваше. Обърна му гръб и коленичи на пода, за да огледа още веднъж дупката в черепа на жертвата.

Кожата около входната рана имаше синьо-черен цвят. Част от косата на човека бе засмукана навътре заедно с куршума при проникването му през костта. Толкова ефикасно. Толкова безпристрастно. Кайл започваше да харесва този убиец.

— Колкото до балистиката — каза най-после той и отново се изправи, — аз залагам на 7.62x51, натовски боеприпас, без гилзата. А стрелецът е преминал някаква военна подготовка.

— Чел си доклада — заяви Алекс. Спести си похвалите, просто отбелязваше. — Да, определено не бих отказал балистична експертиза от Бюрото за потвърждение, но нека изчакаме пристигането на

мобилния екип, преди да предприемем каквото и да било. А дотогава искам от теб да се оттеглиш.

Крос не би могъл да бъде по-предсказуем от това. Точно в този момент се надяваше някакво малко торнадо да отнесе този напорист нов агент от ФБР, който несъмнено е поредният самонадеян задник с напompано чувство за превъзходство — нещо като самия Алекс по времето, когато и той се е подвизавал като агент от ФБР.

— Виж какво — каза Кайл, — нямам намерение да изтъквам кой какви заслуги има в този случай. В крайна сметка ще се намеси федералната прокуратура и те ще оберат лаврите, независимо кой е свършил черната работа, не е ли така?

— Сийгъл, точно в момента нямам никакво време за това. Аз...

— Ала не се заблуждавай. — Кайл остави и последната следа от приятелската усмивка на Сийгъл да изчезне от лицето му. — Имаме две произшествия и три жертви. Това е федерално престъпление. Така че избирай: или работи с нас, или се разкарай от пътя ни. — Той навири брадичка и показа на Крос чисто новата си трапчинка. — Само едно обаждане, и цялото това местопрестъпление може да се превърне в мое лично голф игрище. От теб зависи, детективе. Какво избираш?

26.

Отне ми около десет секунди да разбере какво се опитва да ми каже Макс Сийгъл, но нямах никакво намерение да търпя тона му.

— Виж какво, Сийгъл, няма да се преструвам, че мога да те държа настрана от този случай. Излишно е да го правиш и ти — казах му. — Аз обаче трябва да изясня нещо много важно. Този случай е на Вашингтонската полиция. Аз съм детектив от отдел „Убийства“, а ако искаш да го обсъдиш с началника ми, той е отвън. Междувременно, ако ще се налага да ти обяснявам колко бързо изстива едно местопрестъпление, значи изобщо не ти е мястото тук.

Естествено, само след броени часове със случая щеше да се заеме пълна оперативна група, а аз вероятно щях да съм принуден да работя със същия този самонадеян глупак от Бюрото. Точно в този момент обаче нямахме време за словесен двубой. Нито той, нито аз.

Сампсън се появи от задния двор и ме изгледа така, сякаш казваше: *Този пък кой е?* Наложих да ги представя един на друг.

— Двамата с агент Сийгъл тъкмо сравнявахме теориите си — добавих аз в опит да разсея напрежението. — Той също е на мнение, че стрелецът има военна подготовка.

Сийгъл веднага отвори уста и отново започна да говори — или по-точно да разтяга локуми.

— Военните снайперисти се целят във високопоставени мишени — длъжностни лица, цивилни граждани. И не в президента на банката, а в конгресмена и в лобиста, който го финансира. И не в данъкоплатеца, който краде от Чичо Сам, а точно обратното.

— Убиец за обикновения човек — каза Сампсън.

— Получил най-доброто обучение в света. — Сийгъл се протегна и почти докосна с пръст черната дупка, разположена на два сантиметра над лявото ухо на Мел Длоухи. — Тази точност не лъже.

Слушах, без да се намесвам. Този човек искаше да поучава, не да сътрудничи, ала все пак беше доста добър в онова, което правеше. Ако тук имаше нещо, които той би могъл да види, а аз не, значи трябваше

да си държа езика зад зъбите за достатъчно дълго време и да разбере кои са те.

Откак се помнех, точно това беше изписано на елин от магнитите върху стария хладилник на мама Нана: *Ако животът ти предложи лимони, направи си лимонада.*

Улицата пред къщата на семейство Длоухи се пълнеше бавно и упорито — великолепна гледка. Дени и Мич се мотаеха в края на тълпата; не твърде близо, но достатъчно, за да я виждат. Имайки предвид ужасната нощ в приюта след първото убийство. Дени реши, че Мич има нужда от положителни емоции.

Ако тялото на Мел Длоухи го нямаше в къщата, значи бяха изнесли негодника през задния вход. Ченгета в тъмни костюми и вратовръзки непрекъснато сновяха покрай прозорците на обляната в светлина всекидневна.

Мич не говореше много, но Дени усещаше напрежението му. Мащабът на цялата тази работа започваше сериозно да притиска този иначе огромен мъж. Не, по-скоро огромно хлапе.

— Извинете, господин полицай? Заловиха ли извършителя? — попита Дени едно от ченгетата до загражденията около периметъра просто за да се надуе пред Мич.

— Следете вестниците и телевизията, сър — отговори ченгето. — Честно казано, и аз не знам.

Дени се обърна към Мич и тихичко му прошепна:

— Чу ли това? *Сър*. Явно квартала си го бива.

Мич извърна поглед встрани и започна да се чеше по брадичката, за да прикрие задоволството си.

Ченгето тъкмо се канеше да включи радиостанцията си, когато Дени отново се обади:

— Извинете, дали не ви се намира излишна цигарка? — попита той и размаха синята си запалка. На хората винаги им е приятно да видят бездомник със собствена запалка, а полицаят не правеше изключение, защото веднага извади от патрулната кола пакет „Камел Лайтс“.

— Една е достатъчна — каза Дени и кимна към Мич, който стърчеше над рамото му. — Ще си я поделим.

Ченгето извади две цигари от пакета.

— В кое подразделение си служил?

Дени сведе поглед към избелялото си камуфлажно яке.

— Трета бригадна тактическа група, Четвърта пехотна дивизия. Най-добрите отвъд океана.

— Най-добрите след нас — каза Мич. — Аз бях в сухопътните войски на Ню Джърси, в покрайнините на Балад, Ирак.

Всъщност Мич никога не бе носил униформа, но Дени го бе подковал достатъчно и той умело играеше ролята си. Хората обичаха ветерани. Това винаги им помагаше.

Дени взе цигарите от ченгето, кимна в знак на благодарност и подаде едната на Мич.

— Носи се мълва, че този човек може да е от нашите, като се има предвид начинът, по който стреля — рече той.

Полицаят сви рамене и кимна към моравата пред къщата.

— В този квартал мълвата не се носи бързо. Трябва да попитате някой репортер. Аз просто наглеждам тълпата.

— Аха, ами добре... — Дени запали своята цигара, издуха дима и се усмихна. — Няма да ви се пречкаме повече. Бог да ви благослови, господин полицай, и благодарности за това, което правите.

28.

Петъкът след убийството на Длоухи бе от онези свежи пролетни дни, в които вятърът носи дъх на лято, макар че все още е рано да захвърлиш зимното си яке.

Кайл закопча сакото си, свърна по „Мисисипи авеню“ и продължи на север, сливайки се с околния пейзаж, така да се каже. Перуката, гримът и контактните му лещи вършеха идеална работа, макар да изглеждаха обикновени до комичност. Откакто направи пластичната операция на лицето си, смяташе всичко това за задължително ежедневно условие, за необходимо зло.

По същата логика този западнал квартал не спадаше към местата, които той би избрал да прекара един прекрасен пролетен следобед. Тук бялата либерална вина на Америка се чувстваше като у дома си, ала не чак толкова, че някой да направи нещо по въпроса.

Но точно в този момент Кайл не даваше и пет пари за този проблем.

Вървеше по улицата съвсем бавно, за да пристигне пред Югоизточния общински културен център малко преди четири и половина. Говореше се, че днес раздавали безплатни билети за „Магьосниците“, заедно с последната възпитателна кампания за децата — „Просто кажи не“.

Бяха дошли дори някои от най-необузданите момчета, а неколцина от тях изтичаха навън през двойната стъклена врата точно когато Кайл се появи пред ниската тухлена сграда.

Погледът му се спря върху едно конкретно момче в тълпата. То заобиколи стълбите пред входа, прескочи една ниска стена и спря, за да хвърли опаковка от шоколад, после продължи нагоре по улицата.

Кайл го последва — достатъчно близо, за да не изпусне момчето от поглед, и достатъчно далеч от ушите на другите, преди да предприеме каквото и да било.

Пресечка и половина по-късно момчето внезапно спря и рязко се обърна. Все още дъвчеше шоколада и заговори с пълна уста:

— Човече, защо вървиш подире ми, мамка му?

Беше просто едно хлапе, но в кафявите му очи нямаше и капчица страх. Изражението на лицето му по нищо не се различаваше от това на всеки начинаещ гангстер, който изкарваше хляба си по тези окаяни улици.

Момчето повдигна долния край на въздългата си бяла блуза и показа черната кожена дръжка на нож, който сигурно стигаше чак до средата на кльощавия му крак.

— Имаш ли нещо да ми кажеш, отворко? — попита той.

Кайл се усмихна одобрително.

— Бронсън, нали? Или предпочиташ да те наричам Пук-Пук?

— Кой се интересува? — Имаше добре развити инстинкти, ала беше достатъчно глупав. Бронсън издърпа дръжката — съвсем мъничко, колкото да се изфука със стоманеното острие.

Кайл се изтегли встрани от улицата и разтвори сакото си, за да покаже малкия пистолет „Берета“, прибран в кобур под мишницата му. Извади го, хвана го за дулото и го насочи с дръжката към момчето.

Зениците на малкия Бронсън се разшириха — не от страх, а от внезапен интерес.

— Имам изгодно предложение за теб, младежо. Искаш ли да спечелиш петстотин долара?

ВТОРА ЧАСТ
ЛИСИЦИ В КОКОШАРНИКА

29.

Пристигна балистичната експертиза.

Това бе докладът, който всички чакаха с нетърпение, и аз го насрочих да съвпадне с деня, в който Областната разузнавателна група провеждаше конферентния си разговор. На линия беше целият екип от Вашингтонската полиция, както и хората от ФБР, Обединените оперативни групи, Капитолийската полиция — на този етап почти всички бяха ангажирани с този случай.

В разговора се включиха Кейлин Джъргър от Отдела по криминология на ФБР в Куонтико и Алисън Стийдман, която работеше в секцията по огнестрелни оръжия и следи от инструменти на тяхната лаборатория.

Представих ги на останалите и им дадох думата.

— След анализа на фрагментите, открити в черепите на всичките три жертви, сме убедени, че е използвано едно и също оръжие — каза Джъргър на групата. Аз бях получил доклада още сутринта, но за почти всички останали това бе новина. — Калибър 7.62 може да бъде свързан с десетки оръжия, но съдейки по естеството и разстоянието на тези изстрели, ние смятаме, че става въпрос за първокласна снайперистка система. Това ограничава възможностите до седем.

— Оттук нататък става още по-интересно — включи се агент Стийдман. — Четири от въпросните седем са пушки с надлъжно въртящ се затвор. По думите на всички свидетели първите две жертви, Винтън и Пилки, са улучени почти едновременно, с интервал не повече от две секунди. Това е твърде бързо за надлъжно въртящия се затвор, което свежда възможностите до три полуавтоматични пушки — М-21, М-25 и по-новия модел М-110, която е истинско произведение на изкуството. Не можем да изключим никоя от трите, но тези изстрели са били направени през нощта при различно осветление, а М-110 си има вградена термална оптика.

— Всичко това доказва предположението, че вашият стрелец е много добре оборудван — каза Джъргър.

— Колко трудно е да се снабди човек с М-110? — Разпознах гласа на Джим Хийкин от дирекция „Разузнаване“.

— Произвеждат се само на едно място — каза Стийдман. — Оръжейна компания „Найтс“ в Тутисвил, Флорида.

Вече бях проучил тази информация, затова взех думата.

— По принцип цялата оръжейна наличност на „Найтс“ може да бъде проследена — обясних. — Ала щом тези системи стигнат до бойното поле, предимно в Ирак и Афганистан, те могат да изчезнат, както често се случва на практика. Сувенири от войната и прочее. Почти невъзможно е да бъдат проследени.

— Детектив Крос, аз съм капитан Оливерез от Капитолийската полиция. Вие не споменахте ли в доклада си, че откритите пръстови отпечатъци на Осемнайсета улица *не са* на военен?

— Да — потвърдих. — Но все още не сме готови да отхвърлим връзката с военните, от гледна точка на това как е придобито оръжието и как е било използвано. Всъщност това повдига и следващия въпрос в дискусиата ни. — Размишлявах над това от часове, но вече наистина не виждах смисъл да го пазя в тайна от групата. — Позволете ми да уточня нещо, преди да започна — вметнах. — Искам това да остане извън вниманието на пресата, докато не попаднем на някакво доказателство, което да подкрепи въпросната теория. Знам, че в групата има доста хора, но разчитам на вашата дискретност.

— Каквото се случва във Вегас... — пошегува се някой, а неколцина от останалите тихичко се засмяха.

— Работата е там — продължих, — че всички тези системи, за които говорим, са оръжия за групово обслужване. Военният модел на бойното поле е един стрелец и един артилерийски коректор. — Чух как хората от по-малките групички в различните конферентни зали започнаха да шушукат помежду си. — Така че разбирате накъде бия. Това може да е сянката на две хиляди и втора. Тук най-вероятно не става въпрос за един стрелец, а за екип от двама души.

30.

Когато двамата със Сампсън излязохме от конферентната зала, едва не се сблъскахме с Джойс Каталони от нашия Комуникационен център, която стърчеше права точно до вратата.

— Тъкмо се канех да ви измъкна отвътре — каза тя. — Радвам се, че не се наложи.

Погледнах часовника си — пет без петнайсет. Това означаваше, че долу имаше поне три дузини репортери, нетърпеливи да ме опекаат на бавен огън за новинарските си емисии в пет и шест часа. Дявол да го вземе, време беше да нахраним звяра.

Джойс и Сампсън ме придружиха надолу по стълбите. Отказахме се от асансьора, за да обсъдим набързо някои неща, които да обмисля по пътя.

— Кийша Самюълс от „Уошингтън Поуст“ иска да направи профил за списание „Съндей“.

— Не — отказах. — Харесвам Кийша, умна е, безпристрастна е, но все още е твърде рано за толкова подробни статии.

— Освен това Си Ен Ен и Ем Ес Ен Би Си са готови да отделят на тази история трийсет минути от праймтайма си, ако ти се съгласиш на интервю.

— Джойс, няма да правя никакви изявления, докато не разполагаме с информация, която искаме да направим обществено достояние. Ще ми се да имахме такава.

— Няма проблем — съгласи се тя, — но да не дойдеш да ми плачеш на рамото, когато *ти искаш* да правиш изявления, а те вече са се прехвърлили на друга гореща новина. — Джойс беше стара пушка в управлението и неофициалната квачка на следствените служби.

— Аз никога не плача — казах.

— Освен в случаите, когато те притискам в ъгъла на ринга — контрира ме Сампсън и замахна с юмрук към мен.

— Това е дъхът ти, не юмруците ти — не му останах длъжен.

Стигнахме до партера и Джойс спря с ръка на вратата.

— Извинете ме, БийвЪс. БЪтхед? Готови ли сме да се фокусираме? — Освен това тя вършеше прекрасно работата си и аз се чувствах спокоен, че стои зад гърба ми по време на тези ежедневни медийни брифинги, които понякога ставаха малко напрегнати.

Малко ли казах? Още в секундата, когато се появихме на стълбите пред входа на „Дейли Билдинг“, върху нас се изсипа жужащ рояк репортери.

— Алекс! Какво можеш да ни кажеш за „Удли Парк“?

— Детектив Крос, погледнете насам!

— Каква доза истина има в слуховете за...

— *Хора!* — извика Джойс към тълпата от журналисти. Гласовите ѝ възможности бяха пословични в управлението. — Оставете човека да направи изявлението си! *Моля ви!*

Нахвърлих набързо фактите от последните двацет и четири часа и казах онова, което можех, относно балистичната експертиза на Бюрото, без да навлизам в подробности. След това се върнахме в изходна позиция и журналистическият кошер отново полудя.

Първи се докопах до мен „Канал 4“. Разпознах микрофона им, но не и репортера, който ми изглеждаше не повече от дванайсет годишен.

— Алекс, имаш ли някакво съобщение за снайпериста? Има ли нещо, което той трябва да знае?

За пръв път на стълбите се възцари нещо като тишина. Всички искаха да чуят какво ще отговоря на този въпрос.

— Виновникът за убийствата може да се свърже с нас по всяко време — обърнах се аз към камерите. — Знаеш къде да ни намериш.

Медиите вероятно очакваха да чуят нещо доста по-заканително, но всички участници в рамките на разследването имахме споразумение: никакви предизвикателства, никакво прекрачване на граници, никакво публично охарактеризиране на убиеца — или убийците, — докато не разберем нещо повече за това с кого си имаме работа.

— Следващият въпрос. Джеймс! — извика Джойс, просто за да държи нещата под контрол и да приключим по-бързо с всичко това.

Джеймс Дод, един от кореспондентите на националната телевизия Ен Би Си. Държеше в ръка дебел сноп бележки и ги разлистваше, докато говореше.

— Детектив Крос, има ли някаква истина в слуховете за син „Буик Скайларк“ с нюйоркска регистрация или за тъмен на цвят, очукан „Събърбън“, паркиран недалеч от местопрестъплението в „Удли Парк“? И можете ли да ни кажете дали някой от тези автомобили има връзка с убиеца?

Почувствах се едновременно ядосан и изненадан от този въпрос. Проблемът бе в това, че Дол си разбираше от работата.

В интерес на истината имах един стар приятел — Джером Търман от Първо районно, — който тихомълком разследваше тези свидетелски показания от нощта на убийството на Длоухи. До този момент разполагахме единствено с километричен списък на автомобили, отговарящи на това описание, и никакво доказателство, че имат каквато и да било връзка с убийствата.

Имахме огромно желание да опазим тази информация в тайна, но очевидно някой се бе разприказвал пред пресата — в което имаше известна ирония предвид конферентния разговор и лекцията ми за дискретността преди броени минути.

Дадох единствения възможен отговор:

— Без коментар по този въпрос на този етап от разследването.

Все едно разклатих пържола пред глутница бесни кучета. Цялата журналистическа маса пристъпи още по-близо към нас.

— Хора! — за втори път изрева Джойс. — Един по един. Знаете процедурата.

Ала това бе изгубена битка. Подхвърлих им още няколко „без коментар“ и застинах като мумия, докато някой най-после не смени темата. Само че вече беше твърде късно. Ако някое от тези превозни средства действително принадлежеше на снайперистите, те вече разполагаха с ясно предупреждение, а ние току-що бяхме загубили ценно преимущество.

Това беше първото сериозно изтичане на информация в разследването, но нещо ми подсказваше, че нямаше да е последното.

31.

Лиза Джамети погледна часовника си може би за десети път. Щеше да почака още пет минути и си тръгваше. Просто удивително — някои хора изобщо не се замисляха, че времето в този бизнес е пари.

Когато изтекоха четири и половина минути от отредените пет, пред къщата спря тъмносиньо BMW. *Е, по-добре късно, отколкото никога. Хубава кола.*

Тя хвърли поглед на зъбите си в огледалото за обратно виждане, прокара ръка през късата си кестенява коса и излезе да посрещне клиента си.

— Господин Сийгъл?

— Макс — каза той. — Съжалявам, че ви накарах да чакате. Отвикнал съм от градските задръствания.

Здрависа се с нея топло, като приятел, а самият той бе висок, тъмен и достатъчно привлекателен, за да му прости човек без усилие. Съдейки по погледа му, тя реши, че привличането им е взаимно. Интересен мъж, който си струваше чакането.

Влезте — покани го тя. — Мисля, че това място ще ви хареса. На мен поне ми харесва със сигурност.

Тя отвори входната врата и го изчака да влезе пръв. Сравнително прилична къща, една от многото еднообразни постройките по Втора улица в североизточния край на града — с малко надута наемна цена за сегашното състояние на пазара, но напълно подходяща за конкретния наемател.

— Отскоро ли живеете във Вашингтон? — попита тя.

— Преди време живеех тук, неотдавна се върнах — каза той. — Но вече не познавам никого в града.

Разиграваше стандартната ситуация — нов в града, сам и т.н. Липсваше и венчална халка. Лиза Джамети не беше лесна плячка, но веднага разпознаваше изгладнелите мъже, а ако нещо се случеше тук... е, нямаше да е за пръв път.

Тя затвори вратата и превъртя ключа.

— Кварталът е чудесен — продължи тя. — Гърбът на Върховния съд е от другата страна на улицата. Не е най-подходящото място за шумни партита. А отзад има приятно дворче и паркинг встрани от главната улица.

Влязоха в кухнята и тя кимна към прозореца с изглед към гаража.

— Няма нужда да ви казвам какво удобство е това понякога.

— Не — каза той, загледан някъде на юг от очите ѝ. — Медальонът ви е много хубав. Имате добър вкус — и за апартаменти, и за бижута.

Човекът изобщо не си губеше времето.

— А мазето? — изстреля той следващия си въпрос.

— Моля? — попита тя.

— Бих искал да видя мазето. Има такова, нали?

Нормално бе на този етап да попита за горния етаж. Или дори спалнята, ако правилно схващаше намеренията му. Както и да е. Клиентът винаги имаше право, особено ако изглеждаше като този тук.

Тя остави куфарчето си върху барплота в кухнята, отвори вратата на мазето и го поведе надолу по старите дървени стълби.

— Както забелязвате, помещението е сухо и е в добро състояние. Електрическата инсталация е ремонтирана изцяло, а пералнята и сушилнята са само на две години.

Той крачеше из помещението и кимаше одобрително.

— Тук долу бих могъл да свърша доста работа, необезпокояван от никого.

Изведнъж той направи крачка към нея, а тя отстъпи назад към пералнята.

И най-малките съмнения относно развоя на нещата се изпариха във въздуха. Лиза кимна към стълбището.

— Искате ли да видите горния етаж?

— Разбира се, че искам... само че не точно сега. Нали не възразяваш. Лиза?

— Не... предполагам, че не.

Когато тя се наведе да го целуне, той бръкна между краката ѝ, просто пъкна ръка под полага ѝ. Беше малко самонадеяно и арогантно, но в същото време възбуждащо.

— Отдавна не ми се е случвало — извинително каза той.

— Усетих — отвърна тя и го придърпа по-близо до себе си.

Тогава, още преди да са стигнали до документите, които все още лежаха върху кухненския плот на горния етаж, Лиза Джамети получи най-хубавото чукане в живота си, точно там, върху двегодишната пералня „Мейтаг“. Беше възбуждащо, неприлично и... доста приятно.

12-те процента комисионна също си ги биваше.

32.

Федералните не знаеха нищичко. И полицията не знаеше нищичко. Единственото, което някой изобщо знаеше, бе това, че Вашингтон се превръщаше в едно много несигурно и опасно място за живеене.

Дени поглъщаше водещите новини — на първа страница във вестниците всяка сутрин и от вечерните новинарски емисии в пет, шест и единайсет. Двамата с Мич продаваха вестниците си, после гледаха вечерните новини в „Бест Бай“ или — ако имаха някой и друг излишен долар — в някой долнопробен бар, където нямаха нищо против да обслужват мърльовци като тях двамата.

Навсякъде повтаряха една и съща история — неизвестен извършител, неидентифицирани пръстови отпечатащи и първокласна бойна техника. Няколко телевизионни канала подхвърляха слухове за някакъв „Буик Скайларк“ с нюйоркски регистрационни табели, както и тъмен на цвят — син или черен — очукан „Събърбън“, което би разтревожило Дени много повече, ако неговият собствен „Събърбън“ не беше бял. Дори очевидците бяха въздух под налягане напоследък, като всичко останало в тази държава.

Колкото до Мич, той много харесваше цялата тази суетня, но с всеки изминал ден сякаш се отпускате и губеше интерес. Дълбоко в себе си Дени вярваше, че тези „мисии“ бяха единственото, което успяваше да съсредоточи вниманието на Мич. Нищо друго не бе в състояние да задържи интереса на голямото момче.

Затова на седмия ден от бездействието им Дени каза на Мич, че бе настъпил моментът да го направят отново.

От „Дюпон Съркъл“ поеха по „Кънектикът“ през най-голямото задръстване за деня, което бе идеално, както се оказа — колкото побавно пъплеха покрай хотел „Мейфлауър“, толкова по-добра възможност имаха да го огледат още от първата обиколка.

— Това ли е мястото? — попита Мич.

— Довечера ще проведем пълно разузнаване — каза Дени. — Утре вечер действаме.

— Какъв боклук ще чистим този път, Дени?

— Чувал ли си някога за „Агро-Корел“?

— Не.

— Царевица ял ли си? А картофи? А бутилирана вода пил ли си?

Те се бяха намесили навсякъде, човече, един вертикално интегриран конгломерат, а нашето момче седеше на върха на пирамидата.

— Какво е направил?

Мич продължаваше да обира трохи от скута си и да ги яде, но Дени знаеше, че спътникът му го слуша внимателно, макар да не успяваше да смели цялата информация.

— Човекът е лъгал компанията си. Лъгал е и Федералните. Захвърлил е целия бизнес в канала, а е спасил себе си с парашут на стойност сто милиона долара. Всички останали са били измамени и са останали без пенсии, без работа, без нищо. Познато ти е това усещане, нали, Мич? Вършиш всичко както трябва, а все теглиш късата клечка, докато Човекът не спира да се ояжда, нали?

— А защо Човекът не е в затвора. Дени?

Той сви рамене.

— Колко струва един съдия?

Мич втренчи поглед през предното стъкло, без да обели и дума. Светофарът смени цвета си и автомобилната колона отново потегли напред.

— Ще му пръсна черепа, Дени — каза накрая той.

33.

На другата вечер процедираха малко по-различно в опит да разчупят рутината. Дени остави Мич с двете раници на една тъмна алея зад „Мур Билдинг“, после паркира колата на цели четири пресечки разстояние оттам и се върна пеша. Щом приключе, щеше да отиде да я вземе.

Мич го чакаше вътре в сградата. Никой от двамата не обели и дума, докато изкачваха стълбите до дванайсетия етаж. Всяка от двете раници тежеше около трийсет килограма. Ала те не отиваха на пикник все пак.

От покрива се чуваше шумът от автомобилния трафик по „Кънектикът“, но не се виждаше нищо, докато не застанаха до самия ръб на площадката.

Цялата фасада на тяхната сграда бе застроена и над ръба, така че всичко, което някой би могъл да види от улицата, бе един тухлен триъгълник с височина над пет метра вместо обичайния плосък покрив. Мястото приличаше на скривалище, с идеален изглед към хотел „Мейфлауър“ от другата страна на улицата — един от най-известните хотели във Вашингтон.

Дени направи оглед на терена, докато Мич се подготвяше за стрелбата.

Мишената, Скип Дауни, имаше няколко неизменни навика. Харесваше един конкретен апартамент, което улесни работата на Дени неимоверно много.

Точно в момента завесите бяха дръпнати встрани, което значеше, че господин Дауни още не е пристигнал.

Двайсет минути по-късно обаче Дауни и неговата придружителка нетърпеливо чакаха пиколото да вземе двайсетдоларовия си бакшиш и да се омете от апартамента.

В добавка към милионите в банковата си сметка Дауни имаше смущаващ червеникаворус перчем, който покриваше плешивото му теме от ухо до ухо. И очевидно харесваше жени, тип член на „Менса“. Днешната му придружителка бе прибрала косата си на кок и носеше

тежки очила с рогови рамки, както и бизнес костюм с твърде къса пола за която и да било истинска интелектуалка.

— *Бау-чика-уау-уау* — запя Дени мелодия от шапката на телевизионен порноканал специално за случая. — Два прозореца надолу и четири нагоре. Видя ли ги?

— Държа ги под прицел — каза Мич, който гледаше през оптичния си мерник. — Хубав задник. Дени. Грехота ще е да отиде по дяволите, нали?

— Точно затова ще се целиш в рамото, Мичи. Достатъчно е да я повалиш на пода. Първо господин Д., а после момичето.

— Първо господин Д., а после момичето — повтори той и зае окончателната си поза.

Дауни наля уиски в две чаши с лед. Изпи своята до дъно, а после тръгна право към прозореца на всекидневната.

— Готов ли е стрелецът? — попита Дени.

— Гогов е — каза Мич.

Героят на деня разпери широко ръце и посегна да затвори тежките завеси с цвят на кафе.

— Стреляй!

34.

В десет и половина същата вечер стоях на покрива на „Мур Билдинг“ и гледах към хотелския апартамент от другата страна на улицата, където Скип Дауни току-що се бе присъединил към малкото, но славно нарастващо братство на покосени от снайперистки огън.

Последното убийство закръгляше бройката на три — магическото число. В очите на обществото нашите хора вече се водеха серийни убийци.

Под мен „Кънектикът авеню“ приличаше на гора от мобилни телевизионни станции, а от личен опит знаех, че блогосферата бе на път да се подпали от този случай.

— Виждаш ли ме? — попитах в радиостанцията.

Сампсън се намираше в хотелската стая отсреща.

Стоеше на същото място, където е бил застрелян Скип Дауни.

— Помахай с ръка, за да те видя — отговори той. — А, ето те. Идеално място за прикритие.

Някой зад мен се прокашля.

Обърнах се и видях Макс Сийгъл. Страхотно. Точно онзи, когото изобщо не исках да виждам.

— Съжалявам — каза. — Не исках да те стряскам.

— Няма проблем — отвърнах. Освен ако не броим за проблем самото му присъствие.

— Е, какво имаме тук? — Той се приближи и застана точно до мен, за да види накъде гледам аз. — От какво разстояние е изстрелът този път? Петдесет метра?

— По-малко — отговорих.

— В такъв случай е очевидно, че те не се опитват да подобрят собствените си постижения. Поне що се отнася до разстоянието.

Забелязах, че каза „те“, и се зачудих дали е присъствал на онзи конферентен телефонен разговор, или сам е стигнал до този извод.

— Като изключим това, оперативният метод е същият — казах. — Изстрелите са произведени от изправено положение. Калибърът съвпада. Профилът на мишената — също.

— Поредният злодей от вестникарските заглавия рече той.

— Именно — съгласих се. — Доста хора са били прецакани от този Дауни. Цялата работа намирисва на линчуване.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля аз? — попита Сийгъл. Това, разбира се, не беше точно въпрос. — Прекалено опростяваш нещата. Тези хора не ловуват, не и в традиционния смисъл. И в действията им няма нищо лично. Те са напълно безпристрастни.

— Не напълно — казах. — Онзи отпечатък, който открихме при първото убийство, не е случаен. Най-вероятно са го оставили нарочно.

— Дори и така да е — каза Сийгъл, — това не значи, че цялата работа е тяхна идея.

Започвах да усещам умора от неспирното му дърдорене.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не е ли очевидно? — възкликна той. — Тези хора са наемни убийци. Те работят за някого. Може би има списък с набелязани жертви, но този списък е дело на онзи, който плаща. Той е човекът, който иска смъртта на всички тези лоши момчета.

Сийгъл изказа мнението си като факт, който не можеше да бъде оспорван — както обикновено. И все пак теорията му не беше съвсем неоснователна. Длъжен бях да я обмисля и определено щях да го направя. Едно на нула за Макс Сийгъл.

— Малко съм изненадан — признах откровено аз. — Свикнал съм Бюрото да се придържа към по-солидни улики и да избягва предположенията.

— Ами да, аз съм пълен с изненади — каза той и нахално ме потупа по рамото. — Трябва да отвориш съзнанието си по-широко, детективе, ако не възразяваш, че го казвам.

Възразявах, и то много, но бях твърдо решен да направя единственото нещо, на което Сийгъл изглеждаше неспособен — да премълча с достойнство.

35.

Малко след това напуснах местопрестъплението, доволен, че имам извинение да се махна от Макс Сийгъл.

Втората жертва от предишната нощ, Ребека Литълтън, се намираше в университетска болница „Джордж Вашингтон“ с огнестрелна рана в рамото. Според информацията от спешното отделение раната бе сляпа, а не пробивна, което означаваше, че куршумът бе заседнал и трябваше да бъде изваден. Ако побързах, може би щях да я видя преди операцията.

Когато пристигнах, Литълтън лежете върху носилка в една от преградените със сини завеси кабинки в спешното отделение. Превръзката на рамото ѝ беше подгизнала от „Бетадин“, ала каквото и да правеха лекарите за облекчаване на физическата ѝ болка, то със сигурност не влияеше на психичното ѝ състояние — жената все още изглеждаше бяла като призрак и уплашена до смърт.

— Ребека? Аз съм детектив Крос от Вашингтонската полиция — представих се аз. — Трябва да говоря с вас.

— Аз... срещу мен... повдигнато ли е някакво обвинение? — Изглеждаше на не повече от осемнайсет или деветнайсет години. Едва навършила пълнолетие. Тъничкият ѝ гласец трепереше, докато говореше.

— Не — уверих я аз. — Няма такова нещо. Просто искам да ви задам няколко въпроса. Ще направя всичко възможно да приключим бързо.

В интерес на истината, дори ако някой решише да преследва теорията за подстрекателство, не би намерил никакви свидетели в нейна подкрепа с вероятното изключение на мъжа, който я бе прострелял.

— Забелязахте ли нещо, което да ви подсети кой би могъл да е извършителят? Видяхте ли нещо през прозореца? Или пък нещо необичайно в хотелската стая?

— Не мисля... но... аз и не си спомням кой знае какво. Господин Дауни посегна да дръпне завесите, а после аз... просто се озовах на

пода. Дори не знам какво се е случило след това. Нито пък непосредствено преди това.

Всъщност именно тя бе издърпала телефона от близката масичка, за да потърси помощ. Вероятно след време щеше да си спомни целия инцидент, но точно в момента не исках да я притискам.

— За пръв път ли се срещахте с господин Дауни? — попитах.

— Не. Виждахме се... сравнително редовно.

— И винаги в „Мейфлауър“?

Тя кимна.

— Той харесваше този апартамент. Винаги резервираше една и съща стая.

В кабинката влезе медицинска сестра в розова униформа.

— Ребека, миличка? Чакат те горе в операционната.

Завесата около нас се отвори и до сестрата се появиха още няколко души. Един от специалистите започна да освобождава застопорените колела на носилката ѝ.

— Само още един въпрос — казах. — Колко време стояхте в стаята, преди да се случи това?

Ребека затвори очи и се замисли за секунда.

— Пет минути... може би... Тъкмо влязохме. Детективе... Уча в колеж. Родителите ми...

— Срещу теб няма да бъде повдигано обвинение, но името ти вероятно ще изплува в публичното пространство. Трябва да се обадиш на родителите си, Ребека.

Вървах до носилката, докато я бутаха по коридора към асансьорите. Не видях нито членове на семейството ѝ, нито приятели и сърцето ми се сви, че преживява този тежък момент съвсем сама.

— Чуй ме, Ребека — заговорих аз. — Бил съм на твоето място. Аз също съм имал куршум в рамото и много добре знам колко се страхуваш. Всичко ще бъде наред.

— Добре — каза тя, ала аз се съмнявах, че ми е повярвала. Все още изглеждаше вцепенена от ужас.

— По-късно ще намина да те видя — обещах точно преди вратите на асансьора да се затворят помежду ни.

36.

Хукнах обратно към колата, подпрях бележника си на волана и започнах да драскам записки, опитвайки се да уловя всички отделни нишки, които се въртяха из главата ми.

Ребека каза, че двамата с Дауни са влезли в стаята малко преди инцидента. Това означава, че снайперистите са били в пълна готовност и са ги чакали. Убийците са знаели точно кога и къде трябва да бъдат, точно както са знаели кога Винтън и Пилки ще бъдат пред ресторанта и кога съседите на Мел Длоухи ще бъдат извън града, за да наминат да го убият.

Който и да стоеше зад целия този план, знаеше всичко за навиците на жертвите и за действията на хората около тях — дори най-личните детайли от иначе публичния им живот. Хрумна ми, че събирането на толкова подробна информация изискваше време, хора, умения, а най-вероятно и пари.

Замислих се за онова, което Сийгъл ми каза на покрива на „Мур Билдинг“ тази вечер. *Тези хора са наемни убийци.* Не отхвърлих тази възможност тогава, не я отхвърлях и сега, дори бях на крачка по-близо до нея. Просто не ми харесваше мисълта, че Сийгъл бе стигнал до този извод преди мен. Обикновено не се държа така, но той просто подходи погрешно към мен.

Очевидно зад тези убийства имаше някакъв специфичен, добре организиран план, който се изпълняваше много дисциплинирано. Ако умел стрелец като този бе искал да улучи Ребека смъртоносно, тя щеше да е мъртва със сигурност. Ала тя не се вписваше в профила на мишената; единственото ѝ престъпление бе фактът, че случайно се е озовала на погрешното място в погрешното време. За разлика от останалите. Според очевидните правила на тази игра Ребека не заслужаваше да умре, но Скип Дауни и останалите лоши Вашингтонски момчета си просека куршума.

Ала чия беше играта? Кой пишеше правилата? И накъде отиваше всичко това?

Все още не можех да отхвърля вероятността, че нашите стрелци действаха самостоятелно. Но същевременно бях развил такъв панически страх — а може би и опитът ми си казваше думата, — че в главата ми започваше да се оформя списък от още по-плашещи алтернативи.

Дали бе възможно това да се върши с подкрепата на правителството? На някоя местна агенция? Или международна?

А може би зад това стоеше мафията? Военните? Или просто човек със солидни връзки, дълбоки джобове и сериозна лична причина да търси отмъщение?

Във всеки случай най-важните въпроси увисаха без отговор. Коя беше следващата им набеязана жертва? И как, по дяволите, се очакваше от нас да опазим всяка високопоставена отрепка във Вашингтон? Това просто нямаше как да се направи.

Освен ако не извадехме небивал късмет, преди да е приключило всичко, щеше да умре още някой. Най-вероятно някой, чиято смърт би била радост за мнозина. В това се състоеше красотата на цялата тази ужасяваща игра.

37.

Следващият ден беше повратна точка за мен и Нана. Поддържахме хладни отношения от момента, когато доведох охрана в къщата, но когато слязох долу и я заварих да приготвя закуска за Ракийм и момчетата му, разбрах, че поне отчасти сме изгладили враждата.

— О, Алекс, ето те и теб. Чудесно. Отнеси тези чинии навън — каза тя, сякаш сервирането на закуската влизаше в обичайните ми сутрешни задължения. — Побързай, че ще изстине!

Когато се върнах, на масата ме очакваше чиния с бъркани яйца с наденички и препечени филийки, както и прословутото кафе от цикория на Нана, което димеше от любимата ми чаша с надпис „Най-добрият татко“, нацърбена по ръба, след като Али я бе запокитил в стената.

Нейната закуска бе доста по-здравословна напоследък: парченца грейпфрут, препечена филийка с обезсолено масло, заедно с половин наденичка, защото — както Нана обичаше да казва — имаше много тънка граница между това да се храниш разумно, за да живееш по-дълго, и да се вманиачаваш, докато се отегчиш до смърт.

— Алекс, искам да склучим примирие — заяви тя, когато най-после се настани срещу мен на масата.

— Да прием за това — отвърнах аз и вдигнах тост с портокаловия си сок. Приемам всичките ти условия, каквито и да са те.

— Защото има още нещо, което трябва да обсъдя с теб.

Не успях да потисна смеха си.

— Това е най-краткото примирие, за което съм чувал. Къде се намираме, в Близкия изток?

— О, я се успокой, става въпрос за Бри. Много добре знаеш, че след всичко това ще излезеш голям глупак, ако допуснеш това момиче да ти се изплъзне между пръстите.

— Абсолютно — съгласих се аз, — и ако позволите, бих искал да привлека вниманието на съда към великолепия пръстен с диамант върху лявата ръка на госпожица Стоун.

Нана разби логиката ми с едно размахване на вилицата си.

— Пръстените се свалят точно толкова лесно, колкото се и слагат. Извинявай, че го казвам, но ти имаш нещо като история с жените, и то не в добрия смисъл.

Пряма до болка, но и права, не можех да го отрека. Поради незнайно какви причини така и не успях да постигна стабилна връзка след смъртта на първата ми съпруга Мария, убита преди толкова много години.

Докато в живота ми не се появи Бри.

— Не знам дали това ще те накара да се почувстваш по-добре — казах, — но заведох Бри в Националния храм „Непорочно зачатие“ и отново ѝ предложих да се омъжи за мен, точно там, пред очите на Бог и света.

— И тя какво каза? — попита Нана с каменно изражение на лицето.

— Ще ми отговори по-късно. Нана, кажи ми, моля те, защо се държиш така? Нима съм ти дал причина да се съмняваш в нас?

Нана вече бе стигнала до наденичката си, вдигна пръст във въздуха в безмълвна молба да я изчакам, и с удоволствие, граничещо с благоговение, погълна миниатюрното парченце месо. После, сякаш започваше коренно различен разговор, вдигна поглед и каза:

— Нали знаеш, че тази година навършвам деветдесет?

Усмиваше се — аз мислех, че щеше да навърши деветдесет и две, — но думите ѝ ме стреснаха.

— Нана, има ли нещо, което криеш от мен?

— Не, не — каза тя. — Здрава съм като бик. Чувствам се прекрасно. Просто гледам към бъдещето. Никой не живее вечно. Аз поне не съм чувала за подобни случаи.

— Е, не мисли *чак толкова* напред в бъдещето, става ли? И между другото, не забравяй, че си абсолютно незаменима.

— Разбира се, че е така! — Тя протегна ръка и положи длан върху моята. — А *ти* си силен, способен и прекрасен баща. Но не можеш да се справиш с това сам, Алекс. Не и по начина, по който управляваш другата половина от живота си.

— Може и така да е, но не се женя за Бри по тази причина — казах ѝ. — И за двама ни е така.

— Е, аз винаги мисля и за най-лошото. Просто гледай да не провалиш всичко, господинчо — каза тя и се облегна назад. После ми намигна, за да ме уведоми, че се шегува.

Е, не съвсем, разбира се.

38.

По-късно същата сутрин се появих в „Сейнт Антъни“ в добро настроение след обещаващото начало на деня. Разговорът ми с Нана бе малко труден, но имаше резултат. Чувствах се така, сякаш отново бяхме един отбор. Може би това беше знак, че нещата — като цяло — започваха да се оправят.

А може би не.

Социалният работник на Бронсън Джеймс — Лорейн Соли — ме чакаше в коридора, когато пристигнах. Още щом видях колко червени и подпухнали са очите ѝ, стомахът ми се сви на топка.

— Лорейн? Какво се е случило?

Тя започна да ми обяснява, но после избухна в сълзи. Лорейн бе висока и много слаба, но аз бях виждал как се владее в трудни ситуации. Това можеше да означава само едно — че се е случило най-лошото.

Отведох я в кабинета и двамата се настанихме на дивана, където обикновено седеше Бронсън по време на срещите ни.

Събрах сили и я попитах.

— Не — отвърна тя и избърса очите си. — Но е прострелян, Алекс. В момента е в болницата с куршум в главата, а лекарите не вярват, че ще дойде в съзнание.

Бях в шок. Не би трябвало, но бях. Именно такъв сценарий старателно се опитвах да не приемам като неизбежен за Бронсън. Точно поради тази причина правех всичко възможно да не се привързвам твърде много към момчето, ала се провалих.

— Какво е станало? — попитах. — Разкажи ми всичко, моля те.

Бавно и през сълзи Лорейн ми разказа останалата част от историята. Очевидно Бронсън се бе опитал да обере „Крос Кънтри Ликърс“ — магазин за алкохол в „Конгрес Хайтс“. Името Крос ми се стори твърде голямо съвпадение, но не му обърнах особено внимание. Мисълта за Бронсън заемаше почти цялото ми съзнание.

Доколкото знаех, това бе първият му действителен опит за въоръжен грабеж. Бронсън влязъл с оръжие в магазина, но

собственикът, естествено, също имал пистолет. „Конгрес Хайтс“ фигурираше в списъка на Вашингтонската полиция като една от горещите точки с висока концентрация на тежки престъпления. Част от проблема се състоеше в това, че на местните им беше дошло до гуша и вече се съпротивляваха на насилието — на улицата, в домовете си, на работните си места.

Последвал спор. Бронсън стрелял пръв, но не улучил. Мъжът отвърнал на изстрела и прострелял момчето в задната част на главата. Пук-Пук извадил късмет и оцелял, ако това изобщо може да се нарече късмет.

— Къде е той, Лорейн? Искам да го видя.

— Сега е в „Хауърд“, но „Медикейд“ ще решат къде да го преместят. Цялата система за приемна грижа търпи непрекъснати промени, както знаеш. Истински хаос.

— А оръжието? Някой има ли представа откъде може да го е взел?

— Познай — горчиво каза тя. — Алекс, това момче просто не е имало шанс.

Така си беше. Ако трябваше да направя предположение, бих казал, че ставаше дума за ритуално приемане в престъпна групировка, а който и да го бе изпратил там, е знаел отлично какви са шансовете му. В тези среди нещата се случваха така. Ако Бронсън успееше да се справи, те щяха да го приемат в екипа си, а ако ли не, той ставаше безполезен за тях така или иначе.

Дявол да го вземе, понякога ненавиждах този град. А може би просто обичах Вашингтон твърде много и не можех да понеса онова, в което се бе превърнал.

39.

Дени стоеше в края на „Джорджтаун Уотърфронт Парк“ и оглеждаше обстановката, докато Мич пристъпваше от крак на крак и допиваше огромната си картонена чаша с газирана напитка.

— Какво правим тук. Дени? Имам предвид... на мен ми харесва, не се оплаквам.

— Всичко е част от голямата картина, приятелче. Ти се оглеждай и дръж под око всеки, който се рови в интернет.

Целият този участък, от „Кий Бридж“ до „Томпсън Боут Център“, гъмжеше от туристи, местни жители и студенти, които се наслаждаваха на приятното пролетно време преди началото на влажното лято. Част от тях неизменно стояха наведени над лаптопите си, а между тях несъмнено имаше и такива, които използваха сателитна интернет връзка.

Мич и Дени смятаха да убият два заека с един куршум — да продадат вестниците си и да се оглеждат за подходяща плячка.

Около половин час по-късно група младежи с вид на глуповати колежани, които Дени наблюдаваше от известно време, зарязаха нещата си, за да поиграят на фризби. Той седна наблизко в тревата и махна на Мич, който зае позиция на оградата до реката.

Когато играчите лека-полека се отдалечиха от Дени, той подаде към Мич следващия си сигнал — почесване по темето — и Мич се впусна в лудешкия си танц.

Крещеше с пълно гърло. Размахваше ръцете си като криле на птица. Хвана се за оградата и започна да я клати напред-назад като луд човек, затворен в клетка. И в продължение на поне трийсет секунди всички погледи наоколо бяха вперени в него.

Дени действаше бързо. Пъхна лаптопа на единия от колежаните — симпатичен малък „Мак бук Еър“ — между вестниците си, изправи се и секунда по-късно вече крачеше право към изхода на парка.

Докато минаваше под „Уайтхърст Фрийуей“, той все още чуваше крясъците на Мич, който продължаваше с театъра по-дълго от необходимото. В това нямаше нищо лошо — по-късно двамата хубаво

щяха да се посмеят на тази история. Мич поне със сигурност. Господи, как обичаше да се смее този голям мъж!

Събърбънът беше паркиран нагоре по хълма, в една пресечка недалеч от канал „Чесапийк и Охайо“. Дени седна в колата, включи компютъра и веднага се залови за работа.

Десет минути по-късно отново излезе навън с една-единствена мисъл в главата си. Запъти се към паянтовите дървени стълби, които водеха надолу към стария канал, петнайсетина метра под нивото на улицата. Покритата със ситен чакъл пътека покрай него бе любим маршрут за онези, които тичаха за здраве, но след половин цигара време най-после успя да остане сам.

Наведе се, пусна лаптопа в мътната вода и той бързо потегли към дъното, където най-вероятно щеше да си остане завинаги. Всичко приключи изненадващо лесно.

Мисията е завършена, помисли си Дени и се усмихна на себе си, докато се качваше обратно по стълбите, за да открие онзи дивак Мич.

40.

Този следобед в офиса на „Тру Прес“ цареше трескаво оживление, но не повече от всеки друг ден с краен срок. Окончателният вариант на вестника трябваше да стигне до печатницата преди седем, но все още не бяха правени никакви коректури, а времето напредваше.

Колийн Брофи разтърка очи, опитвайки се да се фокусира върху водещата си статия. Заемаше редакторския пост от две години и все още обичаше работата си, но напрежението никога не я напускаше. Ако вестникът не излезеше навреме, осемдесет бездомни продавачи нямаше да имат какво да продават, а в такива моменти хората започваха да избират кое да пропуснат — закуската, обяда или вечерята.

Така че, когато Брент Фостър — стажант от колежа, прекъсна мислите ѝ за незнайно кой път този ден, Колийн едва укроти желанието си да му отхапе главата и да я погълне цяла.

— Хей, Кол? Искаш ли да погледнеш това? Наистина е интересно. Кол?

— Оправяй се сам, освен ако не е нещо *много* горещо — отсече тя.

— Тогава нека кажем, че нещо се е подпалило — добави колежанчето.

Тя неохотно обърна глава към него, колкото да надникне над рамото му — едно от малкото предимства да работиш в миниатюрен офис.

Върху монитора му имаше отворен имейл от някой си `jason.wexler@georgetown.edu`, със заглавие „Лисици в кокошарника“.

— Нямам време за спам, Брент. Нито сега, нито когато и да било. Какво е това?

Младият стажант отмести стола си.

— Просто го прочети. Кол.

41.

до населението на вашингтон, окръг колумбия — в кокошарника има лисици, идват нощем, когато никой не гледа и вземат онова, което не им принадлежи. после ядат плячката си и дебелеят докато мнозина други гладуват и се разболяват, а понякога дори умират.

има само един начин за справяне с лисиците, не се споразомявайте с тях и не се опитвайте да ги разберете, просто изчакайте да дойдат в скривалището ви и им пратете куршум в мозъка, проучвания показват, че умрелите лисици изгубват 100% от желанието си да ви оберат, ха-ха.

винтън пилки длоухи дауни са само началото, има още много такива лисици, те са в нашето правителство, в нашите медии, в нашите училища, църкви, въоръжени служби, на уол стрийт и къде ли още не. те сасипват тази държава, някой може ли да докаже обратното?

до всички лисици, чуйте това. ние сме по петите ви. ще ви преследваме и избиваме, за да сложим край на безчинствата ви. вземете си поука и променете навиците си или ще си платите за това.

бог да благослови съединените американски щати!

подпис — патриот.

Колийн рязко отгласна стола си от компютъра.

— Патриот? Това писмо истинско ли е?

— Странен въпрос задаваш — отвърна колежанчето и отвори втори имейл. — Е, всъщност не е чак толкова странен, но виж и това.

п.с. до „тру прес“ — кажете на вашингтонската полиция че това не е шега. оставихме пръстов отпечатък

върху лъвската статуя на паметника пред полицията, близо до ди стрийт. ще съвпадне с онзи, който намериха.

Колийн завъртя стола си и се върна обратно на бюрото си.

— Искаш ли да се обадя в полицията? — попита колежанчето.

— Не, аз ще го направя. Ти се обади в печатницата. Кажим им, че ще закъснеем с един-два дни, но този път ще отпечатаме двайсет хиляди бройки. Плюс още хиляда от миналия брой, с които да задоволим търсенето на първо време.

— *Двайсет хиляди?*

— Точно така. А ако някои от продавачите започнат да разпитват, кажи им, че ще си струва чакането — каза тя. За пръв път през този ден Колийн се усмихна. — Кажим им, че тази седмица за всички ще има малко повече храна.

42.

Веднага щом разбрах за имейлите до редакцията на вестник „Тру Прес“, се обадих на Анджали Пател — моя стара позната от отдел „Компютърни престъпления“ в Бюрото. С нея работихме заедно по случая с вашингтонския публичен убиец и аз знаех, че умее да пази самообладание в напрегната ситуация.

Малко по-късно двамата с Анджали отидохме в офиса на вестника — единична стая, предоставена им безплатно в църква на „Истрийт“.

— Не можете да ни забраните да отпечатаме тази статия!

Това бяха първите думи на Колийн Брофи веднага щом се представихме. Госпожица Брофи, редактор на вестника, просто продължи да трака по клавиатурата си, докато ние стояхме в помещението заедно с още трима души от персонала, натъпкани в тясното пространство.

— Кой беше първият човек, който отвори тези имейли? — попитах аз.

— Аз — вдигна ръка мърляв младеж с вид на колежанин. Отпред на тениската му имаше надпис: „Мир, справедливост и бира“. — Казвам се Brent Фостър.

— Brent, запознай се с агент Пател — новия ти най-добър приятел — казах. — Сега тя ще хвърли един поглед на компютъра ти. *Веднага.*

Бях работил с Пател достатъчно дълго, за да знам, че оттук нататък може да се справи и сама.

— Госпожице Брофи? — добавих аз и отворих вратата към коридора. — Имате ли нещо против да поговорим отвън?

Тя неохотно се изправи и взе пакет цигари от бюрото си. Последвах я към дъното на коридора, където тя отвори прозорец и запали цигара.

— Ще съм ви благодарна, ако приключим бързо. Днес имам ужасно много работа — каза тя.

— Разбира се — отвърнах. — Сега обаче, след като вие взехте вашия пай, аз имам нужда от съдействие. Касае се за убийство.

— *Разбира се* — подчерта тя с ентузиазма на човек, открил херпес на устната си.

Много бездомници — и съответно техните застъпници — са склонни да смятат полицията по-скоро за пречка, отколкото за съюзник. Бях наясно с това и знаех, че няма да е лесно.

— Няма много за разказване — започна тя. — Получихме имейлите преди няколко часа. Едва ли са пратени от това хлапе Уекслър, така че нямам представа кой е авторът.

— Ясно — казах, — но който и да е авторът, той е направил огромна услуга на вашия вестник, не мислите ли? Чудя се дали има някаква връзка, за която бихте могли да се сетите.

— Но писмото изобщо не е лишено от смисъл, *не мислите ли?*

Със скорострелния си говор и с енергичното си ръкомахане ми напомняше на моя приятел от ФБР Нед Махоуни. Освен това не бях виждал човек, който пуши толкова бързо. Не Нед — Брофи.

— Надявам се, че не възнамерявате да превърнете тези хора в национални герои — казах й.

— Имайте ми малко доверие — защити се тя. — Имам магистърска степен по журналистика от Колумбийския университет. Освен това те нямат нужда да ги превръщаме в каквото и да било. Те вече са известни и вече са герои — за всеки, който има смелостта да го признае.

Пулсът ми леко се ускори.

— Изненадан съм, че го приемате по този начин. Четирима души са мъртви. Тези отрепки не са никакви герои.

— Имате ли представа колко хора умират на улицата всяка година, защото нямат покрив над главите си? — попита тя. — Или защото не могат да си позволят лекарства, да не говорим за преглед при лекар. Тези ваши жертви можеха да направят живота на много хора по-добър, вместо да го влошават, детективе, но не са си мръднали пръста. Грижили са се само за себе си, точка. Не съм почитател на саморазправата, но обичам поезията — а в това има известна доза поезия, не мислите ли?

Тази жена определено не беше глупава. Този случай лесно би могъл да се превърне в медиен кошмар точно поради причините, които

тя описваше. И все пак аз не бях дошъл тук да водя дебати. Имах собствен план за действие и никакво време за губене.

— Ще ми трябва списък с имената на всичките ви разпространители, рекламодатели, дарители и служители — казах.

— Няма да стане — веднага отвърна тя.

— Така и предполагам. Можем да изчакаме областния прокурор да придвижи писмените показания, после съдията да подпише призовката, която полицаят да ви връчи лично. Но мога и да се махна от главата ви след пет минути. Не споменахте ли, че имате ужасно много работа?

Тя гневно ме изгледа и загаси цигарата си.

— Болшинството от тези хора изобщо нямат постоянни адреси — каза. — Никога няма да ги откриете всичките.

Свих рамене.

— Още една причина да се заема с това възможно най-скоро.

43.

Петнайсет минути по-късно излязох в двора на църквата и видях гъмжило от медийни микробуси, паркирани по цялата дължина на улицата.

После забелязах Макс Сийгъл. Или по-точно — гърба му.

Говореше с повече от дузина репортери, които блокираха тротоара и попиваха всяка негова дума.

— Нашият отдел за компютърни престъпления разследва всички възможни канали за комуникация — обясняваше той в момента, когато се приближих, — но ние сме склонни да вярваме, че става въпрос за откраднат лаптоп.

— Моля да бъда извинен. Агент Сийгъл? — Той и всички останали се обърнаха към мен, навирайки микрофоните и камерите си право в лицето ми. — Може ли да поговорим за момент?

Сийгъл се ухили до ушите.

— Разбира се — каза. — Извинете ме — добави той към журналистите.

Тръгнах обратно към двора на църквата и го изчаках да ме последва. Тук поне бе малко по-усамотено.

— Какво има, Крос? — попита той веднага щом спряхме.

Обърнах се с гръб към тълпата и заговорих съвсем тихо:

— Трябва по-внимателно да подбиращ с кого разговаряш.

— Какво точно имаш предвид? — попита той. — Не те разбирам.

— Имам предвид, че познавам Вашингтон по-добре от теб, както и половината от хората на онзи тротоар. Стю Колинс? Той иска да бъде следващия Удуърд и Бърнстейн, а притежава всичко освен таланта да го направи. Той със *сигурност* ще те цитира погрешно. Ами Шели Как-й-беше-името, с големия червен микрофон? Плюе Бюрото всеки път, когато й се удаде възможност. Веднъж вече допуснахме изтичане на информация, каквото не можем да си позволим. Аз не искам да рискувам втора подобна грешка. Ти искаш ли?

Той ме погледна така, сякаш говорех на суахили. И тогава получих просветление.

— О, господи! Моля те, кажи ми, че *не* ти си човекът, който разказа на пресата за онези коли в „Удли Парк“. — Пронизвах го с поглед. — Кажи ми, че греша, Сийгъл.

— Грещиш — веднага каза той. После пристъпи напред и сниши глас. — Не ме обвинявай за неща, които са ти непонятни, детективе. Предупреждавам те...

— Затваряй си устата! — креснах аз както заради „предупреждението“, така и заради факта че успя да ме ядоса. Бях чул достатъчно глупости от устата му за деня.

И все пак незабавно съжалих за избухването си. Целият журналистически корпус ни гледаше от тротоара. Поех въздух и направих втори опит.

— Чуй ме, Макс...

— Имай ми малко доверие, *Алекс* — прекъсна ме той и отстъпи назад, за да увеличи разстоянието помежду ни.

— Не съм вчерашен. Ще имам предвид онова, което каза, но искам от теб да ми позволиш да върша моята работа така, както аз не ти преча да вършиш своята.

Той дори се усмихна и протегна ръка, сякаш се опитваше да разсее напрежението, а не да го подклажда. Всички ни гледаха, затова просто поех ръката му, но първоначалното ми впечатление за Сийгъл си остана непроменено: агент с гигантско его, което заслепяваше преценките му, но точно в този момент, за жалост, не можех да направя нищо повече, за да го обуздая.

— Просто внимавай — казах.

— Винаги внимавам — отвърна той. — *Внимателен* е второто ми име.

44.

— Виждаш ли онзи човек ей там, Мичи? Високият мъж, който говори с костюма?

— Онзи, дето прилича на Мохамед Али?

— Това е ченгето, Алекс Крос. А другият е от ФБР, така си мисля. Просто две прасенца от различни ферми.

— Не ми изглеждат много щастливи — каза Мич.

— Това е така, защото търсят нещо, което никога няма да открият. Сега ние сме на върха, приятелче. Само ние двамата, аз и ти. Вече сме недосегаеми.

Мич не успя да сдържи вълнението си и се изкиска.

— Кога е следващият ни удар, Дени?

— Ето това е следващият ни удар. Трябва да разпространим добрата новина, да спечелим хората на наша страна. И после — *бам!* Изчакваме подходящ момент и отново ги изненадваме. Това е смисълът на цялата тази работа с имейлите — да разпространим добрата новина.

Мич кимна, сякаш разбираше, но дори не се опита да прикрие разочарованието си. Такива мисии не го вълнуваха.

— Не се тревожи — успокой го Дени. — Отново ще яхнеш коня, и то по-скоро, отколкото предполагаш. Междувременно... Хайде де, ще бъде страхотно, довери ми се.

Камионът на печатницата тъкмо спираше до страничния вход на църквата. Носеше се мълва, че новият брой — *големият* брой на вестника — ще закъснее с няколко дни, затова редакцията печаташе известно количество от миналия си брой, за да задоволи търсенето. Всеки, отзовал се да помогне при разтоварването на камиона, щеше да получи безвъзмездно трийсет допълнителни броя за продажба. Това се равняваше на шейсет долара общо за двамата, а с шейсет долара човек можеше да изкара дяволски дълго време, стига да пожелаеше.

Когато тръгнаха в посока към камиона, от двора на църквата се разнесе вик:

— *Затваряй си устата!* — Гласът на Алекс Крос.

— Охо — каза Дени. — Явно в рая е възникнал проблем.

— Имаш предвид *свинския рай*? — каза Мич и този път Дени бе този, който се изкиска.

45.

Сложиха сергията си на един строеж край „Лоугън Съркъл“ и надвечер купчината вестници я нямаше, а джобовете им бяха издути от дребни монети.

Допълнителните пари им стигнаха за два чийзбургера, четвърт бутилка „Джим Бийм“, пакет цигари за всеки, два джойнта марихуана от един познат на площад „Фарагът“ и най-хубавото от всичко — подслон за през нощта в евтин мотел на „Роуд Айланд авеню“.

Дени извади от колата някакъв стар касетофон. Нямаше батерии, но тук можеха да го включат в електрическия контакт и да слушат музика по време на скромното си празненство.

Беше хубаво да лежат по гръб на истински матраци — за разнообразие, — да пушат трева и да не се тревожат дали някой ще изгаси лампите, или ще открадне багажа им посред нощ.

Когато по радиото пуснаха някаква стара песен на „Линърд Скинърд“, Дени наостри уши. Отдавна не ги беше слушал; Мич сигурно я чуваше за пръв път през живота си.

Защото сега съм свободен като птица...

— Чу ли това, Мичи? Слушай текста. Ей за това става въпрос.

— За какво, Дени?

— За свободата, човече. Разликата между нас и онези престъпници, които трепем. Да не би да смяташ, че тези хора са свободни? Няма начин, невъзможно е. Те дори шибаните си носове не бършат, без да се консултират за това с някоя комисия, за да уточнят предварително тъпите подробности. Това не е свобода. Това е шибана котва, вързана около шиите им.

— И мишена върху задниците им! — Мич започна да се киска като малко дете. Тревата определено му действаше. Очите му изглеждаха като две розови мраморни камъчета. Освен това бе пресушил лъвския пай от уискито.

— Ето, човече. Пий! — каза Дени и отново му връчи бутилката. После просто се отпусна назад и се заслуша в музиката, броейки пукнатините по тавана, докато Мич започна да хърка.

— Ей, Мичи? — каза.

Никакъв отговор.

Дени стана от леглото и го сръчка по рамото.

— Пиян ли си, приятелче? Така изглежда. Така звучиш.

Мич просто се обърна на една страна и продължи да хърка още по-шумно.

— Добре тогава. Дени трябва да свърши една работа. Спи спокойно, човече.

Той пъкна крака в черните си работни ботуши и взе ключа за стаята. Секунда по-късно вече го нямаше.

46.

Дени забърза надолу по Единадесета улица и излезе на улица „М“ в посока към „Томас Съркъл“. Чувстваше се страхотно сам, без да се налага да влачи Мич на гръб, поне веднъж. Хлапето го забавляваше, наистина, но отговорността за него бе истински товар.

Точно след хотел „Уошингтън Плаза“, на сравнително тиха пресечка от „Върмонт авеню“, под една цъфнала киселица, беше паркиран черен „Линкълн Таун Кар“.

Дени прекоси улицата, повървя още малко, после се върна обратно. Когато стигна до колата, отвори задната врата и влезе вътре.

— Закъсня. Къде беше?

Лицето му за свръзка бе винаги един и същ човек, с едно и също недружелюбно отношение. Представяше се като Закари, без значение как се казваше всъщност. Истинското му име нямаше значение. За Дени — който всъщност *не* се казваше Дени — този задник не беше нищо повече от едно добре платено магаре в костюм „Бриони“.

— Тези неща не се вършат по разписание — каза Дени. — Крайно време е да го проумееш.

Закари не обърна внимание на тона му. Този човек бе като Спок — не даваше никакъв израз на емоциите си.

— Някакви проблеми? — попита. — Нещо, което би трябвало да знам?

— Никакви — отвърна Дени. — Не виждам причина, която да ни спира да преминем към следващия етан.

— А стрелецът?

— Мич? Ти ми кажи, партньоре. Вие лично го одобрихте.

— Как се държи той на *бойното поле*, Дени? — натърти Закари.

— Държи се точно като боеца, когото очаквах да видя. Ако питаш него, той участва в „Шоуто на Дени и Мич“, нищо повече. Държа го под контрол, всичко е наред.

— Добре, все едно, ние искаме да вземем допълнителни предпазни мерки.

Той бръкна във вътрешния джоб на самото си и подаде на Дени два сгънати листа. Върху всеки от тях имаше разпечатана карта, ръчно изписано име и адрес, както и цветна снимка, защипана с кламер в единия ъгъл.

— Чакай малко — каза Дени веднага щом ги огледа. — Нищо подобно не сме обсъждали.

— Както не сме и поставяли никакви параметри — отвърна Закари. — Не е ли това целта на цялата тази работа? Надявам се, че няма да започнеш да шикалкавиш *точно сега*.

— Не съм казвал подобно нещо — каза Дени. — Просто не обичам изненадите, това е.

Смехът на Закари прозвуча доста неубедително.

— О, я стига, Дени. Та ти си кралят на изненадите, не е ли така? Държиш цял Вашингтон на тръни.

Закари се протегна към предната седалка, взе от шофьора брезентова торбичка и я постави върху тапицираната облегалка помежду им. Това бе предплатен договор, а цената на Дени, както винаги, не подлежеше на коментар.

В торбичката имаше шест кюлчета злато без номера, всяко от които с тегло двеста и осемдесет грама и 999-метрична рафинираност.

Нищо не бе по-лесно преносимо от това, а фактът, че злато се намираще трудно, помагаше на Дени да отсява погрешните клиенти.

На Дени му отне няколко минути, за да запамети следващата поръчка. После върна листовите обратно на Закари и взе торбичката. След като я уви в стар найлонов плик „Сейфуей“ от джоба на якето си, той отвори вратата на колата.

— Още нещо — каза Закари, докато Дени излизаше. — Тук е малко тесничко. Няма да е зле да си вземеш душ преди следващата ни среща.

Дени затвори вратата след себе си и потъна обратно в нощта.

Аз ще се изкъпя, мислено каза той, но ти винаги ще си останеш един долен лакей.

47.

На другия ден звънецът на входната врата прекъсна вечерята ни. Обикновено звънеше телефонът и почти винаги търсеха Джени. А тя се чудеше защо не исках да ѝ взема мобилен телефон.

— Аз ще отворя! — изчурулика тя и скочи от масата.

— Залагам пет долара, че е Тери Ан — казах.

Бри сложи парите си на масата.

— Аз залагам на Алексис.

Който и да звънеше, очевидно бе минал проверката на Ракийм.

Джени се върна почти веднага. Лицето ѝ изглеждаше абсолютно безизразно, като в посттравматичен шок.

И тогава в кухнята ми влезе Кристин Джонсън.

— *Мамо!* — Али скочи от стола си и го прекатури. После хукна към майка си и се метна в прегръдките ѝ.

— Виж се! Виж се само!

Кристин го прегърна силно и се усмихна над рамото му на останалата част от присъстващите — онази нейна възхитителна усмивка, която толкова добре си спомнях; същата, която сякаш ти казваше, че всичко на този свят е идеално, дори когато реалността няма почти нищо общо с това.

— Мили боже! — каза тя, когато погледът ѝ обиколи масата. — Всички до един изглеждате така, сякаш сте видели призрак!

В известно отношение се чувствах точно така. Преди няколко години по молба на Кристин бяхме подписали споразумение, с което прехвърлихме упражняването на родителските права над Али върху мен. Тя го виждаше в дома си в Сиатъл трийсет дни всяко лято и петнайсет дни през учебната година. Моето единствено условие бе да се придържахме към това споразумение за доброто на всички. Така и правехме... *поне до тази вечер.*

— Не мога да повярвам на очите си! — Тя остави Али на пода и го огледа от глава до пети. В очите ѝ блестяха сълзи. — Как порасна толкова много след последната ни среща?

— Не знам — изписка Али и гордо изгледа всички ни.

Усмигнах се заради него.

— Виж кой е дошъл, приятелче! Можеш ли да повярваш? — После вперих поглед в Кристин. — Каква изненада.

— Виновна — каза тя, без да сваля усмивката от лицето си. — Здравей, Реджина.

— Кристин. — Гласът на Нана бе хладен и сдържан. Прозвуча ми сякаш едва владееше гнева си.

— А ти трябва да си Бри. Толкова се радвам, че най-после се виждаме. Аз съм Кристин.

Бри бе удивителна, както винаги. Стана от стола си, отиде до Кристин и я прегърна.

— Имаш невероятен син — каза тя. Бри винаги намираще начин да каже истината във всяка ситуация, дори в неловки моменти като този.

— Мамо, искаш ли да видиш стаята ми? — Али вече я дърпаше за ръката и я водеше към стълбището в коридора.

— Разбира се — каза тя и отново ме погледна — за *разрешение*, предполагам. Всъщност в този момент погледите на всички бяха вперени в мен.

— А защо да не се качим тримата? — казах аз и се изправих, за да ги последвам.

Преди да тръгнем по стълбите, Кристин спря и се обърна към мен. Али хукна нагоре към втория етаж.

— Знам какво си мислиш — каза тя.

— Нима?

— Повярвай ми, не е нищо повече от това, което изглежда. Алекс. Изненадващо посещение. Тази седмица имам конференция във Вашингтон и просто нямах търпение да видя Али.

Не знаех дали да ѝ вярвам, или не. С течение на годините Кристин се бе доказала като много непостоянен човек; това включваше и начина, по който се бореше с всички сили за родителските права, а после внезапно се отказа от тях.

— Можеше да се обадиш предварително — казах. — *Трябваше* да се обадиш, Кристин.

Али буквално изкрещя от най-горното стъпало:

— *Хайде, идвайте, хора!*

— Идваме, дребосъче! — извиках аз в отговор. Докато се качвахме по стълбите, прошепнах на Кристин: — Това се случва за пръв и последен път. Няма да се повтори. Разбрахме ли се?

— Абсолютно — съгласи се тя и стисна ръката ми. — Заклевам се, да пукна, ако лъжа!

48.

На другия ден имах ужасно много работа и почти не се сетих за Кристин до следобед.

Видях и Бронсън, и Ребека — всеки в различна болница, — проведох няколко допълнителни разговора в „Удли Парк“, направих консултация в кабинета на областния прокурор във връзка с друг случай и най-накрая отделих малко от оскъдното си време, за да седна зад бюрото и да наваксам с част от просрочените си доклади.

После, около три, точно когато си купувах късен сандвич от „Файърхук“, недалеч от „Дейли Билдинг“, получих обаждане от училището на Али.

— Доктор Крос? Обажда се Минди Темпълтън от „Съджърнър Трут“. — Минди работеше като секретарка в училището още по времето, когато Кристин заемаше директорския пост. — Чувствам се малко неловко, но Кристин Джонсън е тук, за да вземе Александър, а не е в списъка на упълномощените за това хора. Просто исках да получа разрешението ви, преди да го пуснем.

— *Какво?*

Не исках да повишавам тон толкова много, но внезапно осъзнах, че всички в офиса са се обърнали и ме гледат втренчено. Секунда по-късно вече крачех по коридора с телефон до ухото.

— Минди, отговорът е *не*. Кристин не може да вземе Али, разбираш ли?

— Да, естествено.

— Не искам да те плаша — продължих аз малко по-спокойно. — Просто помоли Кристин да почака, а аз ще дойда възможно най-бързо. Може би след петнайсет минути. Току-що тръгнах.

Още преди да съм затворил, вече тичах към подземния гараж. В главата ми препускаха тревожни мисли. Какво, по дяволите, си мислеше Кристин?

Отдавна ли го планираше?

И *какво точно* планираше всъщност?

Едно нещо знаех със сигурност — че трябва да стигна до училището по най-бързия възможен начин.

49.

— Аз съм му майка, за бога! Не върших нищо нередно! Не ме сравнявай с лудите си преследвачи.

Кристин се държеше отбранително от първия миг след пристигането ми. Разправяхме се отвън в коридора, докато Али ни чакаше в директорския кабинет.

— Кристин, за тези неща има правила. Правила, които ти имаше навика да спазваш. Не можеш да се появиш просто така и да очакваш...

— Какво се опитваш да ми кажеш? — прекъсна ме тя. — Бриана Стоун, жената, която почти не познавам, може да взема сина ми от училище, а аз *не*, така ли? Половината от учителите тук все още знаят коя съм!

— Ти не ме слушаш — казах. Не можех да преценя дали се опитваше да се измъкне от неловката ситуация, или наистина вярваше, че е права. — Какво точно смяташе да правиш с него всъщност?

— О, я не ме гледай така — презрително каза тя. — Щях да ти се обадя.

— Но не го направи. Отново.

— След като излезем от училището, това имах предвид. Щяхме да се разходим, да хапнем сладолед и за вечеря щеше да си е вкъщи. А сега е объркан и тревожен. Нямаше нужда да се стига дотук, Алекс.

Все едно слушах разстроено пиано. Всичко изглеждаше малко прекалено. Дори дрехите й. Днес се бе издокарала много старателно — бял ленен костюм, сандали на висок ток и тежък грим. Впрочем изглеждаше великолепно. Но кого се опитваше да впечатли?

Поех дълбоко въздух и направих пореден опит за нормален разговор.

— Какво стана с конференцията ти? — попитах.

Кристин за пръв път отмести поглед от мен и се втренчи в една от корковите дъски за съобщения в коридора. Беше покрита с рисунки на коли, самолети, влакове и кораби, а най-отгоре имаше надпис „Транспортни средства“ с букви от хартия.

— Видя ли рисунката на Али? — каза тя и посочи към неговата платноходка. *Видял съм я, разбира се.*

— Кристин, погледни ме. Има ли изобщо конференция?

Тя скръсти ръце пред гърдите си, погледна ме и примигна няколко пъти.

— И какво, ако няма? Нима е престъпление, че синът ми ми липсва? И съм решила, че може да иска да види мама и татко заедно поне веднъж? Господи, Алекс, какво се е случило с теб?

Очевидно съществуваше отговор на всичко, с изключение на моите въпроси. Вярвах единствено на това, че обича Али и той ѝ липсва. Но това не беше достатъчно.

— Добре, ето какво ще направим сега — казах. — Ще отидем да хапнем сладолед. След това ще си вземеш довиждане с него и ще го видиш отново през юли, както винаги. Ако това не те устройва, ще се наложи да разговаряме чрез посредник. Приеми го като обещание, Кристин. Не изпробвай дали държа на думата си, моля те.

За моя изненада тя се усмихна.

— Нека бъде вечеря. Само ние тримата, а после се качвам на самолета за Сиатъл като добро момиче. Какво ще кажеш?

— Не мога — отвърнах.

Устните ѝ отново се свиха в строга, права черта.

— Не можеш? Или не искаш?

Отговорът бе „и двете“, но преди да успее да кажа каквото и да било, вратата на кабинета се отвори и отвътре излезе Али. Изглеждаше толкова самотен и уплашен.

— Кога можем да тръгваме? — попита той.

Кристин го стисна в прегръдките си точно толкова силно, колкото и предишната вечер. За неин късмет в очите ѝ нямаше и следа от гнева, който се трупаше там секунда по-рано.

— Познай какво, миличък! Отиваме да ядем сладолед. Аз, ти и татко. Още сега. Как ти се струва?

— Може ли две топки сладолед? — веднага попита той.

Не успях да сдържа смеха си наистина.

— Много те бива в пазарлъците, дребосък такъв — казах. — Да, две топки. Защо не?

Когато излязохме на улицата, Али се шмугна помежду ни и се хвана за ръцете ни. Всички се усмихвахме, но аз все още не можех да

се примиря с факта, че Кристин постъпваше толкова безотговорно.

50.

Когато най-после пристигнах в „Хувър Билдинг“ за срещата си в пет и половина, минаваше шест и петнайсет. Регистрирах се и взех асансьора.

Центърът за обмен и анализ на информация, където работеше агент Пател, би могъл да бъде навсякъде в корпоративна Америка, с грозния си лабиринт от кафеникаво — морави служебни кабинки, ниски тавани и люминесцентни лампи. Единствената разлика се състоеше в огромното количество компютри — поне една вътрешна и две външни машини на всяко бюро. Но истинското високотехнологично оборудване — огромните сървъри и наблюдателни платформи — се намираше някъде другаде на етаж, зад затворени врати.

Пател подскочи, когато почуках по ниската стена на работното й място.

— Алекс! Господи! Изплаши ме.

— Съжалявам — извиних се, — че те изплаших и че закъснях толкова много. Предполагам, че агент Сийгъл си е тръгнал. — Не изгарях от желание да завърша деня си с него, но все пак дойдох в името на съвместната ни работа.

— Умори се да чака — каза тя. — Трябваше да се срещнем с него в конферентната зала на Центъра за стратегическа информация и операции.

Тя се обади на вътрешния му телефон и остави съобщение, че тръгваме, но когато пристигнахме — о, изненада! — от Сийгъл нямаше и следа. Изчакахме още няколко минути, а после започнахме срещата без него. Аз лично нямах нищо против.

51.

Пател бързо ме въведе в новата информация около имейлите. Всъщност нямаше много за казване, поне на този етап в нейното разследване.

— Съдейки по горния колонтитул, IP адреса и информацията, която получих от регистрите в „Джорджтаун“, имейл акаунтът на Джейсън Уекслър е бил активен по времето, когато са били изпратени и двете съобщения — каза тя.

— Което обаче не доказва, че ги е изпратил самият Уекслър — добавих аз.

— Ни най-малко. Доказва единствено, че те или са написани от този акаунт, или някак са минали през него.

— Минали през него?

— Възможно е някой да е използвал анонимен римейлър от далечно разстояние, но това е напълно безсмислено. Един откраднат лаптоп, който после се унищожаваше, е идеалното решение за тях от криминологична гледна точка. Опитай се да намериш свидетели на самата кражба.

— Проверихме щателно района около мястото, където според Уекслър е откраднат лаптопът — обясних. — Не стигнахме доникъде. А най-близките камери за наблюдение са тези на Пътна полиция. Намират се на „Кей стрийт“ и нямат покритие към парка. Никой нищо не е видял — което е доста странно.

Пател се облегна назад и взе да върти писалката между пръстите си.

— В такъв случай да продължавам ли? Защото лошите новини не свършват дотук.

Прокарах длан през устата и брадичката си — стар мой навик, от който не можех да се отърва.

— Днес си същинско слънчице, а?

— Чисто технически това е територия на Сийгъл, така че не можеш да ме държиш отговорна за нищо — каза тя. Обичах да работя

с Пател. Чувството ѝ за хумор — черен хумор предимно — разведряваше и най-напрегнатата ситуация.

— Продължавай — подканих я. — Ще понеса всичко, което ми сервираш.

— Става въпрос за прякора *Патриот*, който са използвали в единия от имейлите. Откак „Тру Прес“ пусна тази история, това име сякаш се настани в пространството, и то по много плашещ начин. Имаме хора с крайно противоположни убеждения, които обсъждат този случай с пяна на устата — от радикалните антиглобалисти, та чак до крайнодесните сървайвъри. Бюрото вече има готовност да реагира при евентуални случаи на ритуални убийства.

Тя отвори обикновена публична уеб търсачка на лаптопа си. Секунди по-късно вече гледахме страниците с резултатите — уебсайтове, блогове, видеоблогове, чатове, форумни коментари, авангардна преса, — които масово подкрепяха „патриотичната“ идея зад тези снайперистки убийства.

Позната картинка. Кайл Крейг например имаше легиони от почитатели — или последователи, както той обичаше да ги нарича. Но Пател беше права. Това тук имаше потенциала да се превърне в нещо огромно — мащабно народно движение, което щеше да реши, че Америка е в опасност и нищо друго не би могло да я спаси, освен насието.

— Най-добрият начин за подклаждане на напрежение? — каза тя над рамото ми. — Увий принципите си в американското знаме и изчакай да видиш кой ще захапне стръвта. Както вече изкоментирах — доста плашещ сценарий.

52.

Около седем и половина двамата с Пател най-последно приключихме. На тръгване обаче, точно преди да отвори вратата, тя се обърна към мен. Внезапното изражение на лицето ѝ бе абсолютно непогрешимо — и *плашещо* по един коренно различен начин.

— Ял ли си някога домашно приготвена *чана масала*! — попита.

И все пак не ми се искаше да го приемам твърде самонадеяно.

— Домашно приготвена? Никога.

— Защото аз съм доста добър готвач, колкото и да не личи на пръв поглед. — Тя сведе поглед към безличния си сив панталон и бяла блуза. — Вероятно колегите ми ме считат просто за скучна сухарка, която се прибира вечер при седемте си котки с кулинарно списание под мишница.

— Съмнявам се — казах. Винаги съм смятал Пател за нешлифован диамант. Тя бе от онзи тип жени, които пристигаха на служебното коледно празненство в целия си блясък, а на мъжете им увисваха ченетата от изненада.

— Ами... колата ми е на ремонт — продължи тя. — Мислех си... дали не би могъл да ми спестиш таксито до вкъщи, а аз ще ти се отблагодаря с вечеря. — После *наистина* ме шокира, когато протегна ръка, постави я върху моята и добави: — А може би дори и десерт. Как ти се струва?

— Струва ми се, че си пълна с изненади — отвърнах аз и двамата се засмяхме леко пресилено. — Виж, Анджали...

— О, боже — изпъшка тя и отдръпна ръката си. — Не е на добре, когато започнат с малкото ти име...

— Обвързан съм. Ще се женим.

Тя кимна и започна да прибира нещата си.

— Нали знаеш какво казват за свестните мъже? Всички са или женени, или обратни. Може да го използвам като заглавие на мемоарите си. Дали ще се продават, как мислиш?

Този път се засмяхме съвсем искрено и смехът ни разсея напрежението, а това се отрази добре и на двама ни.

— Оценявам поканата — казах аз и наистина си го мислех. Ако се намирах в друг момент от живота си, довечера със сигурност щях да ям чана масала. А може би и десерт. — Но мога да те закарам у вас, ако искаш.

— Не се тревожи. — Тя стисна лаптопа си под мишница и отвори вратата на залата. — Щом няма да готвя, мисля да поостана тук и да свърша още малко работа. Междувременно, ако забравиш, че изобщо сме водили този разговор...

— Какъв разговор? — попитах аз с най-невинното си изражение. — Представа нямам за какво говориш.

53.

Същата вечер, малко след като ядох претоплена храна от предишния ден и доста след като децата се разотидоха по леглата, получих обаждане от Кристин.

Още в секундата, когато видях името ѝ на дисплея, се почувствах като разпънат на кръст от противоречиви чувства. Не можех просто да не ѝ отговоря, а нямах никакво желание да комуникирам с когото и да било. В крайна сметка реших да приема обаждането, защото не исках да ми гостува за втори път.

— Какво има, Кристин?

Чух я да плаче.

— Не биваше да правиш така днес, Алекс. Не беше нужно да ме отпращаш така грубо.

Вече вървах от спалнята към кабинета си. Затворих вратата зад гърба си и чак тогава продължих.

— Така е — казах. — Но ти се появи внезапно и на всичко отгоре излъга. Повече от веднъж.

— Излъгах само защото сметнах, че синът ни заслужава да види семейството си заедно!

Отново се карахме, както винаги. Цялата тази история ме накара да се почувствам изтощен и ми припомни колко ужасно се чувствах по време на съдебната битка за Али.

— Али вижда семейството си заедно всеки ден — възразих. — Просто не вижда майка си.

Тя отново се разхлипа.

— Как можа да го кажеш?

— Не се опитвам да те нараня, Кристин. Просто говоря самата истина. — Търпението ми се крепеше на косъм. Кристин сама си причиняваше това с безотговорното си отношение към майчинските си задължения.

— Е, не се тревожи, желанието ти е изпълнено. Аз съм на летището.

— *Моето желание* е всички да сме щастливи с изборите, които направихме — казах.

— *Стига ти да си щастлив на първо място, не е ли така, Алекс? Не е ли било винаги така?*

И тогава косъмът, който крепеше търпението ми, се скъса.

— *Ти не помниш ли, че ме напусна?* — избухнах. — Не помниш ли как ти се молих да останеш във Вашингтон? Не помниш ли, че изостави Али? По дяволите, нищо от това ли не си спомняш?

— Не ме ругай! — кресна в отговор тя, ала аз още не бях приключил.

— И сега какво? Смяташ, че е достатъчно да се появиш тук без предупреждение, за да промениш всичко, което се е случило оттогава? Не става така, Кристин, и аз не бих променил нищо, дори и да можех!

— Не. — Гласът ѝ бе твърд като стомана. — Очевидно не.

После внезапно затвори. Бях шокиран, но едновременно с това изпитах облекчение. Може би ме изпробваше, за да види дали ще ѝ звънна, ала аз нямах никакво желание да го правя. Седнах на креслото в кабинета, загледах се в тавана и се опитах да се успокоя.

Мисълта, че някога съм обичал Кристин, ми подейства почти като шок. Тогава не исках нищо друго, освен да бъдем семейство винаги. Сега това ми звучеше като историята на чужд човек.

Сега просто исках Кристин да се махне от живота ми.

54.

Малко преди полунощ агент Анджали Пател излезе на „Истрийт“ пред „Хувър Билдинг“ и се огледа за такси. Още щом я видя, Макс Сийгъл зави покрай ъгъла, спря пред нея и свали прозореца до пътническата седалка.

— Някой е поръчал такси?

Пател се наведе да види кой е, предоставяйки му чудесна гледка към пазвата си.

— Макс? Какво правиш тук? Късно е.

— Съжалявам за тази вечер — каза той. — Неочаквано се наложи да изляза. Сега се върнах да взема колата си, но мога да те закарам, ако искаш, а ти ще ми разкажеш всичко.

Погледът ѝ красноречиво се стрелна към улицата. Нямаше никакви такситата, а други автомобили почти не минаваха.

Очевидно колегите на Макс Сийгъл го избягваха, а това идеално съвпаднаше с плана му. Дистанцията му даваше уединението, от което се нуждаеше, и винаги можеше да бъде скъсена — *ако и когато* той пожелаеше. Като в този момент например.

— Хайде де — подкани я той. — Няма да те ухапя. Дори няма да говоря за Крос зад гърба му. Обещавам.

— Ами... добре — отвърна тя с добре отрепетирана усмивка и се качи в колата.

Парфюмът ѝ имаше лимонова нотка, забеляза той. А може би шампоанът ѝ? Приятен аромат. Женствен.

Тя му каза адреса си, после продължи да бърбори за случая, за да запълни евентуалните паузи, които иначе биха останали отворени за неловки учтиви приказки.

Сийгъл шофираше бързо и профучаваше покрай жълтите светофари, без да спира. Не бе докосвал жена от срещата си с агентката по недвижими имоти и — дявол да го вземе! — дори при мисълта за нея започваше да се възбужда.

Когато свърна в пресечката, настъпи за последно педала на газта, а после рязко спря пред тъмния магазин, точно след жълтата тухлена

къща.

— Хей, тук е — каза тя и погледна назад. — Току-що подмина къщата ми.

55.

Кайл също погледна назад. По улицата все още нямаше никакви други коли или пешеходци.

— О, съжалявам. Грешката е моя.

— Няма значение, не е проблем. Е... — Тя посегна към дръжката на вратата. — Благодаря за пътуването.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Моля?

— Това би трябвало да е моментът, когато ти предлагаш да ми сготвиш вечеря — каза той.

Лицето ѝ посърна. Тя присви очи и го погледна в тъмнината на купето; явно не бе готова да повярва, че това можеше да е нещо повече от странно съвпадение.

— Аз не съм особено добър готвач, Макс.

— О, така ли? А имаш ли представа какво е това? — Той бръкна в горния джоб на сакото си и измъкна от там малка черна кутийка, не по-голяма от запалка. — Ултраминиатюрен GSM предавател. Можеш да го пхнеш практически навсякъде.

Пател хвърли бегъл поглед на устройството.

— Виж ти — каза тя.

Смуцението ѝ, както и опитът ѝ да го прикрие, бяха просто възхитителни.

— Нека просто кажем, че аз все пак успях да присъствам на срещата ви с Крос.

Изражението на лицето ѝ се промени за пореден път. Сега бе ядосана и леко засрамена — комбинация, която напълно разсея страха ѝ.

— Ти си подслушвал срещата ни? Господи, Макс, как ти хрумна подобно нещо, по дяволите?

— Това е първият ти добър въпрос — каза той. — С колко време разполагаш за отговор? — Ала преди да е успяла да каже и дума, той запуши устата ѝ с длан. — Чакай, аз ще отговоря вместо теб. Не разполагаш с абсолютно никакво време.

Ледокопът — любимият стар ледокоп — проби ларинкса ѝ, преди Пател да успее да извика. И все пак челюстта ѝ увисна безмълвно в опит да го направи.

Той я притисна с тяло, запуши носа ѝ с длан и впи устни в нейните — целувка на смъртта, буквално, която обаче изглеждаше като нормална целувка между любовници за всеки случаен свидетел, надникнал през прозореца си точно в този момент. Нейната сила и желанието ѝ да живее бяха нищо в сравнение с неговите. Дори загубата на кръв бе минимална — Пател бе твърде любезна и не попита за найлоновите калъфи на седалките в колата.

Нито за дъждобрана, който Сийгъл носеше в тази суха нощ.

Пател най-после спря да мърда, но това само засили възбудата му. С удоволствие би се преместил на задната седалка с нея, докато устните ѝ бяха все още топли, а коремът ѝ — така мек на пипане. Копнееше да влезе в нея още сега. Дявол да го вземе, та той я притежаваше.

Но това би бил безразсъден риск, съвършено ненужен при това. Часове преди това бе взел решение, че тази вечер ще бъде изключение от обичайните правила. Заслужаваше го в крайна сметка, а тази игра бе негова и той определяше правилата и промените.

Всъщност съвсем скоро предстояха много промени.

Ала преди това Анджали щеше да му гостува — с преспиване.

ТРЕТА ЧАСТ

МНОГОЧИСЛЕННОСТ

56.

Сампсън знаеше, че в пет сутринта обикновено съм буден — ако не и по-рано, — но точно днес това не би имало значение. Съдейки по околните шумове и напрежението в гласа му, веднага разбрах, че вече е на работа.

— Имам нужда от услуга, Алекс. Голяма услуга, както може би ще се окаже.

Инстинктивно започнах да ям яйцата си малко по-бързо под гневния поглед на Нана. Много ранните и много късните обаждания в нашия дом не вещаеха нищо добро, без изключение.

— Казвай. Слушам те. Нана гледа как те слушам. Не мога да преценя дали сърдитият ѝ поглед е за мен, или за теб. Или за двама ни.

— О, за двама ви е — поясни Нана съвсем тихо, с тон, който доста наподобяваше ръмжене.

— Имаме убийство на площад „Франклин“. Жертвата е с неустановена самоличност. Много прилича на онзи безумен случай, който разследвах преди време. Убийството на „Уошингтън Съркъл“, сецаш ли се за него?

Вилицата ми замръзна във въздуха.

— С числата?

— Същото. Има ли начин да наминеш тук и да поговорим, преди да е станало твърде напечено?

— Тръгвам веднага.

Двамата с Джон никога не държим сметка кой колко услуги дължи на другия. Имаме неписано правило — ако имаш нужда от мен, там съм. *Но трябва да си сигурен, не наистина имаш нужда от мен.*

Няколко минути по-късно вече слизах по задното стълбище към гаража, пристягайки вратовръзката си в движение. Навън на практика бе все още нощ, но достатъчно светло, за да се види плътната сива небесна пустош — облачно, с изгледи за лайняна буря.

Съдейки по онова, което помнех от предишния случай на Сампсън, точно в момента това бе последното нещо, което Вашингтонската полиция можеше да си позволи да разследва.

Няколко месеца по-рано млад бездомник бе намерен пребит до смърт, с поредица от числа, грижливо издълбани върху челото му. Случаят вероятно щеше да стигне до всички вестници не само във Вашингтон, но и в околните няколко щата — *ако горкият човечец не беше уличен вехтошар*. Случаят не породя особено ентусиазъм дори в управлението — което не беше особено справедливо, но човек не се вманиачава в понятието „справедливост“, когато живее в столица като нашата.

И ето че се случваше отново. Играта загрубяваше. В разгара на случая със снайпериста ръководството на полицията щеше веднага да настръхне и да прехвърли случая към отдел „Тежки престъпления“ още в началото на работния ден.

Реших, че това е причината за обаждането на Джон. Ако с убийството се заемеше нашият отдел, аз бих могъл да кажа, че вече съм дал консултация по него, за да дадат случая на мен, а после отново да го прехвърля на Сампсън. Просто нашата версия на творческа отчетност, а бог ми е свидетел, че нямаше да ни е за пръв път.

Убиецът с числата — Исусе Христе, не точно сега!

Когато стигнах до местопрестъплението, входовете към площад „Франклин“ вече бяха заградени с кордон. Допълнителни екипи имаше и по „Кей стрийт“ и „Ай стрийт“ — по-дългите страни на правоъгълния парк, — макар че основното действие се развиваше точно до Тринайсета улица, откъдето в момента ми махаше Сампсън.

— Захарче — посрещна ме той, — спасяваш ми живота. Случва се в най-неподходящия момент, знам.

— Заведи ме да погледна.

Двама криминолози в сини служебни анораци работеха зад полицейската лента заедно със съдебния лекар, когото лесно разпознах дори в гръб.

Неофициалният прякор на Портър Хенинг бе Здравеняка, а покрай размерите му, особено на ширина, човекът планина Сампсън изглеждаше направо дребен. Винаги съм се чудил как Портър успява да се напъха в някои доста тесни пространства на местопрестъпленията, но той безспорно е един от най-проницателните специалисти, с които съм имал честта да работя.

— Алекс Крос ни удостоява с присъствието си — заяви той още щом ме видя.

— Той е виновен — отвърнах аз и посочих към Сампсън, но пръстът ми замръзна във въздуха при вида на жертвата.

Хората твърдят, че екстремните неща са в кръвта ми, което донякъде е истина, но осакатяването на хора е нещо, с което просто не се свиква. Жертвата лежеше по гръб в храстите. Многото слоеве мръсни дрехи ясно показваха, че е бездомник, който може би е нощувал точно на това място в парка. И въпреки явните признаци на жесток побой, най-впечатляващи от всичко бяха числата, гравирани върху челото му. Изключително странна особеност, точно като в предишното убийство.

2^30402457-1

— Това същите числа ли са? — попитах.

— Подобни — отвърна Сампсън, — но не, не са същите.

— И не знаем коя е жертвата?

Джон поклати глава.

— Изпратил съм хора да разпитват наоколо, но повечето от спящите по пейките хора изчезнаха още щом се появихме. Доверието не е на голяма почит тук, нали знаеш?

Знаех, и още как. Една от основните трудности при разследване на убити бездомници.

— Приютът за бездомници е малко по-нагоре по Тринайсета улица — продължи Джон. — Щом приключим тук, ще отида да разпитам дали някой не знае нещо за този мъж.

Самото място на убийството бе трудно за обработка. В пръстта имаше пресни отпечатъци от стъпки — равни подметки, различни от ботуши или кецове. Освен това се виждаха следи като от пазарска количка, но те може и да нямаха никаква връзка със случая. Бездомниците непрекъснато минаваха с колички оттук, всеки божи ден. И нощ.

— Какво друго? — попитах. — Портър? Ти откри ли нещо?

— Аха — отвърна той. — Открих, че по-млад няма да стана. Като изключим това, бих казал, че причината за смъртта е тензионен пневмоторакс, макар че първите удари вероятно са били тук, тук и тук. — Той посочи към премазаната част от главата на мъртвеца. От ухото преливаше розова на цвят телесна течност. — Голяма фрактура на черепа, на челюстта, на зигоматичната кост; ти си избери. Ако има нещо положително в цялата тази гадост, горкият човечец вероятно е бил вече мъртъв, когато това се е случило. Има следи по цялото тяло.

— Точно като предишния път — каза Сампсън. — Сигурно е същият извършител.

— Ами надписът по челото? — Това бе най-прецизната работа с нож, която някога бях виждал. Плитки, точни нарезки, четливо изписани цифри. — Какво е първоначалното ти мнение, Портър?

— Това е нищо — каза той. — Виж истинския шедьовър.

Той се наведе и обърна младия мъж на една страна, после запретна задната част на ризата му.

$$\zeta(s) = \sum_{n=1}^{\infty} \frac{1}{n^s}$$

— Кажи ми, че се шегуваш!

Математическото уравнение покриваше цялата площ от кръста до плешките. Никога не бях виждал подобно нещо. Не и в такъв контекст. Сампсън повика с жест съдебния фотограф, за да направи снимки.

— Това е ново — каза Джон. — Преди числата бяха само по лицето. Чудя се дали нашият човек не се е упражнявал, за да се усъвършенства така. Може би има други трупове, които просто не сме открили.

— Е, определено е искал да видите този — заключи Портър. — В тази връзка количеството кръв е твърде оскъдно за нанесените травми. Някой е пребил това хлапе, после го е довял тук и едва след това се е постарал с ножа.

— Ду-дуу, ду-дуу... — Фотографът успя да изтананика откъс от „Зоната на здрача“, преди Сампсън да го попари с поглед. — Съжалявам, човече, но... дявол да го вземе, радвам се, че не съм на ваше място.

Той, както и всички останали.

— В такъв случай остава въпросът защо го е донесъл тук — каза Сампсън. — Какво се опитва да ни каже? На кого изобщо се опитва да го каже?

Портър сви рамене.

— Някой разбира ли от математика?

— Аз познавам преподавател в „Хауърд“ — казах. — Сара Уилсън. Помниш ли я? — Джон кимна, без да откъсва поглед от числата. — Ако искаш, ще ѝ се обадя. Може да дойдем тук по-късно следобед.

— Чудесно, ще съм ти много благодарен.

Толкова с „бързата“ ми консултация. Нямах време за това, но — господ да ми е на помощ — след като видях на какво е способен този изверг, имах желание да го разкъсам на парчета.

58.

Познавах Сара Уилсън от двайсет години, ако не и повече. Тя и първата ми съпруга Мария бяха състудентки в „Джорджтаун“, делеха стая в общежитието и останаха добри приятелки до смъртта на Мария. После останаха само картичките за Коледа и редките възможности да се видим, но Сара ме прегърна за поздрав още щом ме видя, а Сампсън помнеше по име — и малкото име, и фамилията.

Миниатюрният ѝ кабинет се намираше в корпус на университета „Хауърд“, с прозаичното наименование *Академичен консултативен център — сграда Б*. Беше претъпкан с книги, наредени върху лавици до тавана, голямо разхвърляно бюро — точно като моето — и огромно бяло табло, покрито с математически символи, изписани с различни цветове маркери.

Сампсън приседна на перваза, а аз се настаних на единствения стол за посетители.

— Знам, че ти предстоят изпити и вероятно ти е напрегнато — започнах. — Благодаря ти, че се съгласи да ни приемеш.

— Ще се радвам да помогна, Алекс. Ако изобщо мога да помогна? — Тя сложи очилата си и сведе поглед към листа, който ѝ подадох, с числата и уравнението, преписани от трупа на жертвата. Носехме и снимков материал от местопрестъплението, но не възнамерявахме да показваме кървавите подробности, освен ако не се наложеше.

Още щом погледна написаното, Сара посочи към по-сложната конфигурация.

— Дзета-функцията на Риман — обясни тя. Говореше за онова, което същата сутрин видяхме издълбано върху гърба на Джон Доу. — Това е теоретична математика. Това наистина ли има нещо общо с някой от вашите случаи?

Сампсън кимна.

— Без да навлизам в твърде много подробности... чудим се защо някой би занимавал ума си с това. Може би е маниакален интерес.

— То занимава умовете на много хора, включително и моя — каза тя. — Дзета е същината на хипотезата на Риман, която се смята за най-голямата нерешена математическа задача днес. През 2000 г. институтът „Клей“ обяви награда от един милион долара за този, който успее да я докаже.

— Извинявай... да докаже какво? — попитах. — Не забравяй, че говориш с двама абсолютни аматьори в областта на алгебрата.

Сара изпъна гръб и започна отначало.

— В общи линии става въпрос за описване на честотата и разпределението на всички прости числа до безкрайност — и точно това я прави толкова трудна. Хипотезата е проверявана до първия милиард и половина вероятности, но после човек си задава въпроса: какво е един милиард в сравнение с цяла безкрайност?

— Аха, точно този въпрос си зададох и аз — обади се Сампсън със сериозно изражение на лицето.

Сара се засмя. Изглеждаше почти непроменена от времето, когато брояхме монетите в джобовете си, за да си купим бира. Същата усмивка, същата дълга коса, спускаща се свободно по гърба ѝ.

— А другите две групи числа? — попитах. Онези, които бяха издълбани върху челата на жертвите.

Сара сведе поглед за миг, после се обърна към лаптопа си и въведе по памет числата в *Google*.

— Аха, сто. Така и предположих. 42-ро и 43-то от мерсеновите числа. Две от най-големите прости числа, открити до този момент.

Записах набързо част от информацията, макар да нямах представа какво точно пиша.

— Добре, следващият въпрос — казах. — И какво от това?

— Какво от това?

— Да приемем, че някой ден някой ще докаже хипотезата на Риман. Какво става после? Толкова ли е важно? Каква е причината?

Сара претегли наум въпросите, преди да отговори.

— Важно е поради две причини, предполагам. Естествено, има някои практически приложения. Криптографията например би могла да постигне революционни успехи с помощта на нещо такова. Писането на кодове и тяхното разгадаване ще се превърне в съвсем различно занимание. Може би вашият математик — който и да е той — има точно това предвид.

— А втората причина? — попитах.

Тя сви рамене.

— Заради самото предизвикателство. Това е един теоретичен връх Еверест — с тази разлика, че Еверест вече е покорен. А това тук не е правено никога. Самият Риман е получил нервно разстройство, а онзи Джон Наш от филма... „Красив ум“? Той е бил маниакално обсебен от тази хипотеза.

Сара се наведе напред в стола си и вдигна листа с числата, за да можем да ги виждаме.

— Нека го формулирам така — обобщи тя. — Ако търсите нещо, което наистина би могло да подлуди един математик, това тук е много добра отправна точка. *Това ли правите, Алекс?* Търсите луд математик?

59.

Мич и Дени напуснаха Вашингтон в стария бял „Събърбън“ още преди изгрев-слънце — Дени шофираше, както винаги. Предишния ден той бе сервирал на Мич известно количество лесно смилаеми глупости — че е истински мъж, че народът го обича и от сорта, — а Мич ги преглътна с лекота и даже му се усладиха.

В интерес на истината колкото по-малко знаеше Мич относно причината за краткото им пътешествие, толкова по-добре.

Пътят до Джонсънбърг, Пенсилвания, отне около пет часа. Тук хартиените фабрики изпускаха същата кисела воня като онези покрай коритото на Андроскогин, където бе израсъл. Тази дребна подробност го накара да си припомни собствените си бедняшки корени — същите, които бе изтръгнал от земята преди двайсет години. Оттогава бе обиколил света повече от веднъж, а това малко градче го накара да се почувства така, все едно се е върнал у дома — макар да нямаше никакво желание.

— Ами ако не иска да говори с мен, Дени? — попита Мич за около осемдесет и пети път тази сутрин. Колкото повече приближаваха, толкова по-бързо се тресеше коляното му, а ръцете му стискаха жълтата плюшена маймуна в скута му с такава сила, сякаш искаше да удуши проклетото нещо. Тя вече имаше дупка в козината си, тъй като Мич изтръгна електронния етикет в магазина в Алтуна точно преди да напъха играчката под якето си.

— Просто опитай да се отпуснеш, Мичи. Ако не иска да си тук, проблемът е неин. Ти си американски герой, човече. Никога не го забравяй. Ти си истински герой с добри намерения.

Най-после спряха пред малка неприветлива тухлена къща близнак, на улица с малки неприветливи тухлени къщи близнаци. Поляната отпред приличаше на гробище за стари играчки, а на автомобилната алея се виждаше ръждясал син „Форд Ескорт“.

— Изглежда доста... приятно — намръщи се Дени. — Хайде да проверим дали има някой вкъщи.

60.

В къщата със сигурност имаше някой. През входната врата се чуваше музика — нещо на Бионсе или друга подобна гадост. Наложих се да почукат доста, преди отвътре да намалят звука, а секунда по-късно се отвори и вратата.

Алиша Тейлър определено бе по-симпатична в сравнение със снимката от камерата за наблюдение. Дени се зачуди за миг как изобщо Мич бе успял да я вкара в леглото си и да ѝ надуе корема, но после Алиша го разпозна и лицето ѝ мигновено стана грозно и противно. Тя затвори междинната врата и остана зад нея.

— Какво правиш тук, по дяволите? — извика тя вместо поздрав.

— Здравей, Алиша. — Гласът на Мич хриптеше от страх. Изглеждаше леко тревожен, когато вдигна плюшената играчка пред себе си. — Аз... ъм... донесох подарък.

Зад Алиша се подаде момиченце, високо до кръста ѝ, и ги погледна с широко отворени очи изпод множеството плитки, украсени с мъниста. При вида на играчката се усмихна, но искрата в погледа ѝ угасна веднага щом майка ѝ заговори отново.

— Дестини, прибирай се в стаята си.

— Кои са тези хора, мамо?

— Без въпроси, миличка. Просто прави каквото ти казвам. *Веднага*. Хайде.

Щом момиченцето изчезна обратно в къщата, Дени реши, че е време да намеси и себе си.

— Как си? — любезно попита той. — Аз съм приятел и шофьор на Мич, но ти можеш да ме наричаш Дени.

Тя отмести поглед към него съвсем за кратко, кол кого да хвърли няколко отровни стрели.

— Господине, не ме карайте да ви обиждам — каза тя, после се обърна отново към Мич. — А теб вече те попитах: какво, по дяволите, правиш тук? Не искам да те виждам наоколо. Дестини също няма нужда от теб.

— Действай, човече — каза Дени и го смушка по рамото.

Мич извади от джоба си малък плик.

— Не е много, но... ето. — Вътре имаше двайсетачка, две по пет и петдесет измачкани банкноти по един долар. Той се опита да ѝ го подаде през счупеното стъкло на междинната врата, но Алиша отблъсна ръката му.

— О, не, *и дума да не става!* Смяташ, че този малък плик ще те направи татко? — Гласът ѝ премина в тихо съскане. — Ти си просто една стара грешка, Мич, нищо повече. Що се отнася до Дестини, нейният баща е мъртъв — това знае тя и така ще си остане. А сега ще се разкарате ли от имота ми, или да викам полиция?

Кръглото лице на Мич посърна.

— Поне вземи това — каза той и отвори междинната врата. Алиша бързо отскочи назад, а Мич пусна плюшената маймуна на пода, до краката ѝ.

Мъчителна гледка. Дени реши, че е видял достатъчно и е време да си ходят.

— Е — обади се той, — чака ни дълъг път обратно до Кливланд, затова е време да тръгваме към О-хай-о. Съжалявам за безпокойството, госпожо. Това наше малко посещение не беше чак толкова добра идея в крайна сметка.

— Сериозно? — възкликна тя и хлопна вратата под носовете им.

Докато крачеха обратно по алеята, Мич изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Гадна работа, Дени. Тя би се гордяла с мен, ако знаеше какво правим. Така ми се искаше да ѝ кажа...

— Но не го направи. — Дени прехвърли ръка през рамото му и започна да шепне на ухото му: — Остана верен на мисията, Мичи, а това е най-важното. Хайде сега да открием „Тако Бел“ и да се подкрепим преди тръгване.

Преди да отвори вратата откъм шофьорската седалка, Дени затвори предпазителя на 9-милиметровия „Валтер“, закопчан в кобура под якето му. Мич се оказа по-голям герой, отколкото самият той предполагаше. Току-що бе спасил живота на собствената си дъщеря.

Алиша може и да бе мръсница, но не подозираше абсолютно нищо, а Дени за нищо на света не би застрелял петгодишно момиченце, което дори нямаше представа кой е Мич. Целта на задачата бе преценка на риска, а тук нямаше никаква опасност.

Ако човекът от Вашингтон е недоволен, нека си търси друг
наемник за тази работа.

61.

Всъщност денят се оказа сравнително забавен — изпълнен със спокойствие и неочаквани обрати като симпатичната бивша жена на Мич. Малко след залез-слънце стигнаха до Арлингтън. Мич прекара по-голямата част от пътуването обърнат към страничното стъкло; въздишаше и се мяташе като човек, който не може да спи.

Ала когато се качиха на моста „Рузвелт“, той рязко се изправи и впери поглед през предното стъкло.

— Дени, какво е това, по дяволите?

В двете платна на магистралата се точеха опашки от автомобили. Имаше патрулни коли с включени светлини, както и униформени полицаи, които сновяха наоколо. Не приличаше на обикновено задръстване, а нямаше никакви признаци за катастрофа.

— Пътна проверка — каза Дени, след като осъзна какво точно се случваше.

От няколко години в града редовно поставяха контролно-пропускателни пунктове, но само в най-опасните квартали. Такова нещо Дени виждаше за пръв път през живота си.

— Нещо сериозно се е случило. Ама *много* сериозно.

— Това не ми харесва. Дени. — Коляното на Мич започна да подскача. — Те не издирваха ли „Събърбън“ след нашия удар в „Удли Парк“?

— Да, но тъмносин или черен. Освен това спират всички, без изключение, виждаш ли? Дявол да го вземе, ще ми се да имахме малко вестници, които да продадем в задръстването — каза Дени с пресилен ентузиазъм. — Можеше да възстановим част от парите, които изхарчихме за гориво днес.

Ала Мич сякаш не го слушаше. Седеше, прегърбен и напрегнат, докато бавно напредваха в колоната автомобили.

И тогава внезапно попита:

— А *откъде* всъщност дойдоха парите за гориво. Дени? И онзи плик за Алиша? Изобщо не ми е ясно как плащаме за тези неща...

Дени скръцна със зъби. Едно от най-характерните неща за Мич бе това, че *обикновено* не разпитваше.

— Знаеш какво се е случило с любопитната котка, нали, Мичи? Мъртва е. Мъртва. Ти просто се фокусирай върху големите неща, всичко останало остави на мен. Включително и това.

Вече се намираха точно пред контролно-пропускателния пункт и някакъв полицай с размерите на баскетболист им махна да се придвижат напред.

— Свидетелство за правоуправление и документите на автомобила, ако обичате.

Дени бръкна в жабката и му ги подаде, без да трепне. Това бе предимството да работиш за точните хора. *Дени Хумболт* имаше досие, чисто като момина сълза. Дори глобите му за неправилно паркиране изчезваха от регистрите като дим.

— Какво се е случило, господин полицай? — попита той. — Изглежда сериозно.

Ченгето отговори на въпроса му с въпрос, докато погледът му шареше по купчината боклуци на задната седалка.

— Откъде идвате вие, двамата?

— Джонсънбърг, Пенсилвания — каза Дени. — Там със сигурност няма да ви хареса, между другото. Грозна дупка.

— Колко време отсъствахте от града?

— Само днес. Тръгнахме сутринта. Подозирам, че няма да отговорите на въпроса ми, а?

— Точно така. — Полицаят върна документите и махна с ръка. — Можете да продължите.

Щом потеглиха, Мич отлепи ръце от коленете си и въздъхна с облекчение.

— На косъм бяхме — каза. — Това копеле подозираше нещо.

— Нищо подобно, Мичи — възрази Дени. — Нищо подобно. И той е като всички останали — никой не подозира нищо. Нищичко.

Не след дълго попаднаха на новинарска емисия по радиото. Носеше се упорита мълва, че снайперистът — *вашингтонският патриот* — е атакувал отново. Застрелян бе полицай, чието име не се съобщаваше.

Естествено, след моста „Рузвелт“ имаше цяла върволица полицейски коли, паркирани от лявата страна на „Рок Крийк Паркуей“.

Дени нададе радостен вик.

— Я гледай, свинско събрание! Коледа май подрани тази година.

— Какви ги приказваш, Дени? — Мич все още изглеждаше леко стъписан от полицейската проверка.

— Мъртвото ченге, човече! Не чу ли? — каза Дени. — Всичко се развива точно така, както се надявахме. Току-що се сдобихме с имитатор!

62.

Нелсън Тамбур бе застрелян малко преди смрачаваме, на тревата на безстопанствената земя между „Рок Крийк Паркуей“ и реката. До моето пристигане магистралата вече бе затворена — от „Кей стрийт“ чак до „Кенеди Сентър“. Паркирах възможно най-близо до мястото и извървах пеша останалата част от разстоянието.

Тамбур бе детектив от Отдела за наркотици и специални разследвания. Не го познавах лично, но това не превръщаше случая в по-малък кошмар. Вашингтонската полиция току-що бе изгубила един от своите, и то по много ужасен начин. Детектив Тамбур беше открит прострелян с едрокалибрен куршум, преминал през главата му и отнесъл половината му череп.

Беше вече тъмно, но няколко мощни прожектора осветяваха местопрестъплението като футболен стадион. В единия край стърчаха две шатри — едната служеше за команден център, а другата — за съхраняване на веществените доказателства далеч от зрителното поле на досадните новинарски хеликоптери, кръжащи над главите ни.

Освен това имаше катери на пристанищната полиция във водата — за да държат туристическите плавателни съдове далеч от брега. Навсякъде имаше и хора от ръководния състав.

Още щом ме видя, Пъркинс веднага ме повика с жест. Стоеше встрани от суматохата и си шушукаше с помощник-директорите на Отдела за борба с наркотиците и на Следствената служба, както и с някаква жена, която не познавах.

— Алекс, това е Пени Зиглър от Министерството на вътрешните работи — каза той и стомахът ми се сви на топка. *Министерството на вътрешните работи?*

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попитах.

— Има — отвърна Зиглър. Лицето ѝ изглеждаше напрегнато, също като нашите. Мъртвите ченгета имат склонността да обръщат всичко с главата надолу.

— През последния месец детектив Тамбур бе неоткриваем — каза тя. — По-късно тази седмица смятахме да повдигнем обвинение

срещу него.

— Какво обвинение? — попитах.

Тя погледна към Пъркинс и изчака одобрителното му кимване, преди да продължи.

— Последните две години Тамбур ръководеше тайна операция в три от големите жилищни комплекси в Анакостия. Прибирал е половината от задържаната дрога, предимно фенциклидин, кокаин и екстази. Препродавал ги е чрез мрежа от улични дилъри в Мериленд и Вирджиния.

— Може би точно затова е бил тук — добави Пъркинс и поклати глава. — Намерили са кокаин в багажника му.

Три думи проблеснаха в съзнанието ми: *Лисици в кокошарника*.

За по-малко от минута Тамбур стремглаво се приближи до профила на снайперистките жертви.

В същото време обаче той не беше публична личност. Името му не присъстваше във водещите вестникарски заглавия — поне до този момент, — а това го отличаваше от останалите жертви.

Ключова фигура? Не можех да бъда сигурен, ала не можех и да се отърся от усещането, че тук имаше нещо гнило.

— Искам да наложя информационно затъмнение за полицейските радиостанции относно всичко, свързано е този случай — казах на Пъркинс. — Който и да е извършителят, очевидно има някаква вътрешна информация.

— Съгласен съм — отвърна той. — Алекс? — Пъркинс сложи ръка на рамото ми и ме погледна в очите. Неговите изглеждаха напрегнати. А може би и малко отчаяни. — Измъкни ни от тази дяволска каша — каза ми. — Ситуацията е на път да излезе извън контрол.

Ако нашите снайперисти *нямаха* пръст в това убийство, ситуацията *вече* беше излязла извън контрол.

63.

Веднага след моето пристигане започнаха да се появяват хора от ФБР. Това определено бе нож с две остриета за мен. Техните оперативни групи по събиране на улики носеха със себе си някои от най-добрите джаджи — но в същото време това означаваше, че поредната среща с Макс Сийгъл нямаше да ми се размине.

Както и очаквах, двамата с него почти опряхме чела над трупа на Нелсън Тамбур.

— Изходната рана си я бива! — отбеляза Сийгъл, нахлувайки в личното ми въздушно пространство с обичайната си деликатност. — Чух, че не му е била чиста работата. Вярно ли е? Така или иначе ще разбере.

Игнорирах въпроса му и отговорих на онзи, който би трябвало да зададе.

— Далекобойно оръжие, със сигурност. Няма никакво оцветяване. А като се вземе предвид положението на тялото, изстрелите са дошли някъде оттам, предполагам.

Точно срещу нас, на около 250 метра от брега, се виждаха лъчите на прожекторите, които шареха по хрусталаците на остров Рузвелт. Два наши екипа работеха там в опит да открият гилзи, отпечатъци от подметки или каквото и да било друго.

— Каза *изстрели*, в множествено число? — попита Сийгъл.

— Точно така. — Посочих към възвишението зад лобното място на Тамбур. От земята стърчаха четири жълти флагчета, по едно за всеки от откритите досега куршуми.

— Три неуспешни изстрела от общо четири — въздъхнах аз. — Не съм сигурен, че си имаме работа със същия стрелец.

Сийгъл огледа няколко пъти разстоянието от реката до тялото на Тамбур.

— Може да са стреляли от някоя лодка. Днес има вълнение. Това би могло да обясни неточните изстрели.

— В открита вода няма възможност за прикритие — казах — и рискът от свидетели е много по-голям. Освен това те винаги стрелят

точно. Един-единствен смъртоносен изстрел, поне досега.

— Мотото на снайпериста — каза Сийгъл.

— Мисля, че за тях е въпрос на чест. Чисто технически работата им е безупречна. Допреди този случай.

— Значи с по-вероятно да имаме още един луд с далекобойна снайперистка пушка, който се размотава наоколо?

Вече усещах надигащото се високомерие в гласа му. *Започваше се. Отново!*

— Твоето управление не работеше ли точно върху тази възможност? — казах. — Това ми каза Пател на срещата, която ти пропусна.

— Ясно. — Сийгъл се отпусна обратно на петите си. — А ти работиш ли върху някакви свои теории напоследък, или просто ти е достатъчно онова, което ти подават наготово?

Предположих, че се чувства застрашен от мен и ме провокира, с цел да излезе от рамките на доброто професионално поведение. Очаквах подобна тактика, затова просто млъкнах и насочих вниманието си върху терена около трупа на Тамбур.

Когато стана ясно, че нямам намерение да отговарям, той опита отново, но от друг ъгъл.

— Знаеш ли, възможно е тези да са просто дяволски добри — небрежно подхвърли той. — Основи на тероризма: най-добрият начин да изпреварваш полицията, е да бъдеш непредсказуем. Това е приемлива версия за този случай, нали?

— Не изключвам абсолютно нищо — отвърнах аз, без да се обръщам.

— Хубаво — каза той. — Хубаво е, че се учиш от грешките си. Нали това те подхлъзна в случая с Кайл Крейг?

Сега вече се обърнах и го погледнах право в очите.

— В общи линии той просто те надхитри, нали? — продължи Сийгъл. — Мислеше един ход напред и непрекъснато променяше играта си. И все още го прави, нали? Дори и днес? — Той сви рамене. — А може би и това съм разбрал погрешно.

— Знаеш ли какво, Макс? Просто... млъкни. — Изправих се и застанах с лице към него, доста по-близо от допустимото. Вече не се опитвах да „обуздавам“ Сийгъл. Просто трябваше да кажа онова, което ми напираше. — Каквито и да са проблемите, с които трябва да се

пребориш, мога да ти препоръчам добри специалисти. Но междуременно, ако не си забелязал, днес тук загубихме един от своите. Прояви малко уважение.

Предполагам, че реагирах точно според очакванията му. Сийгъл отстъпи крачка назад, но без да сваля самодоволната усмивка от лицето си. Сякаш винаги имаше някаква шега, която само той разбираше.

— Добре тогава — рече той и кимна през рамо. — Ще бъда ей там, ако случайно ти потрябвам.

— Няма да ми трябваш — отвърнах аз и отново се залових за работа.

64.

До девет сутринта вече бях провел спешен телефонен разговор с управлението на Бюрото и с Оперативната разузнавателна група, брифинг с кметския кабинет, както и отделна среща с моя екип от Вашингтонската полиция, които вече се намираха на местопрестъплението.

На този етап един от най-важните въпроси бе дали си имахме работа с *Патриотите*, или с някой, който ги копираше. Балистичната експертиза бе най-бързият начин за доказване на евентуална връзка, затова изпратихме хеликоптер, който да доведе за консултация Кейлин Джъргър от лабораторията на ФБР в Куонтико.

Удивителна гледка — да наблюдаваш как черният хеликоптер „Бел“ се спуска за кацане право на пустата алея.

Изтичах да посрещна Джъргър.

Носеше джинси и памучна блуза с качулка и с надпис „Куонтико“; вероятно я бяха измъкнали направо от дивана във всекидневната ѝ. На пръв поглед човек никога не би предположил, че тази дребна и скромна жена знае за огнестрелните оръжия повече от всеки друг в радиус от три щата.

Когато ѝ показах мястото, на което бе намерено тялото на Тамбур, и разположението на четирите открити куршума, тя ме погледна многозначително. Не обелих и дума в отговор. Искях Джъргър да направи изводите си сама, без да ѝ влияя.

При шатрата за улики ни чакаше целият свят. Навън гъмжеше от полицаи и агенти, в това число почти всички колеги на Тамбур от Отдела за наркотици и специални разследвания. Вътре открихме Пъркинс, Джим Хийкин от дирекция „Разузнаване“, Макс Сийгъл, няколко помощник-директори от Вашингтонската полиция и от ФБР и неколцина представители от Обединените оперативни групи. Джъргър огледа морето от напрегнати лица и незабавно се залови за работа, сякаш наоколо нямаше никой друг, освен нас двамата.

Всеки от четирите куршума бе прибран в отделна торбичка върху дълга сгъваема маса. Три от тях бяха в сравнително добро състояние;

четвъртият беше смачкан до неузнаваемост по очевидни причини.

— Е, със сигурност са от пушка — веднага заключи Джъргър. — Но тези не са били изстреляни от М-110 като предишните.

Тя взе щипка от масата, избра един от запазените куршуми и го измъкна от торбичката му. После извади от джоба си лупа и огледа основата му.

— Да, така и предположих, 388 — каза. — А виждаш ли тази буква *L*, гравирана тук? Това показва, че е оригинален „Лапуа Магнум“. Те са специално разработени точно за дългобойна стрелба.

— Можеш ли да прецениш, съдейки по куршумите, какъв модел пушка е използвана? — попитах.

Тя сви рамене.

— Зависи. Ще ги огледам подробно, когато се върна в лабораторията, но предварително мога да ви кажа, че имат изключително здрави обшивки. Нарезите ще са минимални.

— А какви са първите ти впечатления? — попитах. — В момента наистина сме притиснати с времето.

Джъргър пое дълбоко въздух. Не мисля, че обичаше да прави предположения. В основата на цялата ѝ работа стоеше прецизността.

— Ами... ако изключим техническа повреда, не знам какъв мотив би имал някой да се откаже от М-110 и да използва нещо друго. — Тя взе още една торбичка за улики и я огледа. — Не ме разбирай погрешно, това са дяволски добри муниции, но от гледна точка на дългобойната стрелба М-110 е „Ролс-Ройс“, а всичко останало е просто... ами, всичко останало.

— Значи смяташ, че този път стрелецът е различен? — попита Пъркинс, като ѝ разкри малко повече информация, отколкото трябваше.

— Казвам само, че би било малко странно, ако не е различен, това е всичко. *Аз не знам* каква е мотивацията на стрелеца. Колкото до самото оръжие, мога да кажа, че някои възможности са по-вероятни от други.

— Кой например? — попитах.

Тя веднага ги издекламира.

— М-24, „Ремингтън-700“, TRG-42, PGM-338. Това са едни от най-често употребяваните военни пушки. — После ме погледна право

в очите и се усмихна мрачно. — Има и още една. „Бор“. Чувал ли си за нея?

— А трябва ли? — попитах.

— Не е задължително — каза тя и продължи да ме гледа втренчено. — Просто казвам, че би било много странно съвпадение. Модел 338 на тази пушка се нарича „Алекс“.

65.

Кайл Крейг не свали глуповатата усмивка от лицето си — от лицето на Макс Сийгъл — по целия път до Втора улица. Просто не можеше да се контролира. През цялата си кариера и всички свързани с нея превъплъщения никога не се бе забавлявал толкова, колкото тази вечер.

Заслужени аплодисменти получаваше агент Джъргър за това, че схвана връзката с модел „Алекс“, и то толкова бързо!

Може би Бюрото в крайна сметка все още разполагаше с някой и друг остър нож в чекмеджето. Тези тайнствени малки улики бяха станали нещо като негов отличителен белег, но да присъства лично, когато някоя от тях бива открита? Уникална тръпка, меко казано. Тотално размазване.

Ала това беше просто прелюдия. Онази малка драма край реката бе само първата част от бързия двоен удар, който никой не очакваше — а когато го нанесе, никой нямаше да го усети по-силно от Алекс.

Пригответи се, приятелю. Идва!

Кайл затвори входната врата след себе си и погледна часовника. Беше само дванайсет и половина. Слънцето нямаше да изгрее скоро. Все още разполагаше с много време, за да довърши планираното.

66.

Кайл Крейг отключи вратата на мазето и слезе по тясното стълбище до работилницата под къщата. Помещението със стени от шлакобетон не приличаше много на бърлогата на баща му с ламперия от орехово дърво, триметрова камина и дървени стълби на колелца, но вършеше почти същата работа. Широката двойна врата в дъното му позволи да внесе предишния ден нов фризер, тип „ракла“. Той се приближи до него и отвори капака.

Вътре кротичко спеше агент Пател. В общи линии изглеждаше като себе си, само дето се бе вкочанила, но тя и приживе си беше кораво момиче.

— Готова ли си за смяна на пейзажа, скъпа моя?

Той я взе на ръце, положи я върху застлания на пода плътен найлон, за да се отпусне малко, и се залови с другите си задачи. Това го подсети за не толкова скъпата му, но отдавна покойна майка Мириам, която сутрин оставяше замразените пържоли на кухненския плот, за да се отпуснат, преди да ги сготви за вечеря. Ето че в крайна сметка бе научил нещо полезно от нея.

След това се зае със стените. До старите снимки бяха залепени десетки нови — резултат от няколко умопомрачителни дни допълнително наблюдение над Крос. Досадна част от целия процес до момента, но усилията определено си струваха.

Ето ги Алекс Крос и Джон Сампсън, работещи по онзи великолепно заплетен случай на площад „Франклин“.

А ето го и Алекс със сина си Али и майката Кристин, която предизвика немалка суматоха с появата си.

Вече нищо от това не му трябваше — всяка снимка, всяка карта, всяка вестникарска изрезка, която бе запазил от пристигането си във Вашингтон. Знаеше ги наизуст. Дошъл бе моментът да изтрие подробностите от главата си и да полети!

Навремето Кайл щеше да иска — не, не просто да иска, а да изпитва *потребност* — да планира всичко това до най-малката

подробност. Ала вече не беше така. Сега възможностите просто стояха пред очите му и само чакаха да бъдат грабнати.

Може би последната част от повествованието щеше да звучи така: Алекс се събужда на пода в банята. Ножът е все още в ръката му. Той става, замаян и объркан, и влиза в спалнята, за да открие Бри, изкормена в собственото им легло. Когато хуква да провери дали децата са добре, намира в същото състояние и тях, и бабата. Алекс не помни нищичко, не помни дори как се е прибрал у дома същата нощ. Година-две по-късно той вече ще знае всичко за неповторимия ад на затвора с максимално строг режим, гниейки в собствената си невинност, докато стените на килията го притискат все повече и повече с всеки изминал ден.

А може би — не.

Може би Кайл щеше да очисти Алекс окончателно, веднъж завинаги. Добрите стари методи за измъчване и убийство — да не говорим за уникалната възможност да наблюдава Крос, докато умира — също криеха собствен чар.

Междувременно нямаше нужда да бърза с избора на окончателно решение. Единствената му работа засега бе да играе ролята на Макс Сийгъл, да стои нащрек за евентуалните възможности и да се фокусира върху онова, което стоеше непосредствено пред него.

А в конкретния момент това се явяваше агент Пател.

Той отиде да я нагледа и установи, че е започнала леко да омеква по краищата. Всичко вървеше идеално. Когато започнеше да намирисва, той вече щеше да се е отървал от нея.

— Забавлявахме се добре с теб, сладка моя — каза той и се наведе, за да я дари с непорочна прощална целувка по устните. После опакова гостенката си в стандартен бял чувал за трупове и закопча пипа догоре.

67.

Поредната ранна сутрин, поредното обаждане от Сампсън. Този път дори не бях станал от леглото.

— Чуй ме, захарче, знам, че си имал ужасна нощ край реката, но реших, че трябва да те уведомя за следното — току-що открихме още един труп по случая с числата.

— Просто в перфектното време — казах аз, все още легнал по гръб с ръката на Бри, преметната през гръдния ми кош.

— Предполагам, че никой не обръща внимание на записките ми. Виж какво, аз мога да поема изцяло случая, ако ти решиш да пропуснеш.

— Къде си? — попитах.

— На автобусния терминал зад „Юниън Стейшън“. Сериозно ти казвам, Алекс, звучиш ми така, сякаш те мъчи тежък махмурлук. Защо не се върнеш в леглото и да забравим, че съм се обаждал?

— Не — отвърнах. Всяка частица от мен копнееше да остане залепнала за матрака, но не ми се пропускаше възможността да бъда пръв на местопрестъплението.

Когато се надигнах и стъпих на пода, Бри улови ръката ми.

— Господи, Алекс, не е ли... прекалено рано? Какво става?

— Съжалявам, че те събудих — казах аз и се наведох да я целуна. — Между другото, нямам търпение да се ожения за теб.

— О, така ли? А това ще промени ли нещо от... всичко това?

— Не, няма — отговорих. — Чисто и просто споделям, че нямам търпение.

Тя се усмихна — прекрасна гледка, макар и в сумрака. Никоя жена, която някога съм познавал, не може да изглежда като нея сутрин. Нито толкова добре, нито толкова секси. Наложих си да стана от леглото, преди да съм започнал нещо, което нямах време да довърша.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита сънено тя и се надигна на лакът.

— Не, благодаря. Ще се справя. Но ако можеш да заведеш децата до училище...

— Естествено. Нещо друго?

— Един бърз, мръсен секс преди тръгване?

— Запазвам си правото за друг път — рече тя. — Сампсън те чака. Сега тръгвай, преди да сме направили нещо, за което няма да съжаляваме.

Няколко минути по-късно вече ме нямаше. Наложих се да махна на разтревожената охрана, когато ме видяха да подтичвам по алеята. Само няколко часа по-рано бях минал покрай тях — само че в обратна посока и капнал от умора.

— Здравейте, момчета. Реджина току-що се събуди — казах. — Очаквайте кафето си.

— А бисквити? — попита единият.

— Не се и съмнявам — отвърнах аз и се усмихнах.

Съзнавах обаче, че нещата вече излизаха извън контрол. Знаех какво е да работиш под стрес от сутрин до вечер, но да излезеш от къщата, преди мама Нана да е *влязла* в кухнята си? Ето *това* е дефиницията за „рано“.

68.

Когато пристигнах на „Юниън Стейшън“, всички ранни сутрешни автобуси бяха наредени отпред на улицата.

Сампсън вече беше затворил задния терминал, а навсякъде щъкаха пътни полицаи в оранжеви жилетки, които насочваха хората в правилната посока. Поредното колосално главоболие — само че този път на чужда глава.

Паркирах отзад и се качих до просторната главна площадка на закрития паркинг. Сампсън ме чакаше — с по едно голямо кафе във всяка ръка.

— Мразя този момент, захарче. Ужасно много го мразя — каза той и ми подаде дозата ми сутрешно гориво.

Тръгнахме към дъното, където се виждаше редица от огромни кафяви контейнери за боклук, долепени до стената към „Ейч стрийт“. Само един от тях беше отворен.

— Този път жертвата е гола — въведе ме в случая Сампсън. — А всички числа са изписани по гърба ѝ. Ще ги видиш. Освен това изглежда намущкана с нож, а не пребита до смърт. Общо взето, доста противна работа.

— Добре — казах. — Да видим какво имаме тук. — Нахлузих ръкавиците си и пристъпих напред, за да огледам пораженията.

Жената лежеше по очи върху отпадъците — предимно найлонови торби с боклук от терминала. Числата бяха издълбани в кожата ѝ в две успоредни редици от двете страни на гръбнака. Не беше уравнение обаче, а нещо съвсем различно.

N38 55'46.1598

W94 40'3.5256

— Това GPS координати ли са? — попитах.

— Любопитно ми е да разбера кое е указаното място, ако изобщо има такова — отвърна Сампсън. — Този човек се развихря, Алекс.

— Някой местил ли е тялото?

— Съдебният лекар все още не е пристигнал. Не знам какво го е забавило, но мисля, че не можем да чакаме повече.

— Съгласен съм. Ама че начин да започне човек деня си! Ела да ми помогнеш.

Двамата поехме дълбоко въздух и влязохме в контейнера. Едва успяхме да се задържим прави върху движещите се под краката ни торби, камо ли да се опитваме да запазим обстановката непокътната. Затова просто хванахме жертвата и внимателно я обърнахме по гръб.

Шокът от гледката подкоси краката ми и аз залитнах назад. Надвесих се над ръба на контейнера и — за пръв път от доста време — едва задържах съдържанието на стомаха си.

Сампсън веднага дойде при мен.

— Алекс, добре ли си? Какво стана?

Усетих метален вкус в устата си; зави ми се свят от притока на адреналин, от този толкова неочакван удар.

— Тя е агент, Джон. От Бюрото. Помниш ли я? Случаят с Публичния убиец? Това е Анджали Пател.

69.

Горката Анджали.

Дявол да го вземе! Как се случи това? Как, по дяволите, може да се случи?

Има нещо неизбежно в това да познаваш жертвата, особено при брутално убийство като това. В главата ти упорито напират нежелани въпроси: Очаквала ли го е? Много ли е страдала? Дълго ли се е мъчила?

Стараех се да си повтарям, че издълбаните в плътта цифри би трябвало да са направени след смъртта, но точно в момента тази мисъл изобщо не ме успокояваше. Най-доброто, което можех да направя за Пател, бе да се концентрирам върху работата си по този случай възможно най-обективно, въпреки заплетените обстоятелства.

Незабавно се свързах по телефона с отдел „Съдебна медицина“. Исках да се уверя, че случаят е поверен на Портър Хенинг, както и да разбере защо — по дяволите! — се мотаеха. Трябваше отдавна да са пристигнали. Аз бях вече там, дявол да го вземе.

Сампсън записа числата от гърба на Анджали и влезе да ги провери в интернет през телефона си, за да не губим време.

Когато приключих разговора си с Портър — който стоеше заклещен в автомобилния трафик по магистрала „Айзенхауер“ — Джон вече ми махаше нетърпеливо с ръка, за да ми покаже нещо.

— Не знам, Алекс... Виж какво излезе. — Той обърна екрана към мен, за да ми покаже местоположението върху картата. — Това е адрес в „Оувърленд Парк“, Канзас. Тази работа става все по-странна и по-странна. Може пък да е математическа формула в крайна сметка.

— Защо не направиш обратно търсене с адреса? — попитах.

— Работя по въпроса.

Доста бавно обаче — с неговите големи лапи и тази миниатюрна клавиатура. Точно затова Сампсън почти никога не изпраща текстови съобщения.

— Ето, готово. Ресторант е — каза. — „К. К. Мастърпийс Барбекю енд Грил“?

Сампсън клатеше глава в недоумение, но на мен името ми подейства като студен душ. Сигурно ми е проличало, защото Сампсън размаха длан пред очите ми.

— Алекс? Къде се отнесе?

Пръстите ми неволно се бяха свили в юмруци. Исках да ударя нещо. Много силно!

— Разбира се — побеснях. — Кучият му син! Типично за него.

— *Кой* е този кучи син? — попита Джон. — Какво искаш да...?
— И тогава разбра. — О, господи!

Вече всичко добиваше смисъл — по най-ужасния от всички възможни начини. Връзката с пушката „Алекс“ предишната вечер, а сега и това — К. К. Мастърпийс^[1].

Шедъовърът на Кайл Крейг.

Не го правеше за пръв път — редовно оставяше знаци на местопрестъпленията, за да си отдаде сам заслугите, които му се полагаха. И при двете последни убийства имаше препратки към случаите, по които все още работех — снайперисткото нападение над Тамбур и брутално издълбаните числа в кожата на Анджали Пател.

Очевидно Кайл бе убил и двамата. Или беше накарал някого да го направи вместо него.

Тогава се сетих за още нещо и изстинах от ужас. Бронсън Джеймс — Пук-Пук, бе прострелян при опит да обере магазин, наречен „Крос Кънтри Ликърс“. Разбира се. Защо се сецах за този факт чак сега?

Поредният тон тухли се стовари върху плещите ми. Кайл ме дебнеше и бавно стесняваше кръга около мен, причинявайки колкото се може повече поразии междуременно. Но това не беше просто варварщина, а нещо много по-конкретно и — освен ако не се лъжех — много по-лично.

Всичко това беше част от моето наказание за това, че го пратих в затвора.

[1] Шедъовър (masterpiece — англ.). — Б.пр. ↑

70.

С едно телефонно обаждане промених уговорката си с Ракийм Пауъл и го помолих за 24-часова охрана на къщата. Щях да изтегля заем, ако се наложеше; точно в момента парите бяха последната ми грижа. Не можех да съм сигурен каква е крайната цел на Кайл, но няхах намерение да стоя и да чакам да ме атакува, без да съм подготвен.

Прекарах по-голямата част от деня в „Хувър Билдинг“. Заради внезапната смърт на Анджали атмосферата там бе като на бдение, с изключение на Информационния център за стратегически операции, където кипеше трескава дейност като на летищна контролна кула.

Самият директор на Бюрото — Рон Бърнс, ни предостави за ползване собствената си оперативна зала и преследването на Кайл Крейг отново течеше на пълни обороти. Не само аз го приемах лично. Кайл се бе превърнал в най-големия вътрешен скандал в стогодишната история на Бюрото. А сега бе убил и агент, може би за да си отмъсти и на ФБР.

Всеки стол зад наредените като двойна подкова бюра беше зает. Петте големи екрана срещу тях показваха редуващи се снимки и стари видеозаписи на Кайл, плюс национални и световни карти с електронни маркери за всичките му досегашни жертви, съучастници и маршрути.

Цял ден поддържахме телефонна връзка с Денвър, Ню Йорк, Чикаго, Париж — всички известни местожителства на Кайл след бягството му от федералния затвор „Флорънс“. А всяко регионално полицейско управление в страната се намираше в повишена готовност.

И въпреки това, при цялата тази трескава активност, трябваше да приемем факта, че никой нямаше и най-малка представа къде се намира Кайл.

— Не знам какво да ти кажа, Алекс — обади се Бърнс, крачейки нервно из залата. Тъкмо бяхме прекъснали телефонната връзка след маратонски конферентен разговор. — Не разполагаме с нищо полезно, нямаме никакво физическо доказателство, че Кайл е убил Тамбур или Пател или дори, че е идвал във Вашингтон. Между другото, онази

„Берета“, която измъкна от веществените доказателства, също не доказва абсолютно нищо.

Именно с въпросната „Берета“ Бронсън Джеймс бе направил опит за въоръжен грабеж. Първоначално смятах, че Пук-Пук го е получил на улицата от някой член на престъпна групировка, но също толкова вероятно бе да му го е дал Кайл Крейг. Знаех, че Кайл харесва „Берета“, а той знаеше, че аз го знам.

— *Аз съм доказателството* — казах. — Той ми се обажда по телефона. Той ми отправя заплахи. *Той* е обсебен от *мен*, Рон. В неговото съзнание аз съм единственият, който някога го е побеждавал, а Кайл Крейг е много чувствителен на тази тема.

— А какво ще кажеш за онези негови последователи? Просто разсъждавам. — Бърнс говореше на мен, но същевременно и на дузина други агенти, които си водеха записки или тракаха по клавиатурите на лаптопите си, докато го слушаха. — Човекът има почитатели, които го боготворят, а някои от тях са готови да умрат по негова команда. И преди се е случвало. Как можем да сме сигурни, че не е достоин някого от тях с честта да извърши тези убийства?

— Можем, защото тези убийства са послания към мен — бавно казах аз. — Това е онази част, която Кайл би искал да запази за себе си.

— Дори и така да е — Бърнс спря да крачи из залата и седна, — в момента се отклоняваме от темата. Без значение дали Кайл е извършил тези убийства лично, или не, нашата задача е, общо взето, една и съща. Продължаваме да разследваме местопрестъпленията. Продължаваме да сме нащрек и правим всичко възможно хората ни да са максимално подготвени за следващия му удар.

— Това не е достатъчно. По дяволите! — извиках аз и пометох с ръка записките си от бюрото, а заедно с тях и някои чужди. И мигновено се разкаях за реакцията си.

— Съжалявам — извиних се. — Наистина съжалявам.

Наведох се да събера хартиите, но Бърнс протегна ръка и ме накара да се изправя.

— Вземи си кратка почивка. Иди да хапнеш нещо. Точно в момента няма какво повече да направиш.

Имаше право, независимо дали ми харесваше, или не. Чувствах се изтощен от умора и леко засрамен. Определено имах нужда да си отида у дома. Прибрах нещата си и тръгнах към вратата.

Докато чаках асансьора, усетих вибрациите на телефона си за незначайно кой път този ден. От сутринта непрекъснато се обаждаха колеги от управлението, Сампсън, Бри, Нана...

Ала този път на екрана пишеше „Един. Приятел“.

— Алекс Крос — отговорих аз и веднага тръгнах обратно към оперативния център.

— Здравей, Алекс — каза Кайл Крейг. — Затънали сме до гуша, а?

71.

— Номерът, от който ти звъня, е кодиран, така че не си прави труда да опитваш каквото и да било — продължи Кайл. — Така, ако съм преценил правилно, точно в момента се намиращ в търбуха на звяра. Така ли е? И не ме пускай на високоговорител, защото ще затворя веднага.

Влязох в конферентната зала, жестикулирайки като луд, за да им дам да разберат, че се случва нещо важно. Агентите започнаха да се суетят, макар че не можеха да направят кой знае какво. Изобщо не се съмнявах, че Кайл казваше истината за кодирания телефон.

Някой ми подаде бележник и писалка, Бърнс седна до мен и долепи ухо до слушалката, а един от сътрудниците му дотича при нас с лаптопа си и започна да записва онова, което успееше да чуе.

— Кайл, ти уби Анджали Пател и Нелсън Тамбур, нали?

— Опасявам се, че да.

— А Бронсън Джеймс? — попитах. — И това ли е твое дело?

— Беше забележително хлапе, нали? Вече е зеленчукова супа.

Голямата ми грешка предишния път с Кайл бе да изпусна нервите си по време на преследването. Сега бях твърдо решен да не го допускам, но в сърцето ми пулсираше такава омраза, каквато не бях изпитвал към никого през целия си живот.

— Виждаш ли мащабите на пораженията, които *ти* създаваш? — продължи той. — Съзнаваш ли колко по-добра съдба щяха да имат тези хора, ако ти просто не съществувахте.

— Виждам един човек, който е обсебен от мен — казах.

— Не е вярно — отвърна той. — Намирам те за очарователен, макар и да си негър. Ако не беше така, досега да си мъртъв, а Тамбур, Пател и малкият Бронсън Джеймс щяха да се чудят какво да закусват утре. Това е голям комплимент, наистина. Не са много хората, които заслужават да им отделя от времето си.

Гласът му звучеше почти... игриво? Изглеждаше в особено добро настроение. Очевидно убиването на хора му действаше така. Освен това Кайл обожаваше да говори за себе си.

— Мога ли да те попитам нещо?

— *Интересно*. Обикновено не искаш позволение. Давай, Алекс, питай!

— Гризе ме любопитство относно начина, по който уби Тамбур и Пател. Не е в твой стил да имитираш някого...

— Не — веднага отвърна той. — Обикновено е обратното, не си ли съгласен?

— Но в случая направи точно това. Два пъти.

— Та какъв е въпросът ти, Алекс?

— Търсил ли си контакт с тях, Кайл? — попитах. — С оригиналните убийци. Те *твои* хора ли са, Кайл?

Той се замисли за секунда, може би се опитваше да забави темпото на разговора. А може би скалъпваше лъжа?

— Не съм ги търсил, и те не са — каза най-после той. — Този Патриот ми е малко банален. Но другият, с числата? Ето това вече е интересно. Ще призная, че не бих отказал малко *тет-а-тет* с този момък.

— Значи не познаваш нито един от двамата? — попитах.

Последва още една дълга пауза.

— Алекс Крос, *съвет ли искаш от мен?*

— Ти беше добър агент — казах. — Помниш ли? Давал си ми добри съвети.

— Разбира се. Това беше вторият най-лош период от живота ми. Първият бе престоят ми в така наречения „Супермакс“ на затвора „Флорънс“ — за който трябва да благодаря на теб. — Той замълча, пое дъх и бавно издиша. — И кръгът се затваря, нали?

— Да — отвърнах. — Изглежда целият ти живот се върти около това да ми отмъстиш.

— Нещо такова.

— Тогава защо е цялото това тичане наоколо и всичките тези игри, Кайл? Какво чакаш?

— Вдъхновение, предполагам — каза той без следа от ирония. — Това е красотата на сътворението и въображението. Да останеш отворен за онова, което предстои. Колкото по-опитен е артистът, толкова по-способен е да улови момента.

— Значи сега си артист?

— Винаги съм бил, предполагам — отвърна той. — Просто ставам все по-добър, това е. Би било глупаво да се откажа точно когато съм на върха. Но едно ще ти кажа, приятелю...

— Какво е то?

— Когато дойде краят, повярвай ми, и двамата ще го усетим.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ПОСЛЕДНА МИШЕНА, ПОСЛЕДНИ
СТРАТЕГИИ

Същата сутрин, на тръгване от Вашингтон в стария бял „Събърбън“, Дени видя в страничното огледало пушека, който излизаше от ауспуха, но не му обърна внимание. Със стара таратайка като тази просто не беше необходимо да се тревожи за дребни неизправности.

Сега, на три часа и половина разстояние от къщи, хълцането звучеше по-скоро като предсмъртно хъркане. От двигателя се носеше добре познато дрънчене.

Когато отбиха встрани от Шосе 70, Мич вдигна поглед от списанието „Пентхаус“, което бе откъснал от рафта на последната бензиностанция.

— Какво става, Дени? Този звук не ми харесва.

— Уплътнението на главата си заминава, Мич, не чуваш ли? — каза Дени. Не бе за вярване колко наблюдателен можеше да бъде Мич през мерника на пушка и колко безпомощен в почти всички останали житейски аспекти.

Една бърза проверка под капака потвърди подозренията на Дени, но той изчака да потеглят обратно по магистралата, преди да повдигне въпроса пред Мич.

— Виж сега, не искам да те плаша, приятелче, но старият вълшебен автобус няма да ни закара до Вашингтон. Страхувам се, че ще се наложи да го зарежем по пътя.

Лицето на Мич грейна от радост като на малко дете.

— Знаем къде можем да го направим! — каза. — Преди редовно ходех на лов там, Дени. Жив човек не съм срещал, никога.

— Мисля си да го оставим на дългосрочен паркинг на летището и да си тръгнем — предложи Дени. — Докато някой се сети какво става, ние вече ще сме офейкали безвъзвратно.

Ала Мич държеше на своето.

— Дени, хайде де! *Моля те!* — Вече седеше, обърнат на една страна в седалката си, и дърпаше ръкава на Дени като някой хлапак. —

Защо просто не вземем да... да удавим тази бракма, човече? Да се отървем от нея веднъж завинаги.

Дени изобщо не се изненада от предложението му. От полицейската проверка насам параноята на Мич относно събърбъна ставаше все по-мъчителна. Започваше да става досадно.

В същото време обаче това би могло да укроти Мич, осъзна Дени. По дяволите, момчето трябваше да се успокои и съсредоточи, а това би могло да се окаже полезно в дългосрочен план.

— Добре тогава — съгласи се Дени. — Можем да зарежем почти всичко. Повечето неща са боклуци така или иначе. Останалото ще вземем с нас. А после ще направим онова, което всеки уважаващ себе си американски патриот би направил.

Мич се ухили до уши.

— Кое е то, Дени?

— Ще сменим колата с по-хубава, мой човек. Някога досега палил ли си автомобилен двигател без ключ?

73.

Когато приключиха, спряха да се измият в тоалетната на една бензиностанция и откраднаха сноп лалета от кофата пред магазина. На Дени му се искаше да са облечени с ризи и вратовръзки, но закъсняваха.

Всъщност вече беше тъмно, когато най-последно спряха до малкото спретнато островче на „Сентръл Булевард“ в Брик Тауншип. Улицата бе тиха, с големи дървета, прострели от двете страни клоните си като арка над нея, а лекият бриз носеше от океана мирис на сол.

— Тук ли си израснал? — попита Дени, докато се оглеждаше. — Човече, защо изобщо си пожелал да се махнеш?

Мич сви рамене.

— Не знам, Дени. Така се случи.

Когато стигнаха до входната врата, Дени отвинти електрическата крушка на верандата и чак тогава натисна звънеца. Отвори им жена на средна възраст — пухкава като Мич, с обло лице като неговото — и присви очи в тъмното, за да види кой е.

— Това не е ли... Мичъл?

— Здравсти, мамо.

Кухненската кърпа се изплъзна между пръстите ѝ.

— Мичъл! — И в следващия миг тя вече го дърпаше навътре в къщата, увила около него месестите си като наденици ръце. — Господи, господи, ти доведе момчето ми на гости и аз ти *благодаря за това!*

— Мамо, престани — гърчеше се Мич в опит да се изскубне от целувките ѝ, ала не спираше да се усмихва, стиснал в ръка смачканите вече лалета. — Това е Дени — обяви той.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо — каза Дени.

— Много съжалявам, че се натрапихме така. Трябваше да се обадим предварително. Зная, че трябваше.

Бърнис Тали махна с ръка и пропъди извинението му като муха.

— Изобщо не се притеснявай. Влизай, влизай.

Когато посегна да затвори вратата, погледът ѝ се спря върху луксозния „Лексус ЕС“, паркиран до бордюра.

— Обзалагам се, че сте много гладни, момчета — каза тя, без да обели и дума за колата.

— Да — отвърна Мич.

— Мич винаги е гладен — каза Дени и Бърнис се засмя така, сякаш го знаеше. Дясното ѝ бедро се повдигаше рязко нагоре, докато вървеше, но тя подмина бастуна, окачен на съседната брава в коридора.

— Мичъл, предложи на приятеля си нещо за пиене. Аз ще видя какво мога да приготвя набързо.

Дени изостана малко, докато минаваха през всекидневната. Умело комбинирани мебели, но стари. *Бабичка с ограничен бюджет.* Къща от онзи тип, в който лесно би могъл да си представи баща си, опитващ се да пробута прахосмукачките си или ножовете, или каквото там продаваше преди години, за да плаща за бутилките уиски. Едва ли е бил толкова добър обаче. Кучият му син никога не пиеше нещо по-качествено от „Олд Крау“.

На малка странична масичка госпожа Тали държеше три снимки в позлатени рамки, подредени в идеална миниатюрна дъга. Едната на Исус, вдигнал поглед към бог. Другата на Мич — млад и недодялан в костюма си с вратовръзка. А третата бе военен портрет на чернокож мъж на средна възраст, в пълна униформа и прилична изложба на медали върху реверите.

Дени пристъпи в кухнята. Госпожа Тали се суетеше около печката, а Мич седеше зад бакелитовата маса с две отворени бири „Хайнекен“ пред себе си.

— Онзи човек там, на снимката, господин Тали ли е? — попита той.

Старицата замръзна за миг. Тя неволно спусна ръка към болния си крак, но после се обърна към хладилника и отвори вратата.

— Господин Тали си отиде преди две години — каза тя, без да се оглежда. — Мир на душата му.

— Съжалявам да го чуя — каза Дени. — Значи живеете съвсем сама, а? — Знаеше, че се държи отвратително, но нямаше избор.

Тя погрешно прие въпроса му за загриженост.

— О, добре съм, справям се. Има едно момче, което коси тревата и рине снега, а съседът ми Самюъл идва, ако имам нещо тежко за

местене.

— Съжалявам, че повдигнах въпроса, госпожо Тали. Не исках да...

— Не, не — прекъсна го тя и пропъди с ръка още един рояк невидими мухи. — Всичко е наред, наистина. Той беше добър човек.

— Добър човек, оставил след себе си чудесен син — добави Дени.

На лицето на госпожа Тали изгря усмивка.

— Така е, знам — каза тя и потупа широките рамене на Мич, докато минаваше покрай него от хладилника към кухненския плот с торба лук в ръка.

Дени видя как коляното на Мич започна нервно да се тресе под масата.

Дори и без предизвестие, Бърнис Тали успя набързо да спретне чаудър по рецепта от Нова Англия, топъл хляб, салатата и няколко картофа на микровълнова фурна, върху които имаше какво ли не — от масло и сметана до канадски бекон. Това беше най-вкусната вечеря, която Дени бе ял от началото на цялата тази каша — спане по приюти и в онзи раздрънкан „Събърбън“, който вече го нямаше, слава богу! Той доволно се тъпчеше, докато госпожа Тали бърбореше за някакви абсолютно непознати хора. Мич предимно слушаше.

Накрая, секунди след като бе погълнал огромна порция ванилов сладолед, обилно полят с шоколадов сос. Дени се облегна назад и изпружи крака.

— Госпожо, великолепна вечеря! — възкликна той.

Лицето на госпожа Тали грейна от радост.

— Още не си опитал прословутите ми гофрети — каза тя.

— Ние няма да ноцуваме тук, мамо — рече Мич по-скоро на сладоледа си, отколкото на нея.

Лицето на жената веднага помръкна.

— Как така? Къде ще ходите в девет и половина вечерта?

— Тъкмо се връщаме от една конференция в Ню Йорк — бързо се намеси Дени. — Мич реши, че би било хубаво да се отбием, но утре сутрин трябва да сме обратно в Кливланд. Ще шофирам цяла нощ, за да стигнем навреме за работа.

— Разбирам — тихо каза тя, ала мъката в гласа ѝ се усещаше.

— Знаете ли какво... — Дени се надигна и започна да прибира чиниите. — Защо вие двамата не отидете да си поприказвате във всекидневната? Аз ще почистя тук.

— Не, не... — започна тя, но в крайна сметка той успя да я придума да излезе от стаята.

Щом остана сам, Дени нахлузи жълтите ѝ гумени ръкавици и изми всички чинии на ръка. Избърса мивката, плотовете, масата, хладилника, както ѝ двете бирени бутилки, които беше изпил. После напъха ръкавиците в джоба си.

Половин час по-късно двамата с Мич вече крачеха към колата.

— Симпатична дама, добър човек и прекрасен готвач — каза Дени. — Съжалявам, че не можем да останем по-дълго.

— Всичко е наред — отвърна Мич. — Имаме работа за вършене във Вашингтон.

Дени го тупна приятелски по рамото за тези му думи. По всичко изглеждаше, че Мич започваше да се концентрира и да идва на себе си.

Щом стигнаха до бордюра. Дени рязко спря и щракна с пръсти.

— Чакай малко. Забравих портфейла си в кухнята. Веднага се връщам.

— Аз ще го взема — предложи Мич, но Дени го спря.

— Лоша идея, Мичи. Видя лицето на майка си току-що. Не искаш да я разплакваш отново, нали?

— Не... предполагам — каза Мич.

— Разбира се, че не искаш. А сега се настани удобно в колата и не излизай от там. Ще се върна за нула време.

75.

Прекарвах колкото се може повече време въщи, включително и часовете за канцеларска работа. Покрай Кайл Крейг, патриотите снайперисти и тези нови убийства с числата таванският ми кабинет преливаше от материали по случаите като никога досега. Това включваше купища снимки от местопрестъпленията, затова казах на децата, че достъпът до кабинета на татко се забранява за неопределено време — което обясняваше и телефонното обаждане, което получих от Джени онзи следобед.

— Здравей, Алекс, на телефона е Джанел Прокудената. Обаждам се от далечните земи на втория етаж.

Дъщеря ми винаги е била дървен философ със страхотно чувство за хумор. Аз просто се опитвам да ѝ подражавам.

— Привет, Джанел. Как вървят нещата на долната земя?

— Имаш посетител, татко — каза тя, вече делово. — На входната врата те чака мъж на име Сийгъл. Агент от ФБР.

Отначало помислих, че не съм я чул добре. Какво търсеше Макс Сийгъл в къщата ми? Последното ни спречкване бе най-лошото от всички досегашни.

— Татко?

— Веднага слизам — казах.

Когато стигнах до втория етаж, Джени вече ме чакаше и веднага ме последва по стълбите, но аз ѝ казах да стои вътре.

На излизане затворих входната врата след себе си.

Сийгъл стоеше на стълбите. Имаше доста бруклински вид в джинсите и черното си кожено яке. В едната си ръка държеше черна каска, а в другата — кафява хартиена торба.

Един от охранителите, Дейвид Брандабър, стърчеше на верандата между Макс и вратата.

— Всичко е наред, Дейвид — казах. — Познавам го.

Двамата изчакахме Дейвид да се прибере в колата си, преди да започнем разговора.

— Какво правиш тук, Макс? — попитах.

Сийгъл се качи на следващото стъпало, колкото да ми подаде торбата. По лицето му разбрах, че нещо се е променило.

— Не бях сигурен какво харесваш — каза.

Извадих малка бутилка „Джони Уокър Блек“. Дар за примирие, предположих, но покрай Сийгъл просто не знаех какво да си мисля.

— Знам, знам. Агент Шизо, нали?

— Нещо такова — отвърнах.

— Виж какво, Алекс, осъзнавам, че не е лесно да се работи с мен. Приемам цялата тази гадост много лично. Не би трябвало, но е така. Чувствителен съм до безобразие. Може би това е част от онова, което ме прави добър в работата ми, но понякога се държа като истински задник.

Исках да кажа: „Понякога?“, но се въздържах и изчаках да чуя какво още има да каже Сийгъл.

— Както и да е — продължи той, — просто исках да ти кажа, че знам колко си зает напоследък и ако имаш нужда от нещо, можеш да ми се обаждаш по всяко време. За каквото и да е — информация от Бюрото или просто допълнителна охрана за къщата, без значение.

Той се вгледа в безизразното ми лице и внезапно се усмихна.

— Наистина. Не е някаква уловка. Съвсем искрен съм.

Исках да му повярвам. Това със сигурност щеше да улесни нещата. Но инстинктът ми подсказваше да не му се доверявам все още. Не можех да го потисна просто ей така, заради бутилка уиски.

После вратата зад мен се отвори и на прага се появи Бри.

— Всичко наред ли е? — попита.

Сийгъл се изкиска.

— Явно репутацията ми ме е изпреварила.

— Всъщност имаме тийнейджърска новинарска служба, базирана на вътрешното стълбище — уточни Бри и протегна ръка. Вечният миротворец. — Аз съм Бри Стоун.

— Детектив Стоун — поясни той. — Разбира се. Приятно ми е да се запознаем. Макс Сийгъл, кошмарът на Алекс от Бюрото. От време на време виждаме нещата по различен начин.

— Носят се такива слухове — каза тя и двамата се засмяха. Ситуацията добиваше оттенък на сюрреализъм. За пръв път виждах тази страна на Сийгъл: дружелюбната му, *всичко друго, но не и нарцистична* страна. Появила се внезапно, от нищото.

— Макс просто намина да остави това — казах аз и ѝ показах бутилката скоч.

— Е... — Сийгъл слезе едно стъпало в посока към тротоара. — Мисията ми е изпълнена. Радвам се, че се запознахме, детектив Стоун.

— Остани за едно питие — предложи тя и стисна леко ръката ми. — Късен следобед е. Сигурна съм, че всички имаме нужда от малко почивка.

Поканата ѝ бе напълно искрена; всички знаехме какво се опитва да направи. Сийгъл ме погледна и сви рамене. Аз имах последната дума и честно казано, ми се искаше да кажа „не“, но това би създадо допълнително напрежение, от което нямахме нужда точно в този момент.

— Заповядай — казах аз и махнах към входната врата. — *Mi casa es su casa*^[1], Макс.

Джени се бе оттеглила чак до кухненската маса, Нана и Али играеха на карти „Гоу Фиш“ — новата страст на Али напоследък, — ала всички втренчиха погледи в нас, когато влязохме в кухнята.

— Макс, това са всички. Реджина, Джени, Али, това е агент Сийгъл.

Али впери поглед в мотоциклетната каска и Сийгъл я постави пред него.

— Ето, младежо. Пробвай я, ако искаш.

Али ме погледна и аз кимнах одобрително. После извадих няколко чаши, лед и две бутилки минерална вода за децата. Нана се запъти да отвори шкафа, в който държахме бисквитите и чипса, но аз дискретно ѝ дадох знак да не го прави.

— Домът ви е много хубав — каза Сийгъл, загледан през прозореца към задния двор. — Чудесен квартал в сърцето на града.

— Благодаря — отвърнах аз и раздадох питиетата. Скоч за мен, Сийгъл и Бри и вода за Нана.

— Наздраве за новото начало — многозначително каза Бри и вдигна чашата си.

— Наздраве за началото на лятото! — добави Али.

Сийгъл му се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— И наздраве за това чудесно семейство — допълни той. — За мен е удоволствие да ви познавам.

[1] Моята къща е и твоя къща (исп.). — Б.пр. ↑

76.

Понякога пробивът в дело за убийство идва съвсем внезапно — като обаждане в неделя сутрин от място, което най-малко си очаквал.

— Детектив Крос?

— Да?

— Обажда се детектив Скот Кауън от полицейското управление в Брик Тауншип, Ню Джърси. Мисля, че имаме информация във връзка с вашите снайперисти.

Вашингтонската полиция получаваше стотици — буквално — сведения по случая със снайперистите на новооткритата си гореща телефонна линия. Над 99% от тези обаждания се оказваха измишльотини или пък не довеждаха до нищо, но Кауън бе успял да премине цедката на диспечера, а това бе достатъчно, за да прикове вниманието ми. Обърнах вестника на една страна и започнах да пиша в празното място до кръстословицата. *Кауън. Брик Тауншип.*

— Слушам ви — казах.

— Вчера следобед извадихме бял „Събърбън“ ’92 от езерото Търн Мил. Без регистрационни табели, естествено, но онзи, който го с направил, едва ли е очаквал да го открием, или поне не толкова скоро. Работата е там, че този уикенд имахме светлинно въздушно шоу на летището и двама от летците са забелязали нещо в езерото, та се обадиха...

— И? — прекъснах го. Кауън умееше да говори, без изобщо да си поема дъх.

— И... мисля си, че не може да е бил във водата повече от две денонощия, защото успяхме да свалим няколко доста добри пръстови отпечатъка. Шест от тях са с по дузина и повече точки, което беше чудесно на теория, докато не се окаже, че нито един от тях не излиза при проверката в базата данни на ФБР.

— Детективе, извинете ме, но можете ли да ми обясните какво общо има това с моя случай?

— Ами, ето за какво става въпрос. Мислех си, че сме приключили с тези отпечатъци, но тази сутрин ми се обадиха по

телефона... Оказва се, че един от тези шест отпечатъка съвпада с този на вашия „неизвестен субект“.

Ето това вече е нещо. Станах от дивана и изкачих стълбите към тавана по две наведнъж. Имах нужда от записките си, незабавно.

„Неизвестен субект“ бе единственото име, с което разполагахме за нашия стрелец фантом. Оставените от него два отпечатъка — в нощта на първото убийство, а след това и върху паметника пред полицията — бяха показни, като визитна картичка. Този нов отпечатък ми изглеждаше по-скоро като грешка, а на този етап от играта аз просто обожавах подобни грешки.

Запитах се дали останалите отпечатъци от колата принадлежаха на същия човек, или разполагахме със следи за двамата членове на нашия снайперистки екип.

Реших да запазя тази мисъл за себе си, поне засега.

— Детектив Кауън от Брик Тауншип, вие сте моят герой не за деня, а за целия месец! Можете ли да ми изпратите всичко, с което разполагате? — попитах.

— Дайте ми имейл адреса си — каза той. — Всичко е сканирано и готово за изпращане. Имаме шест пълни отпечатъка, както вече казах, плюс още девет частични. Просто имахме късмет, че извадихме автомобила толкова бързо...

— Диктувам имейл адреса си. — Избълвах буквите една след друга. — Съжалявам, че ви прищпорвам, но нямам търпение да получа информацията.

— Всичко е наред. — Пръстите му затракаха по клавиатурата. — Готово, изпратих го. Ако имате нужда от нещо друго или искате да дойдете да огледате наоколо, или *какво то и да е*, просто ми се обадете.

— Непременно — казах.

Всъщност, докато той говореше, аз вече бях проучил на лаптопа си маршрута до Брик Тауншип, Ню Джърси. Ако всичко това се оказеше такова, каквото изглеждаше, щях да се срещна лице в лице с детектив Кауън още днес и двамата с него щяхме да огледаме наоколо — *или каквото и да е*.

Проблемът с новите отпечатъци от Ню Джърси се състоеше в това, че нямах с какво да ги сравня. Липсваха криминални досиета и съответно нямаше никакъв начин да разбера дали всички отпечатъци принадлежаха на същия човек, или не.

Замислих се за предложението на Макс Сийгъл за помощ от онзи ден. С ресурсите на Бюрото той може би щеше да свърши много повече работа от детектив Скот Кауън. Ала още не се чувствах готов за подобна стъпка.

Вместо това потърсих отново Карл Фрилендър от отдел „Криминални разследвания“ на Военна полиция. Реших, че ще е по-добре да се придържам към добре познатото старо, макар че той се намираще в другия край на света и вероятно вече му приляваше от обажданията ми.

— Два пъти за един месец, Алекс? Ще се наложи да те снабдим със служебна карта — каза той. — Кажи какво мога да направя за вас.

— Междувременно ти дължа още едно питие. Освен това е много вероятно да преследвам същия призрак като предишния път, но искам да съм сигурен. Имам още шест отпечатъка, които искам да проверя в цивилната база данни. Може всичките да са на един човек, но може и да не са.

Кауън се оказа прав за качеството на отпечатъците. Стандартът на Вашингтонската полиция е тринайсет точки, което означава всяко място, на което завършва гънка или издатина или се пресича с друга гънка или издатина. Ако два отпечатъка се събират в тринайсет или повече от тези места, това е статистическо съвпадение, а аз имах на разположение сканираните снимки на половин дузина качествени отпечатъци.

Карл ми каза да му ги изпратя и да очаквам резултата след около час.

Обади ми се петдесет минути по-късно, точно както обеща.

— Ами, новината е едновременно и добра, и лоша — започна той. — Два от шестте отпечатъка, които ми изпрати, се оказаха военни.

Оставени са от показалеца и средния пръст на Стивън Хенеси, служил в специалните въоръжени сили на САЩ „Делта Форс“, в периода между 1989 — 2002 г.

— „Делта Форс“? Ето че имаме червен флаг — казах.

— Аха, човекът е участвал във военните действия в Панама, в операция „Пустинна буря“, в Сомалия, и — обърни внимание — е преминал обучение по стрелба с дългостволно оръжие за сухопътните сили в Кундиз. Това вече е дяволски правдоподобна характеристика за снайперист.

Почувствах се така, сякаш монетният ми игрален автомат току-що е улучил три седмици. С почти стопроцентова сигурност можех да кажа, че сме открили втория стрелец и дори знаем името му.

— А последният му известен адрес? — попитах. — Знаем ли къде е Хенеси в момента?

— Да, това е лошата част от новината — отвърна Карл. — Гробище „Кейв Хил“ в Луисвил, Кентъки. Хенеси е мъртъв от години, Алекс.

78.

Четири часа шофиране до Ню Джърси изминаха неусетно. Може би защото мозъкът ми не спираше да работи. Твърде жалко, че не разполагах с излишно време, иначе с удоволствие бих се отбил да видя братовчед ми Джими Паркър в ресторанта му „Ред Хат“ на брега на Хъдсън в Ървингтън.

Господи, имах огромна нужда от почивка и вкусна храна.

Може би в гроба в Луисвил имаше някой погребан, но аз бях готов да се обзаложа, че това не беше истинският Стивън Хенеси. Не и този, оставил отпечатъците си върху онзи „Събърбън“.

Оставаше въпросът под каква самоличност се прикриваше Хенеси през последните няколко години. И къде беше сега? И каква работа имаха в Ню Джърси той и партньорът му фантом?

Възнамерявах да се срещна с детектив Кауън при езерото Търн Мил, откъдето е била извадена колата. Искрах да огледам района на дневна светлина, а после да го придружа до паркинга за конфискувани автомобили, за да видя самото превозно средство.

Ала когато звъннах на Кауън, за да му кажа, че съм съвсем наблизо, той не вдигна.

Същото се случи и когато пристигнах на уговореното място в южния край на езерото. Ядосах се, но не ми оставаше нищо друго, освен да сляза от колата и да огледам наоколо.

Търн Мил бе един от няколкото водни басейна в резервата Колийърс Милс, който заемаше хиляди акри земя. От това място виждах само дървета, вода и черния път, по който току-що бях пристигнал. Идеалното място да потопиш автомобил, без да те забележи някой.

Ивицата земя до водата бе отъпкана и набраздена с дълбоки следи от гуми, вероятно след полицейската акция по изваждането на събърбъна. Предположих, че колата е била бутната във водата от ръба на дървения мост, при който езерото се стесняваше в канал.

Гледайки отгоре, човек би помислил, че водата е достатъчно дълбока, но очевидно не беше. Но така или иначе подобна грешка нямаше как да бъде поправена.

Приключих с огледа и тръгнах обратно към автомобила си. Реших, че едва ли ще е особено трудно да открия полицейското управление в града, ала точно тогава забелязах на пътя патрулна кола, която се движеше в моя посока, при това *много бързо*.

Носеше се с бясна скорост покрай езерото, после свърна към гората, а малко по-късно отново се показва между дърветата и паркира точно зад моята.

Отвътре излезе руса жена в полицейска униформа и ми махна за поздрав.

— Детектив Крос?

— Да?

— Аз съм полицай Гуаданьо. Детектив Кауън ме помоли да ви открия и да се върна с вас по най-бързия начин. В града имаме убийство, жена на име Бърнис Тали.

Очевидно искаше да ми каже, че Кауън вече не работи по моя случай.

— Можеш ли да ме придружиш до паркинга за конфискувани автомобили, или трябва да получа разрешение от някого? — попитах.

— Не — отговори тя. — Имам предвид... не сте ме разбрали правилно. Кауън иска да дойдете на местопрестъплението. Той смята, че убийството на госпожа Тали може да има връзка с вашия случай.

— Със събърбъна? — недоумях. — Или със снайперистите?

Жената смутено заопипва ръба на шапката си. Изглеждаше леко притеснена.

— Вероятно и с двете — каза. — Може да се окаже случайност, но преди две години съпругът на същата тази жена беше открит мъртъв — застрелян — точно на това място. — Тя посочи към малка горичка на трийсетина метра от нас. — Тогава съдебният лекар го определи като инцидент по време на лов, но извършителят остана неизвестен. Кауън смята, че който и да е бутнал онзи събърбън във водата, не е дошъл на това място случайно. Честно казано, при нас убийствата са рядко срещано явление. Като основен заподозрян и за двата смъртни случая той посочва сина — Мичъл Тали.

Тя замълча, подпря ръка на отворената врата и ме погледна право в очите.

— Детективе, може и да не ми влиза в работата, но смятате ли, че е възможно това да е вашият вашингтонски стрелец? Следя случая

от самото начало.

Предпочетох да премълча.

— Нека първо огледам местопрестъплението, преди да кажа каквото и да било — отвърнах.

Ала отговорът на въпроса ѝ беше *да*.

79.

Пред дома на Бърнис Тали имаше две патрулни коли, когато пристигнахме. Къщата бе опасана с полицейска лента, а съседите наблюдаваха случващото се от тротоарите. Изобщо не се съмнявах, че всички до един щяха да заключат вратите и прозорците си не само тази нощ, а много нощи занапред.

Моята придружителка ме въведе вътре и ме представи на детектив Скот Кауън, който очевидно командваше парада тук. Беше висок, широкоплещест мъж, с лъскава гола глава, която отразяваше светлината, докато говореше — а той не спираше да говори.

Точно както и по телефона, Кауън ме посрещна с дълъг, но съдържателен монолог.

Госпожа Тали била открита мъртва на пода в кухнята си от момчето, което идвало да коси моравата всяка неделя. Убита с един изстрел от упор в слепоочието, по всяка вероятност с девети калибър. Все още не се знаеше точният час на смъртта, но бе настъпила някъде през последните седемдесет и два часа.

Предполагаше се, че жената е живеела сама, откакто синът ѝ Мичъл напуснал дома преди две години — почти веднага след убийството на бащата. Освен това се носели слухове, че господин Тали старши често посягал на жена си приживе, а може би и на сина си.

— Това може да се приеме за евентуален мотив, поне за смъртта на бащата — добави Кауън. — А що се отнася до причината да дойде тук и да убие майка си, какво ли не бих дал да я узная. А да не забравяме и всичко това тук.

Той посочи към един рафт във всекидневната, претрупан с трофеи и медали. Забелязах, че всичките бяха награди за стрелба — от клуб „Пушка и пистолет“ в Ню Джърси, от Националната оръжейна асоциация, от различни състезания на петдесет и триста метра, награди за умения в стрелба по мишена. Болшинството бяха за първо място, а останалите — за второ и трето.

— Хлапето е шампион — каза Кауън. — Някакъв феномен или нещо такова. И същевременно малко... сещаш се. Малоумен.

Той посочи към една от помощните масички, на която имаше снимка в рамка.

— Това е той, може би с десетина години по-млад. Търсим нещо по-актуално, което да използваме.

Момчето от снимката изглеждаше на около шестнайсет. Имаше обло лице, почти херувимско, с изключение на глуповатия поглед и жалкия опит за мустак. Трудно ми беше да си представя, че някой го е приемал толкова сериозно на неговата възраст.

Оръжията са неговата сила — помислих си. — винаги са били.

Отново огледах всички трофеи и награди. Това сигурно бе единственото нещо, което Мичъл Тали умееше да прави добре. Единственото умение, което притежаваше. На фона на цялата ситуация нещата като че ли придобиваха смисъл.

— Кога за последно са го виждали тук? — попитах. — Идвал ли е някога на гости?

Кауън сви рамене извинително.

— Все още не сме сигурни. Хващаш ни в самото начало на цялата тази работа — каза. — Все още не сме започнали да сваляме отпечатъци. Току-що открихме майката. Просто имаш късмет, че си тук.

— Да, голям съм късметлия.

Имах усещането, че широката известност на случая със снайперистите караше хората тук да се чувстват напрегнати. Сякаш всички знаеха кой съм и се стараеха да спазват дистанция.

— Не се тревожи. Дотук се справяте точно според очакванията ми — казах. — Но вече имам някои идеи как да процедираме оттук нататък.

80.

Няколко неща се случиха наистина бързо в Брик Тауншип, предимно защото положих усилия в тази насока.

Задействах контактите си във вашингтонската Оперативна разузнавателна група, за да открия координатора на ОРГ в областното полицейско управление на Нюарк. Тъй като беше неделя вечер и защото имахме достатъчно основание да вярваме, че Мичъл Тали бе прекрачил — или щеше да прекрачи — границите на закона, успяхме да получим временно разрешение за задържане. Оттам нататък Кауън разполагаше с четиридесет и осем часа, за да се снабди с валидна заповед за арест, подписана и подпечатана. Междувременно Нюарк можеше незабавно да разпространи информацията до полицейските управления по цялото източно крайбрежие.

Идеята бе да не споменаваме — засега — Стивън Хенеси и изобщо наличието на съучастник. Разрешението за задържане уточняваше, че Мичъл Тали се издирва за разпит във връзка със смъртта на Бърнис и Робърт Тали — нищо повече. Където и да се намираха нашите предполагаеми стрелци, не исках те да знаят, че сме свързали каквото и да било от този случай с вашингтонските убийства, докато не разполагах с повече информация.

Кауън се съгласи да ме държи в течение. Междувременно свързах неговите хора с оперативната група от Нюарк, за да се включат в търсенето на заподозрения. В един от албумите на майка му открихме по-актуална снимка, която бе включена в полицейските списъци на издирвани хора.

Реално погледнато, никой не очакваше, че Тали може да е наблизо. Усилията бяха насочени предимно в проучване на докладите за откраднати автомобили, наблюдение на транспортни възли и преглеждане на записите от камерите за наблюдение по регионалните летища, автобусни и железопътни гари. Ако имахме късмет, щяхме да попаднем на очевидец или дори на видеозапис с прилично качество.

До този момент най-близкото подобие на свидетелско показание бе дошло от възрастна съседка на госпожа Тали. Преди няколко вечери

тя видяла автомобил, тип седан, паркиран пред къщата, но не могла да си спомни нито каква марка е, нито какъв цвят, нито дори колко време е бил там.

Колкото и оскъдна да бе информацията, аз я препратих на Джером Търман, който проверяваше всички подробности относно автомобилите по този случай от самото начало.

Вече се чувствах така, сякаш не съм се прибирал у дома много отдавна. Може би Тали и Хенеси не планираха да се връщат във Вашингтон, ако изобщо живееха там, разбира се. Аз обаче усещах друго. Ако предчувствието ми не ме лъжеше, те вече бяха там и планираха следващия си удар.

Веднага щом уредих всичко с детектив Кауън, се качих в колата и потеглих към къщи. С висока скорост и включена сирена през целия път.

81.

В осем и половина на следващата сутрин Колийн Брофи свърна от „И стрийт“ и влезе в двора на църквата, където я чаках аз — пред редакцията на „Тру Прес“. Имаше претъпкана раница на гърба, купчина вестници в ръцете и догаряща цигара между устните.

— О, боже! — изпъшка тя, когато ме видя. — Пак вие. Какво искате сега?

— Не бих дошъл, ако не беше важно, госпожице Брофи. Напълно наясно съм как се чувствате около всичко това — казах. И все пак, след дългото шофиране в неделя не бях в настроение за „фасони“, както обича да казва Сампсън.

Редакторът на „Тру Прес“ остави на земята купчината вестници и седна на каменната пейка, от която аз току-що бях станал.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя с добре познатия сарказъм. — Сякаш имам някакъв избор.

Показах ѝ снимката на Мичъл Тали.

— Познавате ли този мъж?

— О, я стига! — веднага каза тя. — Нали не смятате, че *това* е човекът, който ми изпрати онези имейли?

— Ще приема това за положителен отговор. Благодаря. Кога го видяхте за последно?

Преди да отговори, тя извади нова цигара и я запали от старата.

— Наистина ли се налага да участвам в това? — тросна се. — Доверието, което сме изградили с тези хора, е толкова крехко.

— Не се опитвам да заловя обикновен джебчия, госпожице Брофи.

— Разбирам, но аз се тревожа именно за джебчиите. На много бездомни хора, с които работя, им се *налага* да прекрачват закона от време на време, за да оцелеят. Ако някой от тях ме види да говоря с вас...

— Разговорът ни може да остане поверителен — казах.

— Не е нужно някой да знае за него. Така де, ако изобщо го проведем. Познавате ли този мъж?

След поредната дълга пауза и още няколко дръпвания от цигарата тя най-после каза:

— Видях го за последно миналата седмица, ако не се лъжа. Дойдоха да вземат вестниците си в сряда, като всички останали.

— Дойдоха? Множествено число? — попитах.

— Да. Мич и приятелят му Дени. Те са малко... като...

— Тя млъкна внезапно и бавно вдигна поглед към мен. Очевидно току-що бе разбрала колко прави две и две. Или по-точно едно и едно. — О, господи! — изпъшка тя.

— Неразделни са, като екип са. Това са хората, които търсите, нали?

Усетих онова щракване в мозъка, когато нещо е отишло точно на мястото си. Нима бях открил Стивън Хенеси?

— Каква е фамилията на Дени? — попитах.

— Честно казано, не знам — отвърна тя. — Той е бял, висок, слаб. Винаги ходи небръснат и... — Тя махна с ръка под челюстта си. — Брадичката му е някак хлътнала, ако мога така да се изразя. Той е нещо като тартор, Мич по-скоро го следва.

— Казвате, че вземат вестниците си всяка сряда?

Тя кимна.

— Понякога идват за още, ако успеят да ги продадат по-бързо, но напоследък не съм ги виждала. Заклевам се. Вече разбирам, че нещата са много сериозни.

— Вярвам ви — казах. Държанието ѝ бе коренно променено. Сега изглеждаше най-вече тъжна. — Имате ли някаква представа къде бих могъл да ги откроя?

— Навсякъде. Дени има един стар бял събърбън, с който се придвижват, когато имат пари за гориво. Знам, че понякога спят вътре. — Събърбъна вече го нямаше, но реших да спестя тази информация на госпожица Брофи.

— Проверете в приютите. На последната страница във вестника има списък с адресите им. — Тя взе едно копие от купчината и ми го подаде. — Господи... знаете ли, мразя се, че ви казах всичко това.

— Недейте — отвърнах аз и ѝ подадох един долар за вестника. — Постъпихте правилно.

Най-после.

82.

След цял ден обикаляне на приюти и кухни с безплатна храна за бездомници знаех точно толкова, колкото и сутринта. Тали и Хенеси можеха да са все още в Ню Джърси. Или в Канада. Или вдън земя.

Ала когато се върнах в кабинета си, за да взема няколко папки за вкъщи, Джером Търман ме настигна до асансьора.

— Алекс, тръгваш ли си?

— Да.

— Ще ти се наложи да останеш. — Той вдигна пред себе си лист хартия с някаква разпечатка. — Мисля, че от това тук може да излезе нещо. Нещо интересно.

Обикновено Джером работи в Първо районно управление, но аз му бях издействал местенце в Отдела за автомобилни кражби, надолу по коридора, където да проучва свързаната с превозни средства информация. И под „местенце“ имам предвид купчина кашони в техния архив, където да си постави лаптопа, но Джером не бе от онези, които обичат да се оплакват.

Настоящата разпечатка съдържаше списък с регистрационните номера на издирвани автомобили, свалени от базата данни на Националния информационен център за криминални престъпления. Един от тях бе ограден със синя химикалка.

NJ-DCY 488

— „Лексус ЕС“, обявен за откраднат от жилищен комплекс в Колийърс Милс, Ню Джърси. Това е на няколко километра надолу по пътя от мястото, където е бил потопен вашият бял „Събърбън“.

Леко се усмигнах.

— Кажи ми, че има още, Джером — казах. — Има и още, нали?

— Има. Най-добрата част всъщност. Една от камерите с четец за регистрационни табели е уловила този номер на излизане от дългосрочен паркинг на летище „Роналд Рейгън“. В събота сутринта, 04:45 часа.

Четецът за регистрационни табели използва софтуер за оптично сканиране, който регистрира задните номера на минаващите коли и

автоматично ги пуска за проверка в списъците с издирвани и откраднати автомобили. Удивително технологично чудо, макар и с дребни недостатъци, които тепърва щяха да се отстраняват.

— Има ли причина да разбираме за това чак сега? — попитах. — Изминали са повече от четиридесет и осем часа. Какъв е бил проблемът?

— Системата не сверява автоматично данните от летището. Събраната информация се сваля веднъж на ден, от понеделник до петък. Това го получих преди няколко минути. И все пак, Алекс, крайният извод? Предполагам, че твоите птички са се прибрали в гнездото да спят.

— Предполагам, че си прав — казах аз и тръгнах обратно към кабинета си.

Ала още преди да съм стигнал до бюрото си, вълнението ми започна да отстъпва място на друг вид емоция. В най-добрия случай това беше нож с две остриета. Имайки предвид затагация се обръч около Тали и Хенеси, точно в момента нямаше много причини, поради които те биха се върнали във Вашингтон. По всяка вероятност, ако скоро не откриехме поне единия от тях, някоя друга лисица в кокошарника щеше да получи куршум в мозъка.

Нищо не помага по-добре в работата така, както мъничко напрежение, нали?

83.

Беше малко след полунощ, когато Дени се приближи до черния „Линкълн Таун Кар“, паркиран на „Върмонт авеню“, отвори вратата и влезе вътре. Човекът, когото познаваше само с името Закари, го чакаше. Безименният шофьор и главорез на Закари седеше с лице към волана.

— Времето ни изтича — директно започна Дени. — Трябва да приключваме с тази работа, преди нещата да са се взривили.

— Съгласни сме — каза Закари. Все едно беше негово решение. Все едно великанът в кулата от слонова кост — който и да бе той — не дърпаше конците, не пишеше чековете и не раздаваше заповедите.

Закари бръкна в джоба на гърба на предната седалка, измъкна оттам обикновен плик от кафява хартия и му го подаде.

— Това ще бъде последната ни спогодба — каза. — Хайде, отвори го.

Спогодба. Този човек се вземаше твърде насериозно.

В плика имаше две досиета, ако изобщо можеха да се нарекат така — няколко снимки, малко текст и няколко карти от *Google*, изрязани и залепени върху копирна хартия като нечий скапан училищен проект за домашна работа. Където и да харчеше милиардите си големият шеф, със сигурност не отделяше нищо за документална подготовка на *спогодбите* си.

Затова пък имената на досиетата бяха просто впечатляващи.

— Гледай ти! — възкликна Дени. — Изглежда, твоят човек иска да си отиде с гръм и трясък. Шегичка. Без допълнително таксуване.

Закари намести претенциозните си очила с рогови рамки малко по-нагоре на носа си.

— Просто... се съсредоточи върху материала — каза.

Би било хубаво да разтърси този човек поне веднъж. Нищо сериозно, просто колкото да предизвика някакво изражение върху лицето му. Каквото и да било изражение би му се отразило добре.

Но моментът не бе подходящ за изпълнения, тип волна програма. Затова Дени замълча и отдели няколко минути, за да попие

информацията. После пхна плика обратно в джоба на седалката и се облегна назад.

Следваше рутинната част. Закари се протегна към предната седалка, взе брезентовата торба от господин Ярка Индивидуалност и я постави на облегалката помежду им. Дени я взе.

И веднага усети колко е лека.

— Какво, по дяволите, е това? — ядоса се той и я пусна обратно.

— Това — отвърна Закари — е една трета. Ще получиш останалото после. Този път ще процедираме малко по-различно.

— О, да, бъди сигурен! — каза той и в следващия миг, съвсем неочаквано, шофьорът скочи от мястото си, протегна ръка през облегалката и насочи тлъсто 45-милиметрово дуло в лицето на Дени. Той дори усети лека миризма на барут, което значеше, че оръжието е било използвано съвсем наскоро.

— Сега ме чуй — заговори Закари. Гласът му звучеше като котешко мъркаме. — Ще си получиш цялата обещана сума. Единствената промяна тук е в нашите условия на доставка.

— Пълни глупости! — каза Дени. — Това, което правите в момента с мен, е недопустимо.

— Просто мълчи и слушай — продължи Закари. — Проявата ви на непрофесионализъм в Ню Джърси не бе приета добре, *Стивън*. Сега, когато властите знаят кои сте, това е просто добро бизнес предложение. Е, ще приключим ли успешно с тази работа, или не?

Въпросът бе риторичен — и Дени не отговори. Вместо това протегна ръка и взе отново торбата. Достатъчно красноречива реакция. Дулото на пистолета се отдръпна от лицето му, а шофьорът се върна на мястото си.

— Видя ли колата, паркирана зад нас? — кротко попита Закари, все едно седяха и водеха приятелски разговор от самото начало.

Да, видя я — старо синьо комби „Субару“ с регистрационни табели от щата Вирджиния. Никога не бе преставал да бъде много наблюдателен.

— Какво за нея? — попита той.

— Трябва да се махнете от града. Взemi Мич и идете на някое усамотено място — Западна Вирджиния или където прецениш, че ще е най-добре.

— Просто ей така? А какво да кажа на Мич? — попита Дени. — Той и бездруго вече задава твърде много въпроси.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо. Вземи и това. — Закари му подаде сребрист телефон „Нокия“, най-вероятно кодиран. — Дръж го изключен, но го проверявай по няколко пъти на ден. И бъди готов да тръгнеш, когато ти кажем.

— Питам от чисто любопитство — рече Дени. — Защо говориш в множествено число? *Ти* изобщо знаеш ли за кого работиш?

Закари се протегна и отвори вратата от страната на Дени. Бяха приключили.

— Това е големият ти удар, Дени — каза. — Не го прецаквай. Никакви грешки повече.

84.

На втория ден от обикаляното на приюти за бездомници направих онова, което вече трябваше да съм направил — включих още хора от екипа си, в това число и Сампсън. Възползвах се дори от предложението за помощ на Макс Сийгъл и го помолих за подкрепление.

Макс ме изненада, като се появи лично, заедно с двама енергични млади помощници. Разделихме си списъка с адреси и се споразумяхме да се срещнем преди сервирането на вечерята в един от най-големите приюти в града.

В пет следобед всички стояхме пред „Линдхолм Фемили Сървисиз“, когато отвориха вратите си за вечеря. Приютът раздаваше над хиляда порции дневно. Клиентелата бе всичко онова, което можете да си представите, че и малко отгоре.

Имаше семейства с деца, хора, които си говореха сами, други изглеждаха така, сякаш току-що излизаха от някой офис — и всички те ядяха рамо до рамо на дългите маси в столовата.

През първия един час всичко протече по разочароващо сходен на предишния ден начин. Никой от хората, пожелали да разговарят с мен, не разпозна пито Мич, нито Дени на старата снимка от досието на Стивън Хенеси. А някои хора категорично отказваха да отговарят на въпросите на полицейски служители.

Един от присъстващите мъже изглеждаше така, сякаш живееше в свой собствен свят. Седеше с гръб към всички останали, а подносът с храната му едва се крепеше на ръба на масата. Мърмореше си нещо, когато се приближих до него.

— Може ли да поговорим за минутка? — попитах.

Устните му спряха да се движат, но погледът му остана вперен в масата, затова поставих снимката в полезрението му, така че да я види.

— Опитваме се да доставим съобщение до този човек, Мич Тали. Починал е негов близък и трябва да го уведоим.

Това е една от онези полуистини, които понякога се налага да използваш, ако искаш да си свършиш работата. Днес всички носехме

нормални цивилни дрехи. На подобни места саката и вратовръзките спъват всякакъв напредък.

Мъжът поклати глава.

— Не — отсече той. Твърде бързо. — Не. Не го познавам. — Имаше силен акцент, който ми прозвуча като източноевропейски.

— Погледни още веднъж — настоях. — Мич Тали? Обикновено се мотае заедно с един друг мъж на име Дени. Звучи ли ти познато?

Той хвърли още един поглед на снимката и разсеяно поглади сплъстената си прошарена брада.

— Не — повтори, като старателно избягваше погледа ми. — Съжалявам, не го познавам.

Реших да не го измъчвам повече.

— Добре — казах. — Ако се сетиш за нещо, ще бъда наоколо още известно време.

Още щом отстъпих встрани, той отново започна да си мърмори. Имах някакво смътно предчувствие, затова продължих да го държа под око.

Точно както и предполагах, веднага щом започнах да говоря със следващия човек, мърморкото стана да си тръгва. Подносът му с почти недокоснатата вечеря остана на масата.

— Извинете, господине? — извиках аз толкова високо, че неколцина от присъстващите обърнаха глави към мен.

Но не и той. Той просто продължи да върви.

— *Господине?*

Тръгнах след него, а това привлече вниманието на Сампсън. Мърморкото очевидно се изнасяше по най-бързия начин към изхода. Когато най-после погледна назад и осъзна, че вървим след него, хукна да бяга. Изхвърча през двойната врата и се затича по Втора улица.

85.

Нашият беглец бе стигнал почти до ъгъла, когато двамата със Сампсън излязохме навън. Изглеждаше на около петдесет, но се движеше доста бързо за годините си.

— По дяволите... по дяволите...

Преследването пеш е ужасна работа. Наистина. Независимо от обстоятелствата, това е последното нещо, което човек би искал да прави в края на дълъг работен ден. А ето че точно в момента двамата със Сампсън си скъсвахме задниците от тичане подир някакъв луд.

Извиках му няколко пъти да спре, но това очевидно не влизаше в плановете му.

Автомобилното задръстване по „Ди стрийт“ му помогна да пресече улицата сравнително лесно.

Втурнах се след него и успях да се шумугна между едно такси и камион на ЕМКОР. В същото време няколко мъже, насядали на пластмасови столове пред приюта, крещяха след нас:

— Тичай, момче! Тичай!

— Дай, дай, дай, дай, дай!

Предположих, че не подкрепят мен.

Той продължи да тича към малкия парк до Министерството на труда, който пресичаше по диагонал високите сгради в посока към „Индиана авеню“, но нямаше късмета да стигне толкова далеч.

Тук теренът беше терасиран и когато той се покатери на първата подпорна стена, това го забави достатъчно, за да го настигна. Улових го за раменете, дръпнах го назад и двамата се стоварихме тежко на тревата. Слава богу, че вече не бяхме на тротоара.

Той веднага започна да се усуква в ръцете ми, за да се измъкне, после се опита и да ме ухапе. Сампсън дотича запъхтян и притисна гърба му с коляно, а аз се изправих.

— Не се съпротивлявайте, господине! — извика Джон, когато започнах да го обискирам.

— Не! Не! Моля ви! — крещеше той с лице към тревата. — Нищо не съм направил! Аз съм невинен човек!

— Какво е *това*? — попитах аз и измъкнах от джоба на мръсното му палто нож. Увит в тоалетна хартия и опакован с тиксо.

— Не го конфискувайте! — каза. — Моля ви! Това е моя лична вещ!

— Не го конфискувам — отвърнах. — Просто ще го задържа за известно време.

Помогнах му да се изправи на крака и го поведох към стената, за да поседне.

— Господине, имате ли нужда от медицинска помощ? — попитах. Беше ожулил челото си при падането. Стана ми малко съвестно. Дожаля ми за този човек, който седеше пред мен и трепереше. Без значение, че само допреди минута се бореше с всички сили и се опитваше да отхапе един от пръстите ми.

— Не — каза. — Не.

— Сигурен ли сте?

— Не съм длъжен да говоря с вас. Няма причина да ме арестувате.

Говореше добър английски, макар и малко приповдигнат. И очевидно не беше толкова луд, колкото си помислих в началото, въпреки че продължаваше да избягва погледа ми.

— Ами това? — попитах аз и кимнах към ножа. После го подадох на Сампсън. — Виж какво, ти току-що избяга от вечерята си. Искаш ли хотдог? Нещо за пиене?

— Не съм длъжен да говоря с вас — повтори той.

— Да, това го разбрах. Кока-кола добре ли е?

Той кимна, като продължаваше да гледа към земята.

— Един хотдог и една кока-кола — каза Сампсън и се запъти към подвижните павилиони на „Ди стрийт“. На отсрещния тротоар стоеше Сийгъл със своите хора и чакаше да разбере какво се е случило. Макс спазваше дистанция, помислих си. Ето една промяна в положителна насока.

— Чуй ме — казах. — Направи ти впечатление, че не съм те питал за името ти, нали? Единственото ми желание е да открия човека от снимката. И смятам, че ти знаеш нещо, което не искаш да ми кажеш.

— Не — продължи да упорства той. — Не, не. Аз съм само един беден човек.

— Тогава защо избяга? — попитах.

Но той не отговори, а аз не можех да го насилвам. Тук беше прав. Интуицията ми не беше достатъчно основание за арест.

Освен това имаше и други начини за получаване на информация.

Когато Сампсън се върна с хотдога, човекът го излапа на три хапки, пресуши безалкохолното на един дъх и се изправи.

— Свободен съм да си ходя, нали? — попита.

— Ето визитката ми — казах. — В случай че промениш решението си.

Подадох му я, а Сампсън му върна ножа.

— Няма да ти трябват монети, за да ми се обадиш — допълних. — Просто кажи на който и да било полицаи на улицата, че искаш да говориш с мен. И не се забърквай в неприятности с този нож, чу ли?

Не каза довиждане, естествено. Просто прибра ножа в джоба си и тръгна по „Ди стрийт“, а ние стояхме и гледахме как се отдалечава.

— Слушам те, Сампсън — казах. — И ти ли мислиш същото като мен?

— Така смятам — отвърна той. — Просто ще изчакам да се скрие зад ъгъла.

— Съгласен съм. Аз ще помоля Сийгъл да довърши работата в приюта. Искам да занеса тази кутийка кока-кола в лабораторията, може пък да открием нещо интересно.

Нашият мистериозен човек стигна до Първа улица, зави наляво и продължи напред, докато се скри от полезрението ни.

— Добре, аз поемам оттук — каза Сампсън. — Ще ти звънна, ако изникне нещо.

— Аз също — отвърнах аз и се разделихме.

Докато се отдалечаваше от полицаите, Станислав Вайда все още усещаше как сърцето му бие лудо. Нещата не бяха приключили. *Не. Не. Далеч не.*

Всъщност, когато стигна до ъгъла и се осмели да погледне назад, те продължаваха да го наблюдават. Може би щяха да го последват.

Допусна голяма грешка, че хукна да бяга. Това само влоши нещата. Сега не му оставаше нищо друго, освен да продължи да върви. Да. После ще му мисли. Да.

Пазарската количка го чакаше точно там, където я бе оставил — в една ниша на гърба на „Линдхолм“. Не беше позволено да се ползва задният вход. Всъщност много малко хора знаеха, че изобщо има такъв.

Нишата бе достатъчно голяма да побере количката — без да се вижда от улицата, — когато се налагаше да я остави някъде. Той я извади от там и продължи да върви бавно и предпазливо, ала готов да хукне отново, ако се наложи.

Обичаше да се движи. Вървенето успокояваше съзнанието му. А потракването и вибрирането на количката по тротоара бе като бял шум, който заглушаваше другите градски звуци. Създаваше пространство, където той можеше да мисли ясно, да се фокусира върху работата си и да планира следващите си действия.

Сега трябваше да си спомни докъде беше стигнал, преди да го прекъснат.

44-то мерсеново число, това ли беше? Да. Точно така. 44-то мерсеново число.

Картината бавно започна да се завръща в съзнанието му, като проблясък от сенките, докато най-после успя да я види ясно.

Да я види и да я изкаже с думи.

Думите се изливаха от него като порой, но тихо, нищо повече от едва доловимо мърморене. Неразбираемо за околните, но напълно достатъчно да съживи числото за себе си, отново.

— 2³²⁵⁸²⁶⁵⁷-1 — каза.

Да. Точно това беше. 44-то число на Мерсен. *Да. Да. Да.*

Той ускори крачка и продължи нагоре по улицата, без да поглежда назад.

87.

Когато пристигнах в Сектора за анализ на пръстови отпечатьци, вътре цареше пълна тишина. Единственият човек в лабораторията бе от цивилния персонал, Бърни Стрингър, наричан от всички Стрингс. От слушалките на айпода му се чуваше хеви метъл, докато работеше.

— Надявам се, че не е нещо спешно! — извика той и чак тогава измъкна едната слушалка от ухото си. — Спуквам си задника от бързане с едни наркотици.

На работния плот до него имаше две пълни кутии с предметни стъкла.

— Искам да снемем отпечатьци от това тук — казах аз и му показах кутийката от кока-кола.

— Тази вечер? — попита той.

— Да. Всъщност веднага.

— Оправяй се сам, човече. Цианоакрилатът е в чекмеджето до камерата.

Нямах нищо против. Обичам да работя в лабораторията, когато ми се удаде възможност. Това ме кара да се чувствам по-умен, макар че снемането на отпечатьци е криминалистика за начинаещи.

Приблжих се до камерата за опушване и поставих кутийката вътре. После сложих няколко капки цианоакрилат — което всъщност е просто вид лепило — в чинийка и запечатах отвора, за да се загрее за известно време.

След около петнайсет минути разполагах с чудесен комплект от четири отпечатька върху повърхността на кутийката. Имаше и следа от лапата на Сампсън, но тя лесно се разпознаваше, предвид огромния размер.

Върху онези, които ми трябваха, нанесох черен прах с дактилоскопна четка и направих няколко снимки за всеки случай.

След това остана само да ги сваля с прозрачно тиксо и да ги залепя върху хартия за сканиране.

— Ей, Стрингс! — извиках. — Мога ли да използвам твоя профил в системата?

— Давай, мой човек! Паролата е г-о-л-я-м-з-а-д-н-и-к.

— Ама разбира се — казах.

— Ъ? Какво каза?

— Нищо.

Вкарах сканираните отпечатъци в компютъра и зачаках. Половин час по-късно системата за разпознаване на пръстови отпечатъци даде четири възможни съвпадения. В повечето случаи окончателното сравняване се прави с човешко око, което е добре. Това спомага за запазването на човешкия фактор в процеса.

Не ми отне много време да отсея един от четирите отпечатъка.

Дъгообразният мотив върху показалеца на човека бе доста характерен и изпъкваше сред плетеницата от гънки.

След няколко удара по клавиатурата името му се появи на екрана заедно с досието му.

Станислав Вайда.

Това обясняваше акцента. Бе арестуван само веднъж, преди година и половина, по обвинение за битово насилие в Колидж Парк, Мериленд. На пръв поглед — дребна работа.

А всъщност току-що се бях натъкнал на убиец.

88.

Първоначалното търсене в интернет за Станислав Вайда показва купища разнообразни резултати. После стесних търсенето до новинарски статии и се натъкнах на изобилие от истории отпреди година във връзка с безследно изчезнал човек.

Това изглеждаше обещаващо и аз отворих първата връзка към статия от „Балтимор Сън“.

ОСТАВАТ ВЪПРОСИ ОКОЛО ИЗЧЕЗНАНЕТО НА УНИВЕРСИТЕТСКИ ПРЕПОДАВАТЕЛ

12 април, Колидж Парк. Продължава издирването на Станислав Вайда, 51, преподавател в Мерилендския университет, видян за последно на 7 април вечерта на излизане от учебното заведение.

Психическото състояние на професора по време на изчезването му се превърна в широко дискутирана тема. Местната полиция и университетската управа отказват да коментират този въпрос, но нестабилното поведение на професора през последните шест месеца е общоизвестен факт.

През октомври от дома на Вайда на „Радклиф Драйв“ е постъпило обаждане в полицията с оплакване за домашно насилие. Вайда, който до този момент не е имал криминално досие, е бил обвинен във физическо насилие и е прекарал нощта в ареста, но по-късно обвинението е оттеглено.

През последната година професор Вайда е бил викан при ректора на университета два пъти: веднъж — за безпричинно агресивно отношение към дипломиран студент; и веднъж — след „избухване“, по думите на свидетел, в университетската библиотека заради липсващо списание.

Вайда, професор по математика, пристига от Полша в Съединените щати през 1983 г., за да учи в Бостънския университет, където печели няколко академични награди в своята област. В по-късен етап е включен в документалния филм на „Пи Би Ес Нова“ „Личности за пример“ заради изследванията си в областта на простите числа и най-вече заради опитите му да открие доказателство за онова, което мнозина смятат за светия Граал на съвременната математика: хипотезата на Риман...

Тук незабавно прекратих четенето, затворих страницата и набрах номера на Сампсън още преди да съм излязъл от лабораторията.

— Стрингс, много благодаря.

— Няма проблем. Радвам се, че успях да помогна.

89.

— Къде си, Джон?

— Пред проклетия приют, ако изобщо можеш да повярваш. Аз поне не мога. Човекът обиколи квартала с количка от супермаркет, при това няколко пъти, а после се регистрира за нощувка още преди Сийгъл и останалите да сме си тръгнали. Чакам Дони Бърк да ме смени за през нощта.

— Трябва да изведем този човек от там — казах.

— Защо ми звучиш така, сякаш тичаш?

— Той е професор по математика, Джон. Експерт по прости числа. И хипотезата на Риман.

— Какво?

— Да. Казва се Станислав Вайда и е в неизвестност от една година. Чакай ме там. Идвам веднага.

Щях да стигна по-бързо с тичане, отколкото с колата. Слязох по задното стълбище и хукнах направо през „Джудишъри Скуеър“.

— Аз ще се заема — каза Сампсън. — Ще го изкарам от тук още преди да дойдеш.

— Джон, недей...

Но той вече беше затворил. На моменти Сампсън е също толкова упорит и твърдоглав, колкото съм и аз понякога, и точно поради тази причина не мога да му се сърдя.

Ускорих крачка.

От „Джудишъри Скуеър“ излязох на „Форт стрийт“ и пресякох направо към Втора. Преди да стигна дотам обаче, видях Сампсън да тича към мен откъм гърба на сградата.

— Изчезнал е, Алекс! Количката му вече я няма, а се оказа, че сградата имала шибан заден вход. Той ме надхитри! Измъкнал се е! — Сампсън се обърна, изрита торба с боклук от тротоара и го разпиля по улицата.

Успях да го дръпна назад преди втория ритник.

— Чакай малко, Джон. Едно по едно. Все още нищо не знаем със сигурност.

— Изобщо не започвай с това — прекъсна ме той. — Той е. Аз лично му дадох онзи нож в ръцете, а после го оставих да се измъкне.

— Двата го направихме, Джон — казах. — *Двата*.

Ала Сампсън изобщо не ме чуваше. Сигурен бях, че каквото и да му кажех, той пак щеше да обвинява себе си, затова спрях да опитвам и пристъпих към действие.

— Не може да е стигнал далеч — започнах да разсъждавам. — Все пак не е скочил в такси или нещо подобно. Ще обикаляме квартала цяла нощ, ако трябва. Незабавно ще разпространя информацията до всички полицейски управления във Вашингтон. Ти сложи още хора на улицата. Сутринта може да извикаме и някой от специалните части, ако се наложи. Те са като хрътки. Ще го хванем.

Сампсън кимна и тръгна нагоре по улицата, без да обели и дума.

— Как му беше името? — попита той, когато го настигнах.

— Станислав Вайда — казах.

— Станислав...?

— Вайда.

— По дяволите. Ще се науча да го казвам, когато заловим кучия му син.

90.

Изминаха три дни, преди да отбележим и най-малък напредък. Нито следа от Тали. Нито от Хенеси. Нито от Вайда.

И после се случи най-лошото.

В петък сутринта, за трети път през този месец, получих ранно обаждане от Сампсън за поредния труп. Поредният бездомник, пребит до смърт, поредните числа, издълбани по гърба и челото му.

Ала този път имаше нещо различно — и то промени всичко.

— До трупа са открили пазарската количка на Станислав — каза Сампсън. — Или поне аз съм почти сигурен, че е негова. Трудно е да ги различи човек все пак. — Гласът му звучеше дрезгаво. Нямах представа колко часа — и дали изобщо — е спал след изчезването на Вайда. — Горкото хлапе изглежда на не повече от осемнайсет, Алекс.

— Сампсън, добре ли си? — попитах. — Звучиш ми така, сякаш не си на себе си.

— Добре съм... надявам се.

— Вината не е твоя, Джон. Знаеш го, нали?

Той все още не беше готов да отговори на този въпрос. Каза само:

— Не си длъжен да дойдеш.

— Идвам — казах. — Разбира се, че идвам.

91.

Местопрестъплението на площад „Фарагът“ изглеждаше потискащо познато, когато пристигнах. Никога не съм сигурен кое е по-лошо — шокът от нещо, което виждам за пръв път през живота си, или бремето да го виждам твърде често.

— Количката определено е негова — каза Сампсън. — Току-що открихме *това*.

Той вдигна пред погледа ми прозрачна торбичка за веществени доказателства, в която лежеше собствената ми визитна картичка, омазана с кръв. Гледката ми подежда като ритник в главата. Ама че каша...

— Освен това по рамката има видими пръски кръв, а на долната решетка открихме чук с отрязана дръжка. Вероятно оръжието на убийството.

— Знаеш ли какво си мисля — казах. — Точно до „Линдхолм“ има дълъг подлез, където винаги спят бездомници. Може би точно там намира жертвите си.

— Може би — рече Джон, — но защо тогава ги мъкне с количката чак тук? Изобщо не го проумявам. Защо „Кей стрийт“?

Без да броим постановката на Кайл Крейг с Анджали Пател, и трите жертви бяха оставени някъде по „Кей стрийт“, всяка от тях близо до пресечка с улица, чието име се състоеше от прости числа — Двадесет и трета, Тринайсета, а сега и Седемнайсета. При два случая бе по-трудно да се установи, но след третия тази особеност веднага изпъкваше. Запитах се дали буквата „к“ означаваше нещо конкретно в математиката, но нямаше как да си отговоря.

— Човекът е луд, Сампсън. Това е единствената константа. Няма да стигнем далеч, ако тръгнем да търсим мотив.

— Или него — каза Джон и посочи с пръст количката.

Нямам представа какво го е накарало да зареже нещата си, но тук има нещо различно. Алекс. Не знам какво е, но имам усещането, че може никога повече да не видим този човек. Мисля, че с него е свършено.

92.

Станислав Вайда примигна и отвори очи. В началото не виждаше нищо друго, освен мъгляви очертания. После съвсем бавно нещата започнаха да придобиват по-ясни форми. Стена. Бетон. Стар бойлер върху напукан циментов под.

Последният му спомен беше от парка. Да. Момчето. Нима се случи едва вчера?

— Здравей — каза някой и Станислав подскочи от изненада. Сърцето му запрепуска в галоп още щом осъзна, че има причина да се страхува.

Там имаше човек. Тъмна коса. Смътно познат.

— Къде съм? — попита Станислав.

— Вашингтон.

— Имам предвид...

— Знам какво имаш предвид.

Осъзна, че ръцете му не са вързани. Краката му също. Никакви вериги, никакви белезници. Очакваше да е обратното. Погледна надолу и видя, че е седнал на стар дървен стол.

— Не ставай — нареди мъжът. — Все още си доста замаян.

Беше виждал лицето на този човек. В приюта. Да. С двамата чернокожи детективи. Да. Да.

— Ти от полицията ли си? — попита. — Арестуван ли съм?

Мъжът се изкиска тихичко — доста странна реакция.

— Не, професоре. Мога ли да те наричам Станислав?

Ситуацията започваше да се изяснява, но той все още не намираше никакъв смисъл в това, което се случваше.

— Откъде знаеш името ми? — попита.

— Да речем, че се възхищавам от работата ти — отвърна мъжът. — Видях какво направи онази нощ на площад „Фарагът“ и няма да скрия, че съм впечатлен. Определено си струваше да измина целия път дотам.

Стомахът на Вайда се сви. Имаше чувството, че ще повърне. Или ще изгуби съзнание.

— *Господи...*

— Не се тревожи. Няма да издам тайната ти. — Мъжът придърпа още един стол и се настани срещу него. — Но нека те попитам нещо, Станислав. Какво толкова има в тези прости числа? В полицейските доклади се казва, че е свързано е хипотезата на Риман. Така ли е?

Значи той знаеше. Непознатият знаеше какво е направил. Станислав усети топлина от сълзите в ъгълчетата на очите си.

— Да — потвърди. — На Риман. Да.

— Но какво толкова има в нея? Просветли ме, професоре. Умирам да разбера.

Станислав отдавна не беше виждал любопитство в очите на млад човек. От години. От цяла вечност...

— Както ти е известно, нулата на дзета-функцията на Риман лежи на критичната права между нула и едно, ако дзета-функцията е равна на нула...

— Не — прекъсна го мъжът. — Чуй ме внимателно. Защо убиваш заради нея? Какво означава тя за теб?

— *Всичко* — отвърна той. — Това е все едно да уловиш безкрайността, разбираш ли? Да си представиш нещо толкова необятно, че да преминеш отвъд идеята за размери и ограничения...

Мъжът го зашлеви през лицето с всичка сила.

— Не искам да слушам тъпите ти лекции, професоре. Искам да знам защо убиваш тези момчета точно по този начин. Е, можеш ли да отговориш на този въпрос, или не? Ти си интелигентен човек, би трябвало да можеш.

Да, можеше, внезапно осъзна Станислав. *Да. Да.* Финалът на тази история бе изтръгнат от ръцете му. Вече нямаше място за нищо друго, освен за истината.

— За тези момчета е по-добре да са мъртви — обясни той. — За тях тук няма нищо друго, освен мизерия и страдание. Не разбираш ли? Не го ли проумяваш?

— Проумявам го.

— Те са изгубили божията закрила, но аз все още мога да им помогна. Мога да им дам онова, което е безкрайно — каза. — Мога да ги върна обратно при бог. Разбираш ли?

— Мисля, че разбирам — каза мъжът и се изправи. — Много съм разочарован. С теб можехме... — Той замълча и се усмихна. — Е,

всъщност няма значение какво можеше да бъде. Благодаря ти, професоре, за полезната образователна лекция.

— Не — каза Станислав. — Аз ти благодаря.

Тогава видя ледокопа в ръката на мъжа и го проследи с поглед — нагоре, после леко встрани и как изчезна в сянката на силуета до голата крушка на тавана. Станислав вдигна високо брадичка и се откри максимално, така че — каквото и да става — мъжът да не пропусне да улучи.

93.

Толкова съм свикнал да чувам звъна на телефона си по всяко време на деня и нощта, та посегнах към нощното шкафче, преди да осъзная, че звъни телефонът на Бри, а не моят. Часовникът до леглото показваше 04:21. *Мили боже, сега пък какво?*

— Стоун — чух я да казва в тъмното. — Кой се обажда?

Секунда по-късно вече седеше в леглото. Когато включи нощната лампа, телефонът бе долепен до гърдите ѝ, а тя прошепна едва чуто:

— *Кайл Крейг.*

Скочих като попарен. Когато взех телефона, Кайл продължаваше да говори.

— Бри, скъпа? Там ли си?

Ако беше пред мен, сигурно щях да го убия, без да се замисля. Ала положих усилия да запазя самообладание и да овладеем емоциите си.

— Кайл, Алекс е. Никога повече не се обаждай на този номер — казах аз и затворих.

Долната челюст на Бри увисна, съвсем буквално.

— Какво беше това? — попита. — Защо го направи?

— Трябваше да му поставя граница. Не мога непрекъснато да му позволявам да определя правилата.

— Мислиш ли, че ще се обади пак?

— Е, ако не се обади, двамата с теб ще спечелим още малко сън — казах.

Нещо се бе променило в мен. Нямах намерение да играя тази игра вечно. Просто не можех.

Няколко секунди по-късно звънна моят мобилен телефон.

— *Какво искаш?* — просъсках в слушалката.

— Бри така и не отговори на въпроса ми — каза Кайл. — Попитах я как върви сватбената подготовка. Реших, че това е по-скоро нейна грижа, отколкото твоя.

— Не — скастрих го. — Ти просто искаше да ни уплашиш.

Той се засмя почти приятелски.

— И успях ли?

— Затварям, Кайл.

— Чакай! — каза той. — Има още нещо. Важно е, иначе не бих се обадил толкова рано.

Не попитах какво е. Всъщност щях да затворя така или иначе, но той продължи да говори.

— Имам годежен подарък за теб — каза. — Нещо такова. Щом ви позволявам да се ожените и прочее. Приготвил съм ти нещичко, което да облекчи натоварения ти график, за да обърнеш повече внимание на красивата бъдеща булка.

Сърцето ми се сви. Трябваше да разбере какво е.

— Кайл? Какво си направил?

— Е, ако ти кажа, това ще развали изненадата, не мислиш ли? Двайсет и девета и „Кей стрийт“, североизточния ъгъл. *Няма да е зле да побързаш.*

94.

До изгрев-слънце вече бяхме изпратили оперативна група в пълен състав на ъгъла на 29-а и „Кей“. От Кайл можеше да се очаква всичко и въпреки че рискувахме да сгрешим, ако се появим, когато и където той ни е казал, аз просто не можех да пренебрегна това телефонно обаждане. Затова взехме предпазни мерки, доколкото обстоятелствата позволяваха.

Мястото се намираще до единия край на „Рок Крик Парк“, а отгоре минаваше магистрала „Уайтхърст“. На надлеза поставихме въоръжени с автомати полицаи и блокирахме видимостта към ъгъла с бариера от бронирани микробуси на специалните части.

Командният ни център се намираще в кафене на „Кей стрийт“, откъдето командирът на специалния отряд Том Огилви можеше да поддържа радиовръзка с екипа си. Сампсън и аз също имахме слушалки.

Разполагахме с екип за спешна медицинска помощ, както и с патрулни полицаи, които блокираха улицата на една пресечка разстояние в двете посоки. Всички носеха шлемове и бронезилетки.

И в крайна сметка усилията ни можеха да се окажат напразни. Кайл наблюдаваше ли ни? Беше ли въоръжен? Готвеше ли ни изненада? Или може би нищо подобно. Подозирах, че той искаше да си задавам точно тези въпроси точно в този момент.

Така или иначе на оперативната група не й отне дълго да открие нещо. По-малко от пет минути след влизането им в парка ръководителят им се обади по радиостанцията.

— Открихме труп. Бял мъж на средна възраст. Изглежда като бездомник.

— Действайте предпазливо — отвърна Огилви. — Направете пълен оглед около тялото, преди някой да го е докоснал. Екип Б, искам ви в повишена бойна готовност.

Три минути изтекоха в тишина и чак тогава се чу заветното „чисто е“. Когато тръгнах към вратата на кафенето. Сампсън ме стисна за лакътя.

— Остави това на мен, Алекс. Ако Кайл е тук, може да чака точно теб.

— И дума да не става — отсякох. — Освен това, ако Кайл някога реши да се изправи срещу мен, ще бъде лице в лице, а не от разстояние.

— О, ти знаеш абсолютно всичко за този маниак, така ли? — попита той.

— Това поне го знам — казах аз и излязох навън.

Още преди да се приближа до трупа в парка, разпознах мръсното палто на Станислав Вайда. Лежеше на една страна, напъхан под храстите, точно като собствените си жертви.

Този път нямаше надписи по кожата. Единствената видима травма бе единична прободна рана в областта на шията, като при Анджали Пател. По кожата на врата му имаше плътно петно от засъхнала кръв, която продължаваше надолу под ризата му. Това означаваше, че най-вероятно е бил седнал или прав, когато са го наръгали. А може би и смъртта бе настъпила в същото положение.

Вече бяхме снели отпечатъци от пазарската количка и чука на площад „Фарагът“. Не съществуваше никакво съмнение, че Вайда бе убиецът с числата. И все пак — независимо от делата му приживе, изпитах съжаление към него.

— Какво е това? — Сампсън посочи към нещо в ръката на Вайда.

Нахлузих чифт ръкавици и коленичих до него, за да измъкна онова, което стърчеше между вкочанените пръсти.

Беше малка поздравителна картичка — от онези, които обикновено придружават букет цветя. На тази имаше картинка със сватбена торта, а над нея — булка и младоженец афроамериканци.

— Годежният ми подарък — казах аз и усетих как ми призлява.

Отворих картичката и веднага разпознах почерка на Кайл в грижливо изписаните печатни букви.

АЛЕКС,
ЗА МЕН БЕ УДОВОЛСТВИЕ.

К. К.

95.

След пет дни спотайване с Мич в горите на Западна Вирджиния Дени получи дългоочакваното обаждане. Последваха още няколко дни разузнаване във Вашингтон, за да се подготвят за удара. Оставаше още малко, още съвсем мъничко, и той щеше да бъде свободен човек. Един *много богат* свободен човек.

Вратата се отвори с трясък зад гърба му веднага щом стъпи на покрива на Националния музей.

Той се обърна и Мич извинително вдигна ръка.

— Съжалявам — каза.

— Просто затвори проклетата врата и идвай отвърна Дени малко по-грубо, отколкото му се искаше.

Не че шумът имаше значение. Музеят не работеше нощем, а най-близкото подобие на опасност се намираше на партера в лицето на двајсет и няколко годишния мухльо, който седеше зад бюрото на охраната и гледаше филми на ужасите на лаптопа си. Раздразнението му се дължеше по-скоро на твърде многото нощи, прекарани лакът до лакът с Мич в старото субару, когато ядеше с него консервирана храна и слушаше неспирното му дрънкане относно „мисията“.

Той пропъди тези мисли от главата си и се отправи към югозападния ъгъл на покрива, за да огледа обстановката.

Движението по „Еф стрийт“ бе спокойно като за петъчна нощ. Имаше лек бриз с вероятност за дъжд в по-късните часове, но засега всичко беше спокойно. Първите лимузини щяха да започнат да пристигат пред „Сидни Харман Хол“ — или просто „Харман“ — след около петнайсет до двајсет минути.

— Мич се приближи и тихо изчака Дени да разгъне брезентовото покривало. После Мич извади оборудването си и започна да сглобява пушката М-110.

— Ядосан ли си ми за нещо, Дени? — попита. — Проблем ли има?

— Не, човече — веднага отвърна Дени. Нямахме смисъл да го напруга. Не и *тази вечер*. — Справяш се страхотно. Просто искам да

приключим с това. Малко съм изнервен. Проблемът е в мен.

Това, изглежда, го успокои. Мич кимна веднъж и отново се залови за работа. Монтира пушката върху двуногата ѝ стойка и впери поглед в окуляра. Вече можеха да започнат обратното броене.

— Тази вечер мишените са две — каза Дени с преднамерено спокоен тон. — Всеки момент по цялата улица ще започнат да паркират коли.

Мич плъзна поглед по тротоара, за да се запознае с обстановката пред театъра.

— Ти спомена, че тези двама негодници са съдии, нали така?

— Точно така — отвърна Дени. — Две от най-властните гадини в страната.

Какво са направили?

— Знаеш ли какво е съдебен активист?

— Не съвсем. Какво е?

— Нека просто кажем, че добрите стари Съединени американски щати са по-добре без тях — каза Дени. — Аз ще ти ги посоча, ти ще ги очистиш, Мичи, но това трябва да стане много бързо. Трябва да си готов, разбра ли? Раз, два — и после веднага изчезваме.

Мич зае позиция както обикновено, ала ъгълчетата на устата му се повдигнаха почти незабележимо. Далечно подобие на дяволитата усмивка, която Дени отдавна не беше виждал на лицето му.

— Не се тревожи, Дени — каза. — Ще ги очистя.

В седем и половина „Еф стрийт“ изглеждаше като дълга колона от черни автомобили.

Събитието тази вечер се наричаше „Воля на Хълма“ — ежегодна кампания за набиране на средства в полза на обучението по изкуства във Вашингтон. Две дузини главни действащи лица бяха готови за вътрешно представление на „Дванайсета нощ“ от Шекспир пред публика от себеподобни — конгресмени, сенатори, сътрудници и вероятно половината от „Кей стрийт“.

Дени наблюдаваше улицата през бинокъла си.

— Изобилие от лисици в кокошарника тази вечер, не мислиш ли?

— Предполагам — отвърна Мич. — Аз мислех, че ще има стълпотворение от известни хора, а не разпознавам никого.

— Е, ти също си много известен напоследък, но никой не знае как точно изглеждаш — каза Дени.

Мич се усмихна.

— Така е, прав си. Печелиш точка.

Рам Емануел и съпругата му тъкмо пристигаха. Лидерът на малцинството в Камарата на представителите и временният президент на Сената се бяха появили заедно преди минута за крайно необходимата обща снимка наскред напрегната законодателна сесия.

Всеки излизаше от колата си, пресичаше червените плочки на тротоара — може би шест крачки, не повече — и се озоваваше под стъклената козирка пред главния вход на театъра.

Най-после, в осем без десет, Дени забеляза онзи, когото търсеше. До тротоара спря къса лимузина „Мерцедес“.

Шофьорът излезе, заобиколи автомобила, за да отвори вратата, и почитаемата Корнелия Съмърс се появи в полезрението.

— Ето, Мич, на десет часа. Дълга синя рокля, излиза от мерцедеса.

Точно зад нея се изправи съдия Джордж Понти. Двамата се спряха точно колкото трябваше, за да помахат самоуверено на журналистите и зяпачите, събрани зад полицейските заграждения на

тротоара. Дори от разстояние Дени забеляза, че двамата се чувстваха неловко в тази обстановка.

— Номер две е с прошарената коса и смокинга.

Мич вече бе заел поза.

— Видях ги.

— Готов ли е стрелецът?

Съмърс хвана Понти под ръка и двамата се обърнаха, за да тръгнат към входа, от който ги делиха само няколко крачки.

— Готов е — отвърна Мич.

— Стреляй.

Пушката издаде познатото остро пукане, когато куршумът премина през заглушителя със скорост деветстотин метра в секунда. В практически същия момент Корнелия Съмърс се свлече на земята с малко червено петно точно над лявото си ухо.

Съдия Понти залитна, когато тя се изплъзна от ръката му, и по тази причина вторият изстрел пропусна мишената. Стъклената врата на около три метра разстояние от главата на мъжа се разби на милион късчета.

— *Хайде пак* — каза Дени. — Сега!

Съдията от Върховния съд тъкмо се бе обърнал към колата. Вече посягаше с една ръка към вратата.

— Хайде, Мичи, направи го!

— Държа го под прицел — каза Мич.

Последва още едно остро пукане. Този път Понти се срути на земята и по цялата улица пред „Харман“ настъпи тотален хаос.

Дени наблюдаваше улицата, докато Мич разглобяваше оборудването. Вече валеше силно, но това не пречеше на стотините хора в елегантно вечерно облекло да търчат нагоре-надолу по улицата като обезумели хлебарки.

— Какво става, Дени? — Мич вече бе опаковал оптиката, пушката и стойката.

Дени го повика с жест при себе си.

— Ела тук. Трябва да го видиш. Това е твое дело. Просто удивително!

Мич се поколеба, но когато Дени отново му махна с ръка, той остави нещата си на земята и изтича, приведен, до ръба на покрива. После погледна надолу към собственото си творение.

„Харман“ изглеждаше като някаква луксозна лудница. По улицата започваха да прииждат полицейски коли с проблясващи лампи, а единствените хора там долу, които не се движеха, бяха двете тела, проснати на тротоара.

— Знаеш ли как се нарича това? — попита Дени. — Успешно приключила мисия. Не бихме могли да се справим по-добре от това, наистина.

Мич поклати глава.

— Аз се провалих. Дени. Онзи втори изстрел...

— Това вече няма значение. Дай си минутка да осмислиш ситуацията и просто ѝ се наслаждавай. Аз ще подготвя всичко за тръгване.

Дени отстъпи назад и започна да закопчава раниците им, а Мич гледаше улицата като хипнотизиран.

— Не е зле като за няколко часа работа, нали, Мичи?

— Аха — тихо отвърна Мич по-скоро на себе си. — Направо страхотно.

— А кой е героят на тази история, братле?

— Ние двамата, Дени.

— Точно така. Истински американски герои от плът и кръв. Това никой не може да ти го отнеме, каквото ще да става. Разбираш ли?

Този път Мич изобщо не отговори. Само кимна. Сякаш сега, след като видя всичко с очите си, просто не можеше да се отлепи от гледката.

Секунда по-късно Мич беше мъртъв — с куршум в главата.

Горкият човек дори не чу как Дени натисна спусъка на своя „Валтер“, толкова бързо се случи. И по-добре. Понякога този бизнес имаше ужасно лоши страни. Най-малкото, което Дени можеше да направи за Мич, бе да действа бързо и професионално.

— Съжалявам, Мичи, но нямах друг избор — каза.

После взе раницата на Мич, остави всичко останало и тръгна към стълбите, без да поглежда повече към третата жертва за тази нощ.

Работех в „Дейли Билдинг“, когато получихме първия ужасяващ сигнал, и този път пристигнах на местопрестъплението минути след стрелбата. Положих огромни усилия да игнорирам хаоса на улицата, опитах се да не мисля за жертвите — поне засега — и фокусирах вниманието си върху онова, което най-много ме интересуваше.

Откъде бяха дошли изстрелите? Имаше ли вероятност да бяха допуснали грешка този път?

Старши полицаи от Вашингтонската полиция разполагаше с първоначални сведения, че Корнелия Съмърс е първата жертва и че се е намирала от лявата страна на Джордж Понти, когато са вървели към „Харман“.

Погледнах наляво, към „Еф стрийт“. Сградата „Джаксън Греъм Билдинг“ се явяваше удачна възможност, ала ако аз бях стрелецът, бих избрал Националния музей. Той се намираше на две пресечки по-нагоре, достатъчно далеч от местопрестъплението, и имаше плосък покрив, много удобен за прикритие.

— Искам още трима униформени — казах аз на полицаия. — Веднага. Отивам в сградата на Националния музей.

В рамките на броени минути вече хлопахме по входната врата на музея. Един много уплашен служител от охраната се втурна да ни отвори. Музеят се намираше под юрисдикцията на Федералната служба за охрана, но бях уведомен, че ще отнеме поне половин час да изпратят техен екип на обекта.

— Трябва да се качим на покрива — обясних на пазача. Казваше се Дейвид Хейл според табелката на ревера му. — Кой е най-бързият начин да стигнем дотам?

Оставих един от патрулните полицаи на партера, за да организира по радиостанцията блокирането на достъпа до сградата, а останалите последвахме Хейл през централното фоайе на музея. Беше огромно отворено пространство с коринтиански колони чак до тавана, който се намираше няколко етажа по-нагоре. Именно там трябваше да отидем.

Хейл ни заведе до аварийния изход в най-отдалечения ъгъл.

— Оттук, все нагоре — каза.

Оставихме го там и хукнахме нагоре, прескачайки по няколко стъпала наведнъж, с фенери и с пистолети в ръце.

Най-горе стигнахме до противопожарна врата, която трябваше да е снабдена с алармена система, но металният ѝ корпус лежеше на земята, а самият механизъм висеше свободно на няколко жици.

Сърцето ми вече биеше лудо от тичането, ала сега пулсът ми се учести отново. Намирахме се на точното място.

Когато отворих вратата, пред мен се откри просторното празно пространство на плоския покрив. Отсреща — от другата страна на „Джи стрийт“ — се виждаха горните етажи на Главно бюджетно контролно управление. Валеше като из ведро, но дори дъждът не успяваше да заглуши сирените и виковете откъм „Харман“.

Дадох знак на единия от полицаите да тръгне вдясно, а на другия да ме последва в посока към уличния шум.

Щом завихме към югозападния ъгъл, пред нас се появи редица от издигнати тавански прозорци, които блокираха гледката.

До най-крайния от тях забелязах някаква сянка — раница или просто торба с боклук — и я посочих на полицаия до мен. Дори не знаех името му.

Тръгнахме бавно нататък с фенери в ръце и приведени ниско за всеки случай.

Щом стигнахме достатъчно близо, забелязах човешка фигура. Стоеше на колене с лице към „Харман“ и не помръдваше.

Вдигнах пистолета си и го насочих към него.

— Полиция! Не мърдай! — Прицелих се ниско, към краката, ала нямаше нужда, както се оказа. Веднага щом другият полицай насочи към него лъча от фенера си, видяхме ясно тъмната дупка, зейнала на тила му, измита от обилния дъжд. Тялото му бе заклещено в ъгъла на ниската стена, опасваща целия покрив, и затова стоеше изправено.

Още щом го видях, разпознах в него Мич Тали. Краката ми внезапно омекнаха като желе. Това ми подейства като шок, наистина. Мич Тали бе мъртъв? Но как?

— Исусе! — Единият от патрулните полицаи се наведе, за да го огледа по-добре. — Какво е това, 9-милиметров?

— Съобщете веднага за случая — казах му. — Обявете за издирване Стивън Хенеси, известен още като Дени Хумболт. Едва ли е стигнал далеч. Аз ще уведомя Пъркинс. Трябва да блокираме района — веднага. Всяка секунда е ценна.

Ако инстинктът не ме лъжеше, Хенеси току-що бе разбил снайперисткия екип на *Патриотите* поради някаква лична причина.

Ако аз бях на негово място, бих избягал начаса. Вече щях да съм напуснал Вашингтон и не бих се върнал за нищо на света.

Но аз не бях Хенеси, нали?

Дени обикаляше с колата часове наред. Придържаше се в северна посока и спря на две различни дрогерии в Мериленд. Купи си бейзболна шапка, комплект за бръснене, чифт очила за четене с малък диоптър и кутия боя за коса в кестеняв цвят. *Това би трябвало да свърши работа.*

След още едно спиране, за да използва тоалетната на бензиностанция „Суноко“ в Чеви Чейс, той тръгна обратно към града. Паркира на „Лоугън Съркъл“ и извървя пеша двете пресечки до „Върмонт авеню“, където го чакаше познатата черна „Таун Кар“.

Когато Дени седна на задната седалка, Закари го дари с необичайна за него усмивка.

— Я се виж — каза. — Напълно готов да потънеш в мрака. Обзалагам се, че и в това те бива.

— Няма значение — отвърна Дени. — Да приключваме с тази работа, за да мога да потъна в мрака, както казваш.

— Ако може да се вярва на новинарските емисии, явно всичко е протекло добре.

— Точно така.

Закари не помръдна от мястото си.

— Не споменават нищо за съучастник обаче. Нито дума за Мич.

— Не се изненадвам — каза Дени. — Главният разследващ, Крос, не обича да разгласява информация. Повярвай ми, погрижил съм се. Честно казано, вече не ми се говори за Мич. Той се справи отлично със своята част от работата.

Човекът за свръзка се вгледа в лицето на Дени малко по-дълго от обичайното. После протегна ръка към предната седалка и взе брезентовата торба от шофьора. Този път тежеше както обикновено, ала Дени я отвори и погледна вътре за всеки случай.

Закари се облегна назад и сякаш леко се отпусна.

— Нека те питам нещо, Дени. Какво смяташ да правиш с всичките тези пари? Освен купуването на ново име, разбира се.

Дени учтиво върна усмивката.

— За начало ще ги прибера на сигурно място — отговори той и пхна торбата под якето си, сякаш за да илюстрира думите си. — А после...

Дени не довърши изречението. Валтерът произведе изстрел директно от джоба му и улучи шофьора в задната част на главата. По предното стъкло плисна струя кръв и сиво вещество.

Вторият изстрел беше предназначен за Закари, пронизвайки претенциозните очила с рогови рамки. Той дори не успя да протегне ръка към вратата. Всичко приключи за секунди — двата най-удовлетворяващи изстрела в живота на Дени.

Само че не на *Дени*, разбира се. Вече не. Още едно приятно усещане. Да остави всичко това зад гърба си.

Ала нямаше време за празнуване. Още преди да е утихнало ехото от изстрелите, той излезе на тротоара и продължи онова, което умееше най-добре. Да се движи напред.

100.

През двадесет и четирите часа след убийствата пред „Харман“ се проведеха масирани действия, каквито рядко се предприемаха във Вашингтон. Нашият Команден информационен център провеждаше пътни проверки през цялата нощ; Отрядът за бързо реагиране изпрати два екипа на улицата; Отделът за наркотици и специални разследвания получи нареждане да отложи маловажните си случаи — и всичко това само от страна на Вашингтонската полиция.

По случая работеха и екипи от Капитолийската полиция, Обединените оперативни групи и дори Тайните служби.

До сутринта издирването на Стивън Хенеси премина от регионално до национално ниво, а после и до международно. ФБР работеше активно по случая и го издирваше по всички възможни за Бюрото начини. ЦРУ също.

Всички започнаха да съзнават важността на тези убийства. Съдиите Съмърс и Понти бяха неофициалното ляво крило на Върховния съд. Едната половина от държавата ги обичаше, а другата ги смяташе за *лисици в кокошарника*.

Късният следобеден брифинг във Вашингтонската полиция наподобяваше марш на зомбита. Никой не бе спал почти цяло денонощие и във въздуха се усещаше напрежение.

Директорът Пъркинс председателстваше заседанието. Нямаше встъпителни реплики.

— Какво е положението? — направо попита той. Болшинството от командния състав на управлението също присъстваше. Всички столове бяха заети, а покрай степите стояха хора, които неспокойно пристъпваха от крак на крак.

— Отговорете ми — подкани той. — Хайде, който и да е.

— Горещата телефонна линия и интернет страницата са на път да се подпалят — обади се един от районните началници, Джери Хокни. — Новината е навсякъде, буквално. Непрекъснато постъпва информация: Хенеси е държавен служител, окопал се е в склад в Охайо, във Флорида е, в Канада...

— А нещо правдоподобно? — прекъсна го Пъркинс. — Искам да знам с какво *разполагаме*, без излишните глупости.

— Твърде рано е да се каже каквото и да било. Все още не можем да се обвържем с конкретна версия. Засипани сме с информация.

— С две думи *не*. Кой друг? Алекс?

Махнах с ръка от мястото си.

— Чакам оръжейната експертиза от снощното двойно убийство на „Върмонт авеню“. Двама мъже с неустановена самоличност, застреляни в кола. На местопрестъплението са открити пари, но не и документи за самоличност. Използвано е 9-милиметрово оръжие, но все още не знаем дали е било същото, с което е убит Мич Гали.

Из залата се разнесоха бурни възгласи и аз трябваше да извикам, за да възцаря тишина.

— *Дори и да е било* — продължих, — единственият извод, който бихме могли да направим от това в краткосрочен план, е, че Хенеси е бил в града някъде между полунощ и четири сутринта.

— Което означава, че вече може да е къде ли не — обобщи Сампсън вместо мен. — Което пък означава, че трябва да приключваме с тези приказки и да се връщаме обратно на улицата.

— Смяташ ли, че Хенеси е работил за двамата мъртъвци в колата? — попита някой от залата.

— Не знам — отвърнах. — Все още се опитваме да установим самоличността им. Но на пръв поглед наистина изглежда, че почиства след себе си. Дали е приключил, или не, е поредният въпрос, на който все още нямаме отговор.

— Имаш предвид приключил с почистването след себе си или приключил със снайперистките убийства? — попита един лейтенант от първата редица.

Тези въпроси бяха напълно естествени, но започваха да ми лазят по нервите. Свих рамене.

— Не знам, ти ми кажи.

— Тоест, с други думи — намеси се Пъркинс, — изминали са почти двама и четири часа, а ние знаем по-малко, отколкото преди да се случат тези убийства, така ли?

Никой не искаше да отговори. В залата се възцари неловко мълчание.

— Нещо такова — отвърнах най-накрая аз.

101.

Изминаха още два мъчително тихи дни — без особен напредък и без каквато и да било следа от Стивън Хенеси или дори от някой, който би могъл да го познава. И тогава, най-после, в Бюрото настъпи известно раздвижване. Разбрах за това от телефонно обаждане от самия Макс Сийгъл.

— Попаднахме на нещо в мрежата — каза той. — Анонимен сигнал, но се потвърди. Има един човек на име Франсис Мултън, който отговаря на описанието на Хенеси чак до кътните зъби. Има апартамент на Дванайсета, но никой не го е виждал от около два месеца. И не щеш ли, тази сутрин някой го е забелязал да излиза от там.

— Някой... кой? — попитах.

— Нали ти казах, че е анонимен сигнал — отвърна той. — Но домоуправителят на сградата го потвърди. Той също не е виждал Мултън от месеци, но разпозна снимката на Хенеси, когато му я показах.

Сериозен пробив, а може би просто така ми изглеждаше на фона на нулите, които бяхме натрупали до този момент. Когато си отчаян, е трудно да доловиш разликата.

— Какво смяташ да правиш? — попитах. Това все пак бе находка на Сийгъл, а не наша.

— Мислех си, че двамата с теб бихме могли да наблюдаваме това място известно време, пък да видим какво ще се случи — каза той. — Ако ти искаш, аз съм навит. Ето, виждаш ли? Мога да се променя.

Не очаквах подобен отговор, затова красноречиво замълчах.

— Не бъди суров с мен — каза Сийгъл. — Опитвам се да се държа мило.

Всъщност действително изглеждаше така. Дали ми харесваше идеята да прекарам следващите осем или повече часа в една кола с Макс Сийгъл? Не особено, но по-неприятна ми бе идеята да съм във от това разследване дори за секунда.

— Да, добре — съгласих се. — И аз съм навит. Къде да се срещнем?

Дори занесох кафе.

Сийгъл също носеше, така че разполагахме с достатъчно кофеин. Паркирахме служебния „Форд Краун Вик“ от източната страна на Дванадесета улица, между „Ем“ и „Ен“. Беше тясна, трилентова пресечка с много строежи. Франсис Мултън живееше в сграда на име „Мидлендс“, а ако не грешахме, това бе адресът и на Стивън Хенеси.

Въпросният апартамент се намираше на осмия от десет етажа, с два големи прозореца към улицата. И двата тъмнееха, когато пристигнахме. Двамата с Макс се подготвихме за продължителното чакане.

Щом си казахме всичко, което имаше за казване около случая, помежду ни се загнездиха дълги неловки моменти на мълчание. С течение на времето обаче разговорът ни отново потръгна. Сийгъл ми подхвърли топката под формата на въпрос, който хората от Бюрото обикновено задават, когато нямат какво друго да кажат.

— Е, какво те накара да постъпиш в полицията? — попита. — Ако не възразяваш, че те питам.

Усмигнах се със сведен към скута поглед. Не можех да отрека, че се стараеше твърде много да поддържа приятелски разговор.

В Холивуд просто не ми потръгна. Нито пък в Националната баскетболна асоциация — отвърнах аз с напълно сериозен тон. — А теб?

— Екзотичните пътувания, удобното работно време.

Този път успя да ме разсмее. Бях решил още преди да дойда, че няма просто да седя в колата и да го мразя цяла нощ. Това би било истинско мъчение.

— Едно ще ти кажа — продължи той: — ако нещата бяха протекли различно, мисля си, че от мен би излязъл доста добър престъпник.

— Нека позная — казах. — Измислил си перфектното убийство.

— А ти не си ли? — попита Сийгъл.

— Не коментирам. — Отворих капачето на второто си кафе. — Повечето полицаи го правят обаче. Ако не убийство, то поне перфектното престъпление.

След поредната дълга пауза той отново се обади:

— Какво ще кажеш за това: ако можеш да убиеш някого — някого, който наистина го заслужава — и знаеш, че ще ти се размине, би ли се изкушил да го направиш?

— Не — отвърнах. — Това е твърде стръмен и хлъзгав път за мен. Мислил съм по въпроса.

— Хайде де, бъди откровен — засмя се Сийгъл и се облегна на вратата, за да ме погледне. — Представи си, че си сам с Кайл Крейг в някоя тъмна алея. Няма свидетели. Той не разполага с абсолютно никакво оръжие, ти обаче носиш своя „Глок“. Искаш да кажеш, че няма да дръпнеш спусъка и да оставиш въпросите към съвестта си за по-късно?

— Точно така — отвърнах. Връзката с Кайл бе малко странна, но аз реших да не ѝ обръщам внимание. — Може и да изпитам желание, но не бих го направил наистина. Бих го арестувал. Това, което искам, е да го върна обратно в затвора „Флорънс“.

Той ме погледна и се ухили така, сякаш очакваше да променя мнението си.

— Сериозно? — попита.

— Напълно.

— Не знам дали ти вярвам.

Свих рамене.

— Какво очакваше да ти кажа?

— Че си човешко същество. Стига, Алекс. Не можеш да оцелееш в тази професия, ако поне малко не залиташ към тъмната страна.

— Така е, съгласен съм — казах. — Бил съм там, знам за какво говориш. Но не бих натиснал спусъка. — Не бях напълно уверен дали казвам истината, или не. Просто не исках да го обсъждам със Сийгъл.

— Интересно — рече той и отново се обърна с лице към сградата. — Много интересно.

103.

Алекс лъжеше, без да му мигне окото. Беше добър лъжец, но *определено* му личеше, че не казва истината. Ако имаше представа, че в момента седи срещу Кайл Крейг, щеше да извади онзи негов „Глок“ за секунди.

Но нали точно в това бе смисълът на всичко? Крос нямаше никаква представа. Подобни съмнения просто не съществуваха. Нима можеше да има нещо по-сладко от това? Не, не можеше.

Кайл отпи от кафето си и продължи.

— Нали това е в основата на всичко? — небрежно подхвърли той. *Интересно* — вече приемаше говора и интонацията на Сийгъл за по-естествени от своите.

— Какво имаш предвид? — попита Крос.

— Цялата тази работа с лисиците в кокошарника. Добрите и лошите хора са се смесили. Границата между доброто и злото вече не е толкова ясна.

— Вярно е — съгласи се Крос. — Но важи повече за Бюрото, отколкото за полицията.

— Имам предвид навсякъде — каза Кайл. — Корумпираният конгресмен. Алчният губернатор, този кучи син, който не се насища и с десет милиона. Террористични клетки, дявол ги взел. Каква е разликата? Те са наоколо, всичките, точно под носовете ни, съседни са ни. Сякаш преди света е бил черно-бял, а сега, ако притвориш очи, навсякъде е просто сиво.

Алекс го гледаше втренчено. Право в очите. Дали пък най-сетне не започваше да схваща?

— Макс, за Стивън Хенеси ли говориш? Или от свое име?

— Охо — отвърна Кайл-Макс и размаха пръст срещу него. — Изобщо не усетих кога си сменил професията, д-р Крос.

Алекс се разсмя от сърце. Беше страхотно, наистина. Кайл бе успял да накара Крос да намрази Макс Сийгъл, а сега с няколко ловки маневри Кайл бе на път да превърне Алекс в истински почитател на умния, но омразен агент.

Кой знае — както е тръгнало, Сийгъл току-виж се докопал до покана за семейна вечеря или нещо подобно. Но тогава се случи нещо, което дори Кайл не очакваше.

Куршум пробви предното стъкло.

Двамата със Сийгъл едновременно се озовахме на тротоара и приклекнахме зад вратите си. Чух как още един куршум улучи решетката. Следващият удари злокобно вратата на Сийгъл.

— Макс?

— Добре съм. Не съм ранен.

— Откъде идват?

Вече стисках оръжието си в ръка, но дори не знаех накъде да го насоча. С другата набирах 911, докато трескаво оглеждах околните сгради.

— Една от тези двете — каза Макс и посочи към „Мидлендс“ и към тази от северната ѝ страна.

Погледнах отново към апартамента на Хенеси — затворените прозорци все още тъмнееха. Ала той си падаше по покриви, нали така?

— Ало? Там ли сте? — чу се глас от телефона ми. — Тук е Деветстотин и единайсет. Чувате ли ме?

— Обажда се детектив Крос от Вашингтонската полиция. Имаме действащ стрелец на 12 — 21, Дванайсета улица, северозапад. Искан незабавно подкрепление, всички налични екипи!

Поредните изстрели взривиха последователно саксия и прозорец от втория етаж, точно зад мен. От вътрешността на апартамента се разнесе писък.

— Полиция! — извиках. — Залегнете!

Десетина души все още тичаха по тротоара в търсене на прикритие, а нямаше никакъв начин да спрем прииждащите нови пешеходци.

— Трябва да направим нещо. Не можем просто да стоим тук. Някой може да бъде застрелян всеки момент — каза Макс.

Погледнах към него през шофьорската седалка.

— Ако използва оптика, а ние се движим бързо, може и да не успее да ни проследи.

— Поне не и двамата едновременно — мрачно заяви той. — Ти тръгни към „Мидлендс“. Аз ще взема съседната.

Това бе абсолютно извън протокола. Трябваше да изчакаме подкрепление, но вероятността за косвени жертви нарастваше с всяка изминала минута и не искахме да го отлагаме.

Без да обели и дума повече, Макс излезе от прикритието си и хукна през улицата. Смелостта му ме изненада.

Преброих до три, за да увелича дистанцията помежду ни, и се затичах с наведена глава. Някъде зад мен се строши още един прозорец, но аз почти не обърнах внимание. Точно в момента цялото ми внимание бе съсредоточено в усилието да се добера до входната врата на сградата, а после и до покрива, с надеждата да открия Хенеси.

105.

Щом влязох в сградата, хукнах по стълбите — десет етажа до покрива, но аз бях в доста добра форма. Адреналинът също си свърши работата.

Няколко минути по-късно излязох на покрива на „Мидлендс“. Изпитах странното усещане за дежавю — чувствах се почти като предишната нощ в музея.

Размахах пистолета си наляво и надясно. Нищо. Зад вратата също нямаше никого.

Бях дошъл тук през някакъв склад и стените му блокираха видимостта към онази част на сградата, която гледаше към Дванайсета улица. Оттам би трябвало да стреля Хенеси, ако изобщо се намираше в тази сграда.

В далечината се чуваше вой на сирени. Надявах се, че се движеха в посока към мен.

Опрях гръб до стената и бавно започнах да се движа към ъгъла с насочено напред оръжие.

Макар и слабо осветен, покривът от страната на улицата изглеждаше пуст. В единия край имаше два сгъваеми градински стола и съборен метален варел.

Ала от Хенеси нямаше и следа.

Приблжих се до ръба и погледнах надолу. Улицата беше спокойна. Ако изключим колата на Бюрото с отворените ѝ врати и купчинка стросени стъкла на земята, нямаше никакви други индикации за случилото се преди малко.

Няколко души дори минаха оттам, без да обърнат внимание на щетите.

После, докато се навеждах още малко за по-добра видимост, кракът ми удари нещо, което издаде слаб метален звук. Извадих фенера си „Маг лайт“ и го насочих надолу.

Празни гилзи. Няколко.

Пулсът ми се ускори. Обърнах се и се озовах срещу дулото на 9-милиметров „Валтер“.

Мъжът — по всяка вероятност Стивън Хенеси — държеше пръста си на спуська, а дулото — на около два сантиметра от челото ми.

— Не мърдай — нареди ми той. — Не смей да трепнеш дори. От това разстояние няма как да не улуча.

Беше успял доста сполучливо да промени външния си вид — очила, тъмна коса, гладко избръснат. Достатъчно, за да се движи спокойно из града.

А може би достатъчно и да се измъкне от града, без да го разпознаят, осъзнах аз. Всичко започваше да си идва на мястото.

— Хенеси?

— Зависи кого питаш — отвърна той.

— Ти подаде онзи анонимен сигнал до Бюрото, нали? — попитах. Цялата тази работа бе капан, усещах го, и ние му дадохме точно онова, което искаше — дискретно наблюдение от хората, които знаеха най-много за него. Дали се е опитвал да ни убие в колата, или да ни подмами по-близо, все още не знаех.

— И виж какво си улових — каза той. — Сега искам да протегнеш бавно ръка назад и да пуснеш този „Глок“ от покрива, така че да падне на улицата.

Поклатих глава.

— Ще го хвърля настрана. Не мога да пусна оръжие на улицата.

— Можеш, разбира се — каза той. Усетих хладния метал на дулото, когато го притисна към челото ми. По всяка вероятност беше използвал по-голямо оръжие няколко минути по-рано.

Протегнах ръка назад и пуснах пистолета през ръба на покрива. Чух как изграка върху бетона на улицата и стомахът ми се сви.

Тогава той отстъпи назад, извън обсега на ръцете ми.

— Ако трябва да съм откровен, просто исках да ви убия и да разчистя пътя си. Ала сега, така и така си тук, ти давам трийсет секунди да ми отговориш с какво разполагате срещу мен. И нямам предвид онова, което вече е във вестниците.

— Не се и съмнявам — казах. — Искаш да знаеш колко дълбоко трябва да се окопаеш, преди да изчезнеш отново.

— Двайсет секунди — отсече той. — Може дори да те оставя жив. Говори ми.

— Ти си Стивън Хенеси, известен още като Франсис Мултън и Дени Хумболт. Служил си в специалните части на американската армия до две хиляди и втора, последно в Афганистан. В Кентъки има гроб с твоето име, което, предполагам, означава, че оттогава работиш и се подвизаваш инкогнито.

— Ами Бюрото? — попита. — Те къде още ме търсят?

— Навсякъде — казах.

Той стисна по-здраво дръжката на пистолета и склучи вежди.

— И аз знам кой си, Крос. Живееш на Пета улица. Няма причина да не се отбия и там довечера. Разбираш ли?

Усетих прилив на гняв.

— Не си играя с теб. Напълно откровен съм. Хващаме се за сламки. Защо според теб тук няма цял наш екип?

— *Засега* няма — подчерта той. Сирените определено се чуваха много по-наблизо. — Какво друго? Все още си жив. Продължавай да говориш.

— Ти уби партньора си Мич.

— Това не ми върши работа. Дай ми нещо, което мога да използвам — каза. — Последна възможност или няма да си единственият Крос, който ще умре тази нощ.

— За бога, ако знаех нещо повече, щях да ти го кажа!

Първата полицейска кола летеше с включена сирена по улицата под нас.

— Изглежда, времето ти изтича — каза той.

Чу се изстрел и аз потръпнах, преди да осъзная, че не е от оръжието на Хенеси. Очите му се отвориха широко. Струйка кръв се стече по горната му устна и той се срути в краката ми като марионетка с току-що отрязани конци.

— Алекс?

Погледнах надясно. Макс Сийгъл стоеше на покрива на съседната сграда, осветен в гръб от бледата светлина на стълбището. Все още държеше беретата си насочена към мен, но щом се обърнах, веднага я свали.

— Добре ли си? — извика.

Настъпих китката на Хенеси и взех пистолета от ръката му. Нямах пулс на шията, а очите му изглеждаха като стъклени топчета. Беше мъртъв. Макс Сийгъл го бе убил, за да спаси живота ми.

Когато отново се изправих, по улицата вече кипеше оживление. Освен сирените се чуваше хлопане на врати и дрезгав говор от полицейските радиостанции. Улицата беше блокирана, но аз трябваше да слеза и да потърся оръжието си.

Усещах погледа на Сийгъл, докато крачех към вратата. Дължах му благодарност — меко казано, — но уличният шум щеше да погълне думите ми, затова просто вдигнах палец към него.

Толкова засега.

На следващата сутрин валеше. Бяхме планирали да проведем брифинга с пресата навън, но в крайна сметка го преместихме в залата за очни ставки в „Дейли Билдинг“. Присъстваха стотина репортери, а може би и повече, затова сложихме високоговорители във фоайето за онези, които не успяха да влязат или щяха да пристигнат по-късно.

Макс и аз седнахме на масата отпред, заедно с директора Пъркинс и Джим Хийкин от дирекция „Разузнаване“. Отвсякъде се чуваше щракане на фотоапарати, чиито обективи сочеха предимно към мен и Макс. Ние определено бяхме най-странната двойка в залата.

Това бе един от звездните ми мигове. Имал съм и други такива. Предстояха ми няколко седмици непрекъснати молби за интервюта, предложение за написване на поне една книга и определен брой журналисти, които щяха да дебнат довечера пред къщата ми.

Брифингът започна с изявление от кмета, който в рамките на десетина минути обясни защо всичко това означаваше, че на следващите избори трябва да гласуваме за него. След него директорът направи резюме на случая, преди да дадем думата за въпроси.

— Детектив Крос — попита репортер на „Фокс“ директно от вратата, — можете ли да ни разкажете какво точно се случи снощи на онзи покрив? Подробно, стъпка по стъпка. Само *вие* можете да разкажете тази история.

Това бе „пикантната“ част от случая — онова, което продаваше вестници, както и рекламни карета. Дадох му отговор — достатъчно кратък, за да не възпрепятствам нещата, но и достатъчно подробен, за да не ме разпитват в продължение на час *какво е усещането* да застанеш *лице в лице с хладнокръвен убиец*.

— Може ли да се каже, че агент Сийгъл е спасил живота ви? — попита следващият.

Сийгъл се наведе към микрофона си.

— Точно така е — каза. — Единствено аз имам право да го убия. — Възнаградиха го с бурна порция смях за тази реплика. — А сега сериозно — продължи той. — Може да сме имали своите несгоди по

пътя, но това разследване е идеален пример за това как федералните и местните власти могат да работят заедно пред лицето на сериозна заплаха. Гордея се с постигнатото от мен и детектив Крос и се надявам, че и градът се гордее с нас.

Очевидно дори добрата половина на Сийгъл имаше огромно его. Но не бях в настроение да бъда придирчив или дребнав. Щом искаше да бъде в светлината на прожекторите, аз нямах нищо против да отстъпя в сянката.

Въздържах се от отговор на следващите няколко въпроса, докато някой не зададе неизбежния:

— Какво ще кажете за мотива? Можете ли на този етап да ни кажете със сигурност дали Хенеси и Тали са действали самостоятелно? И по каква причина?

Разглеждаме всички възможност — веднага отговорих аз. — Онова, което мога да ви кажа, е фактът, че двамата стрелци, известни още като *Патриотите* и отговорни за убийствата със снайпер, са вече мъртви. Градът трябва да се върне към нормалното си съществуване. Всякакви други аспекти от процеса на разследването остават без коментар засега.

Сийгъл ме погледна, но запази мълчание, и двамата веднага се заехме да довършим цирковото си представление.

Цялата истина, която никога не бихме споделили с пресата, бе основателното ни подозрение, че Тали и Хенеси бяха следвали нечий добре подготвен план. Дали изобщо щяхме да разберем чий бе този план, все още не знаехме. Ако трябваше да изразя мнение същата тази сутрин, бих предположил, че нямаше да постигнем по-голям напредък по този случай и той щеше да приключи дотук.

Случва се. Голяма част от полицейската работа се състои в размътане на утайката и неспособност да се достигне до повърхността. Всъщност именно на това разчитат хората от повърхността. Онези, които работят за тях — наемните убийци, главорезите, уличните престъпници, — поемат голяма част от риска, а твърде често те са единствените, които отиват зад решетките или в гроба.

Това отново ме подсети за „лисиците в кокошарника“.

След още два дни досадна и изтощителна писмена работа си взех почивка и прекарах известно време от уикенда в една игра, която децата ми наричат *наваксване*. В повечето случаи това означава да си изключи телефона и да прекарвам колкото се може повече време с тях, макар че двамата с Бри все пак успяхме да си откраднем няколко благословени часа само за нас в неделя следобед.

Отидохме с колата до едно място в Кливланд Хайтс, наречено Трегарон. Това е огромно имение в неогригориански стил на територията на Вашингтонското международно училище, което през летните месеци се даваше под наем. Наш гид беше строгата госпожица Мими Бенто — директор на междуобщностните отношения.

— А това е Стаята с терасата — каза тя.

Просторната зала с месингови полилеи и паркет на пода водеше към вътрешен двор, опасан с балдахини. Отвъд него се простираха зелени морави и гледка към Кингъл Вали. Не твърде занемарени. Всъщност красиви. И аристократични.

Госпожица Бенто надникна в кожената си папка.

Свободна е на единадесети август, на двадесет и пети и... следващата година, разбира се. Какъв брой гости предвиждате?

Двамата с Бри се спогледахме. Изглеждаше странно, но наистина не бяхме обсъждали чак такива подробности. Знаехме, че искаме да е в тесен кръг. Всичко това беше ново за нас.

— Още не сме сигурни — каза Бри и жената почти незабележимо присви устни. — Но определено искаме церемонията и празненството да са на едно място. Бихме желали всичко да е сравнително семпло.

— Разбира се — каза тя. Имах чувството, че виждам как доларчетата в очите ѝ се смалаяват. — Е, защо не огледате наоколо още малко... Аз ще съм в кабинета си, ако имате някакви въпроси.

Щом останахме сами, двамата с Бри излязохме навън, за да видим терасата. Бе разкошен пролетен ден, в който изобщо не беше трудно да си представиш сватба.

— Някакви въпроси? — попита Бри.

— Да. — Взех ръката ѝ и я придърпах към себе си. — Тук ли ще бъде първият ни танц?

Тя веднага започна да се полюшва, а аз изтананиках няколко такта от Гершуин в ухото ѝ. *Не, не, не могат да ми го отнемат...*

— Знаеш ли какво? — внезапно се обади Бри. — Това място е просто разкошно. Обожавам го.

— Значи е решено — казах.

— Аз мисля, че не трябва да го резервираме.

Спрях да танцувам и я погледнах.

— Нямам желание да прекарам следващите няколко месеца в умуване какъв цвят да бъдат поканите или кой до кого ще е седнал — обясни тя. — Такива са чуждите сватби, не моята. Не нашата. Просто искам да се омъжа за теб. Като например веднага.

— Веднага? — ококорих се аз. — Веднага като... сега, в *този момент*?

Тя се засмя и се повдигна на пръсти, за да ме целуне.

Не точно сега, но скоро. След като Деймън се прибере у дома след края на учебната година. Как мислиш?

Нямах нужда да мисля. Исках тази сватба да бъде точно такава, каквато искаше Бри — шикозно имение или Вашингтонският градски съвет, за мен нямаше значение.

— След като Деймън се прибере у дома, тогава съгласих се и запечатах споразумението ни с още една целувка. — Още един въпрос: смяташ ли, че бихме могли да се измъкнем незабелязано през задния вход, или трябва да кажем на Мими?

Задният двор изглеждаше прекрасно благодарение на усилията на хората около нас. Сампсън, Били и децата бяха сложили малки бели лампички в клоните на дърветата, навсякъде имаше свещи. Из въздуха се носеше джазова музика, а на тревата бяха подредени дузина столове с високи облегалки за близките и приятелите, които бяхме поканили в последния момент.

Децата стояха прави за церемонията — Али държеше пръстените; Джени грееше в красивата бяла рокля, която ѝ позволихме да си избере; и Деймън, който изглеждаше като по-висока и много по-уверена и по-осъзната версия на хлапето, което бяхме оставили в „Къшинг“ миналата есен.

Бри, естествено, изглеждаше зашеметяващо в изчистена бяла рокля без презрамки. Семпла и перфектна в моите очи. Двете с Джени имаха еднакви бели цветя в косите си, а Нана седеше гордо на първата редица с хибискус зад ухото и блясък в очите, какъвто не бях виждал у нея от няколко години.

Точно в шест и половина нашият пастор от „Сейнт Антъни“ — Джери О’Конър — кимна на Нана, че е време да започнем церемонията. Нана имаше молба за днес — да сложи началото на венчавката по нейн си начин.

— Аз вярвам в брака — каза тя пред всички присъстващи. В гласа ѝ вече се усещаше приповдигнатата нотка. — И по-точно аз вярвам в *този* брак. — Тя се приближи до мен и Бри и взе ръцете ни в своите. — Вие, двамата, не сте ме молили за това, но тази вечер аз ви давам един на друг и за мен е чест да го направя. Бри, аз нямах шанса да познавам родителите ти — бог да даде мир на душите им, — но вярвам, че те биха били доволни да видят, че се омъжваш за внука ми. Този мъж е добър човек — каза тя и очите ѝ се насълзиха. — Той ми е едничък и не бих го поделила с лека ръка. А ти — обърна се тя към мен, — ти просто удари джакпота, господине.

— Няма нужда да ми го казваш — отвърнах.

— Не, няма, но това спирало ли ме е някога? Тази жена е изпълнена с любов, Алекс. Виждам го на лицето ѝ, когато те гледа. Виждам го, когато гледа децата. Виждам го дори когато гледа към мен, старата бъривка. Аз никога не съм познавала жена с по-щедър дух. А вие? — обърна се тя към всички присъстващи, които отговориха с решително „Не!“, а някои от тях с „Не, госпожо!“ — Точно така — каза тя и насочи костеливия си пръст към мен. — Така че внимавай да не се изложиш! — Тя се върна обратно на мястото си, докато всички останали продължаваха да се смеят, мнозина от нас и през сълзи. Само няколко думи, но те сякаш казваха всичко, и то много красиво. — Изцяло ваши са, пасторе — рече тя.

И когато доктор О'Конър отвори книгата си, за да започне венчавката, а аз плъзнах поглед по кръга от усмихнати лица около себе си — най-добрия ми приятел Джон Сампсън, баба ми, моите красиви деца и тази удивителна жена Бри, без която дори не можех да си представя, че бих могъл да живея, — аз знаех, че първите му две думи не биха могли да уловят по-съвършено всичко, което извираше от сърцето и ума ми в този конкретен момент.

Тези две думи бяха „скъпи възлюблени“.

Най-страхотното парти в живота ни продължи до късно през нощта. Не се скъпихме относно храната и ползвахме услугите на приятел с фирма за кетъринг, който осигури огромни количества шунка, кокосов ориз, пържени банани, както и нещо, което Сампсън реши да нарече „Брилекс“ — два вида ром, ананас, джинджифил и череша или само ананас, джинджифил и череша за децата, макар че Деймън опита варианта за възрастни поне веднъж, доколкото ми е известно.

Джером Търман разположи музикалната си уредба „Фюжън“ в задния двор, където имаше достатъчно място за дансинг под звездите, както и за фалшиво пеене от моя страна след един-два брилекса. Или три. Децата казаха, че изпълненията ми били „пискливи“ и „абсолютно катастрофални“.

На следващата сутрин обаче всички се събудихме свежи и в добро настроение. Поръчахме такси до летището за полета ни до Маями, а оттам продължихме за Насау. Там ни чакаше лимузина, която ни откара до хотелски комплекс с уместното име *One & Only^[1] Ocean Club*.

Двамата с Бри бяхме видели това местенце в любимия ми филм от поредицата за Джеймс Бонд — Казино „Роял“ — и аз се заклекх, че някой ден ще я заведа там. Шегите в стил „Джеймс Бонд“ започнаха още с пристигането ни на познатата капковидна автомобилна алея с луксозни превозни средства във всички посоки.

— Крос — каза тя, докато ѝ подавах ръка на излизане от лимузината. — *Бри Крос*.

Мисля си, че Бри изненада много хора с това, че прие моето име. Решението бе изцяло нейно и аз се радвах, че го направи. Харесваше ми да го чувам точно толкова, колкото и да го казвам.

— Добър ден, имаме резервация за *доктор и госпожа Крос* — съобщих аз на приятната и много любезна жена на рецепцията. Бри стисна ръката ми и двамата се разсмяхме като хлапета. Или просто

като двойка младоженци. — Как смятате, след колко време ще е възможно да се потопим в онзи океан в задния ви двор?

— Бих казала... след около три минути и половина — отговори жената и плъзна ключовете ни по плота на рецепцията. — Заповядайте. Разполагате с двоен апартамент в крило „Кресънт“ и с една вила с изглед към океана. Приятен престой.

— О, такъв ще е със сигурност! — обади се Джени зад гърба ми. Нана, Деймън и Али все още стояха навън и съзерцаваха, очаровани, белия пясък на плажа и тюркоазената вода. Цветът ѝ наистина бе тюркоазен.

— Ето, мис Джей, заповядай — заявих аз и ѝ подадох ключа за апартамента. — Поверявам ти го най-официално. Е, с всички вас те се видим утре на обяд.

— Тате, все още смятам, че си луд, задето ни доведе тук — каза тя и се наведе напред, сякаш за да прошепне някаква тайна, — но много се радвам, че го направи.

— И аз се радвам — прошепнах в отговор.

Така или иначе ние с Бри смятахме да се насладим на медения си месец. Нали затова са табелките „Не безпокойте“.

[1] Единствен и неповторим. — Б.пр. ↑

Нашата вила бе *черешката на тортата*. Точно като във филмите. Имаше цяла стена с плъзгащи се врати от дървени жалузи, които водеха към усамотена тераса с безкраен стъпаловиден басейн чак до океана. Персоналът беше оставил цветя навсякъде — и вътре, и навън, — а само огромната спалня от махагоново дърво може би струваше колкото годишната ми заплата.

— Да, не е зле — заключих аз и затворих вратата към външния свят. — Достатъчно добро и за агент 007.

— Ах, Джеймс, Джеймс — продължи да се шегува Бри. — Грабни ме в обятията си, Джеймс, така както само ти умееш.

Това и направих. Докато се усетим, едното доведе до другото и плановете ни за незабавно потапяне в океана се отложиха в бъдещето. Когато най-после успяхме да се изправим на крака, слънцето се потапяше зад хоризонта, а ние бяхме готови да се насладим на една страхотна вечеря.

Не съм сигурен кое бе най-хубавото тази вечер — френско-карибската кухня в „Дюн“, великолепното „Пино Ноар“, което си поръчахме, или просто отдавна забравеното усещане, че не трябва — а и не искам — да бъда, където и да било другаде, освен тук и сега.

Използвахме нощта насаме максимално и се отбихме в казиното на „Атлантис Ризорт“ след вечеря, за да поиграем блекджек. Бри имаше късмет известно време, след това аз, но около полунощ си тръгнахме с някой и друг долар по-малко в джоба. Но това изобщо не помрачи настроението ни.

Тръгнахме към нашата вила по плажа, хванати за ръце.

— Щастлива ли си? — попитах Бри.

— Омъжена — отвърна тя. — Щастливо омъжена. Още не мога да повярвам, че е истина. Обаче е истина, нали? Нали не сънувам, Алекс?

Спрях, за да я прегърна, и двамата постояхме така известно време, загледани в трепкащото отражение на луната по повърхността на океана.

— Знаеш ли, все още не сме докосвали тази толкова синя вода — казах. Пръстите ми посегнаха към горното копче на ризата ѝ. — В настроение ли сте за едно нощно къпане, госпожо Крос?

Бри се огледа наоколо.

— Това предизвикателство ли е?

— Просто покана — казах. — Но бих се чувствал нелепо, ако съм чисто гол и сам там вътре. — Тя вече разкопчаваше панталоните ми.

Оставихме дрехите си на пясъка и се гмурнахме в океана. Някъде в далечината се носеше глух ритъм на барабани, може би от някой хотел, ала ние имахме чувството, че целият океан принадлежи само на нас. Целувахме се във водата известно време, а накрая пак се любихме, направо на брега. Беше малко рисковано и доста пясъчно, но опасности като тази не ме плашат и бих ги приемал с готовност през всеки един ден от седмицата.

112.

На другата сутрин спяхме до късно, после спокойно започнахме да се приготвяме за предстоящия ден. Бри тъкмо преглеждаше менюто за поръчка на храна по стаите, а аз си обличах тениска, когато телефонът звънна. Бе все още много рано за обаждане от децата, но аз нямах нищо против. Всъщност нямах търпение да посрещна олелията, която вървеше в комплект с тях.

— Добро утро — казах в слушалката.

— Да, такава е. — Безпогрешно разпознах гласа на Кайл Крейг. — Как мина сватбата?

Трябваше да го очаквам. Трябваше да проявя по-голяма предпазливост. Тези обаждания се бяха превърнали в запазена марка за Кайл.

Преди да отговоря каквото и да било, някъде над нас профуча самолет — в същото време осъзнах, че чувам този звук и по телефона. По гръбнака ми полазиха тръпки.

Изтичах до прозореца и погледнах навън.

— Кайл? Къде си? Какво става?

— Забеляза ли, че спазих обещанието си? Казах, че ще ти позволя да се ожениш, и го направих.

— Да ми позволиш?

Навън нямаше и следа от него, но това не означаваше нищо, нали? Би могъл да се крие навсякъде. Беше някъде тук, несъмнено. При това много близо.

— А искаш ли да знаеш защо? — попита.

Едва си поемах въздух от напрежение, докато трескаво оглеждах обстановката.

— Не — отсякох. — Не искам.

— Защото *вярвам в брака* — изимитира той гласа на Нана. — Нали това каза тя онази нощ?

Внезапно осъзнах, че изобщо не мога да си поема въздух.

— Освен това — продължи той — много по-забавно е да отнемеш от един мъж съпруга, отколкото приятелка. Бях търпелив,

Алекс, но вече е време да вървя нагоре.

— Да вървиш нагоре? Какви ги дрънкаш, по дяволите? — попитах аз, макар да се опасявах, че вече знам какво има предвид.

— Просвещение, приятелю мой — каза. — Погледни надолу към водата. Какво виждат очите ти?

Втурнах се обратно към стъклената врата и погледнах навън. Отне ми секунда-две, но после ги видях.

Джени и Али бяха долу на плажа и ми махаха с ръце. На няколко крачки зад тях — макар и някак абсолютно невъзможно и необяснимо — стоеше Макс Сийгъл. Носеше слънчеви очила и ярка на цвят риза, с хавлиена кърпа, праметната през едната му ръка, и телефон в другата. Усмихна ми се, а после, когато устата му се раздвижи, в ухото си чух гласа на Кайл Крейг.

— Изненада — каза той.

113.

Сякаш сърцето ми спря за миг, а после отново заблъска в гърдите. Мислите ми препускаха. Кайл очевидно бе претърпял някаква колосална процедура. *Лицето му нямаше нищо общо с това на Кайл.*

— Точно така — каза. — Всичко, което си мислиш точно в този момент, е вярно. С изключение на онази част, където ти спасяваш всички. Това няма да се случи.

Малко по-нагоре по плажа Нана ги наблюдаваше изпод чадъра си. Деймън — единственият, който не беше виждал Макс Сийгъл досега — лежеше на шезлонг до нея и слушаше музика от айпода си.

— Деца? — обърна се към тях Кайл с гласа на Макс Сийгъл. — Искате ли да изпратите на татко целувка за добро утро?

Той пхна телефона в джоба си и хвана ръката на Али, като се постара да ми покаже за миг онова, което криеше под хавлията. Огнестрелно оръжие.

Господи, не. Това не се случваше наистина.

Бяхме оставили собствените си оръжия във Вашингтон, можеше да се каже, нарочно. Сега това ми изглеждаше като ужасна грешка. Налагаше се да импровизирам. Но как? Какво да използвам като оръжие?

Започнах да шепна бързо и тихо на Бри, докато те прекосявах плажната ивица. Нямаше време за обмисляне на възможности. Разполагах само с инстинкта си, както и с мъничко време за бърза молитва, че ще се справим с това.

— Здравсти, тате! — извика Али от стълбите на терасата. Опита се да хукне към нас, но Сийгъл-Кайл го хвана за ръката. Не можех да направя нищо друго, освен да остана на мястото си.

Джени профуча покрай тях.

— Можеш ли да повярваш, че господин Сийгъл също почива тук? — каза тя и ме целуна по бузата. — Представяш ли си какво съвпадение?

— Невероятно — отвърнах. Нито тя, нито Али забелязаха колко глухо звучи гласът ми.

— Съжалявам, че се натрапвам така — рече Кайл в ролята на Макс. Гледаше ме ухилен, предизвикваше ме с очи, явно искаше да предприема нещо. А гласът му... не беше на Кайл, но всъщност бе *точно* на Кайл. Как съм могъл да не забележа приликите досега? Удивително е как мозъкът се доверява на онова, което виждат очите — или не виждат.

— Няма проблем — казах. Поддържах представлението заради децата и отстъпих няколко крачки навътре. — Влизайте. Бри си взема душ, но след малко ще дойде.

Кайл сложи ръка върху рамото на Али и стомахът ми се преобърна.

— Защо не отидеш да я извикаш? — предложи той, без да сваля усмивката от лицето си. — Аз ще чакам тук с децата. Сигурен съм, че ще ѝ бъде приятно да ме види. Какво съпадение. Не е ли странно?

Помежду ни премина нещо като електрически заряд. Нещо, което много наподобяваше омраза.

— Бри? — извиках аз и бавно тръгнах към банята, без да изпускам Кайл от погледа си. — Можеш ли да излезеш?

Открехнах вратата и надникнах вътре. Ври изхлузи тениската си и пхна глава под течащата вода, докато се гледахме безпомощно един друг.

— Секунда само! — извика в отговор тя.

Обърнах се отново към Кайл, който все още се подпираше на Али.

Джени седеше на ръба на неоправеното легло, но вече ме гледаше настойчиво. Според мен започваше да усеща, че нещо не е наред.

— Ей сега ще излезе — обясних аз възможно най-спокойно.

— Добре — отвърна Кайл. — Искам да заведа всички ви на разходка с кола. Деца, готови ли сте за приключения?

— Разбира се! — възкликна Али. Джени замълча. През цялото това време Кайл държеше хавлията праметната през дясната си ръка, за да крие оръжието си.

Бри влезе в стаята — боса и облечена в един от хотелските халати за баня. На пръв поглед изобщо не личеше, че е уплашена и напрегната точно колкото мен.

— Макс, радвам се да те видя — каза тя и протегна ръка към него.

— Аз се радвам да те видя много повече — отвърна той, без да крие задоволството си.

Ала когато се здрависаха, Бри бръкна със свободната си ръка в джоба на халата си, измъкна оттам малък метален флакон — лак за коса от безплатния комплект в банята — и напръска очите на Кайл. Той изпищя от болка, а Бри се възползва от момента и заби коляно в слабините му.

В същото време аз грабнах стъклената гарафа от барплота, където я бях оставил предварително. Прекосих стаята с три бързи скока и замагнах с всичка сила. Стоварих тежкия съд върху носа и челюстта на Кайл и той се свлече на пода. Навсякъде се разхвърчаха парчета стъкло.

Али изпищя, ала нямаше време да го успокояваме или да му обясняваме какво се случва. Бри го грабна с една ръка, сякаш бе лек като перце, улови Джени за лакътя и ги изведе от стаята.

А аз се хвърлих върху Кайл с цялата си тежест.

Кайл замахна с юмрук и ме удари право в челюстта. Главата ми изтръпна от болка, но нямаше как да му отвърна. Едната ми ръка притискаше китката му, а другата — оръжието, което криеше под хавлията.

Вместо това го ударих силно с глава по кървящата рана. Това бе достатъчно, за да измъкна оръжието му. *„Берета“, девет милиметра. Пистолетът на Макс Сийгъл.*

Претърколих се назад, скочих на крака и насочих оръжието между очите му, които той бясно търкаше в опит да ме види.

— Обърни се! — извиках. — Легни по очи с ръцете встрани от тялото!

Кайл се усмихна. Очите му бяха кървавочервени и от тях бликаха сълзи, ала аз бях сигурен, че вече отново ме виждаше.

— Каква ирония — каза. — Онази вечер в колата можех да се закълна, че ме лъжеше, но ти наистина не можеш да натиснеш този спусък, нали?

— Не и без причина — отвърнах. — Така че или ми дай такава, или се обърни и целуни пода... Веднага! Направи го!

— Знаеш, че съм възпитан човек, Крос, но да ти го начукам.

В следващия миг той се обърна твърде бързо с парче стъкло в ръка, което мълниеносно се стрелна към мен. Усетих как мускулът на глезена ми се разкъса и коляното ми се огъна. Свлякох се на земята, преди да разбера какво става.

А Кайл скочи на крака.

Тръгна към изхода, препъвайки се — и може би точно това спаси живота му. Единственият изстрел, който успях да възпроизведа, разби на парчета плъзгащата се врата вместо главата му секунди преди той да скочи от терасата и да изчезне навън.

Добрах се до плажа и стрелях веднъж във въздуха. Всички, които все още не правеха път на Кайл, започнаха да се разпръскват в различни посоки. Походката му бе много нестабилна. Може би имаше мозъчно сътресение, но и моето коляно не ми помагаше особено. За пръв път през живота си участвах в подобно преследване.

Някои хора пищяха, други дърпаха децата си от водата. После Кайл се наведе и грабна от пясъка малко момченце на не повече от две или три години, преди майка му да се е добрала до него.

Жената хукна след тях, но Кайл притисна момчето към тялото си като щит.

— Назад! — изкрещя той. — Назад или ще...

— Вземи мен! — Майката падна на колене, неспособна нито да продължи напред, нито да се върне назад. — Вземи мен вместо него!

— Кайл, остави го!

Той се обърна да ме погледне, а аз бях достатъчно близо да видя, че очите му отново излъчваха спокойствие. Вече разполагаше с разменната монета, от която се нуждаеше, и го знаеше много добре.

— Ти дойде тук заради мен, а не заради това момче — казах. — Пусни го! *Вземи мен.*

Горкото момченце хлипаше и протягаше ръчички към майка си, но Кайл го вдигна малко по-високо и го стисна още по-силно.

— Първо трябва да ми върнеш пистолета — нареди той.

— Без повече приказки. Просто остави оръжието на земята и отстъпи назад. Три. Две...

— Добре. — Започнах бавно да се навеждам. Кракът ме болеше ужасно и вече едва го движех. — Оставям го.

Ала не можех да доверя това дете на честната дума на Кайл. Налагаше се да рискувам — друг избор няхах. В последната секунда, преди да оставя пистолета, обърнах дулото и стрелях ниско. Момчето не беше достатъчно голямо, за да покрие Кайл от глава до пети. Изстрелът ми улучи врага малко под коляното.

Той изрева като диво животно. Момченцето тупна на пясъка и запълзя към майка си. Кайл се опита да се задържи прав на единия си здрав крак, но опитите му приключиха, когато прострелях и него.

Той се просна по гръб на пясъка и започна да се гърчи от болка. Краката му изглеждаха като кървава пихтия, но усещането беше страхотно. Особено много ми хареса това, че го прострелях със собственото му оръжие.

Тогава видях Бри — тичаше към нас с двама униформени полицаи. Тя им посочи Кайл и тръгна право към мен.

— Божичко! — Тя ме прегърна през кръста, за да поеме част от тежестта ми и да облекчи ранения ми крак. — Добре ли си?

Кимнах.

— Той ще има нужда от линейка.

— Вече пътува насам — каза единият от полицаите.

Кайл лежеше със затворени очи, но ги отвори, когато сянката ми падна над лицето му.

— Всичко свърши, Кайл — заявих. — Този път завинаги.

— Дефинирай „свърши“ — изхриптя той. Дишаше трудно и трепереше от болка. — Мислиш, че си спечелил ли?

— Не става въпрос за победа — казах. — Имам предвид, че те пращам зад решетките, за да те лиша завинаги от възможността да нараниш, когато и да било.

Той се опита да се усмихне.

— Веднъж вече го направи, но това не ми попречи — подразни ме той.

— Е, нали знаеш какво казват хората: единственото по-лошо нещо от това да влезеш в затвора, е да излезеш и да се върнеш обратно — отвърнах. — Освен ако не е просто крилата фраза.

Може би за пръв път, откакто познавах Кайл Крейг, видях нещо като страх в очите му. Продължи само секунда, после изчезна и той отново доби обичайния си самонадеян маниер.

— Нищо не е свършило! — изръмжа той, но вече му бях обърнал гръб.

Линейката тъкмо пристигаше, а аз исках да предупредя медицинския екип.

— Първо се погрижете за него — посъветвах ги, — но трябва да бъдете много внимателни. Този човек е изключително опасен.

— Оставете това на нас, сър — каза единият от полицаите. — Сега искам да предадете това оръжие.

Подадох му го — малко неохотно, — а Бри ме настани на един шезлонг, откъдето можех да наблюдавам развитието на нещата. Междувременно донесе някаква хавлия и я пристегна около крака ми.

Кайл не оказа никаква съпротива, когато медиците му сложиха интравенозна система и кислородна маска, а после отрязаха крачолите на панталона му. Беше загубил много кръв. Лицето му изглеждаше бяло като платно. Може би започваше да осъзнава, че наистина ще се върне зад решетките на федералния затвор „Флорънс“.

Сложиха го на носилка и поставиха торбичката на системата и кислородната бутилка между краката му, за да могат да вдигнат всичко в линейката.

— Трябва да му сложите белезници — извиках аз към полицаите. — И не оставяйте медицинския екип да пътува сам с него!

— Просто се успокойте, сър — сърдито отвърна единият.

— Аз съм полицай и знам какво говоря — казах. — Този човек е издирван от ФБР и трябва да му сложите белезници. *Веднага!*

— Добре, добре. — Той даде знак на партньора си и двамата се запътиха към Кайл.

Почти като на забавен кадър наблюдавах как първият полицай се качи в задната част на линейката. Появиха се белезниците, а после видях как Кайл се протегна за тях с онази нечовешка сила, каквато само психопат като него би могъл да събере в подобно състояние. Той използва белезниците, за да издърпа полицая към себе си, и само миг по-късно вече държеше пистолета му в ръка.

Бри скочи инстинктивно, за да се притече на помощ, но аз се претърколих от шезлонга и я повалих на земята.

Последва изстрел, след него още един.

После първата от две мощни експлозии. По-късно щяхме да разберем, че куршум бе пронизал кислородната бутилка на Кайл.

Тя избухна в огнена топка в линейката, последвана бързо от резервоара с горивото.

Мощният взрив бе оглушителен. Стъкло и метал изригнаха по-скоро нагоре, отколкото встрани, и върху нас се посипа дъжд от пясък. Отново се чуха писъци на хора.

Когато вдигнах глава, видях, че нямаше нужда да се питам дали има оцелели. От линейката бе останал овъглен корпус, от който все още се издигаха пламъци и черен пушек. Двамата полицаи и двамата медици бяха мъртви.

Кайл също. Когато огънят утихна и ние успяхме да се приближим достатъчно, за да видим тялото му, осъзнахме, че е обгорено от глава до пети.

Лицето, в което той бе инвестирал толкова много, представляваше абсолютно неузнаваема маска без никакви човешки черти. Всъщност от целия човек не беше останало почти нищо.

Колкото до това дали Кайл бе стрелял нарочно в кислородната бутилка, тепърва ще има да се чудя. Може би мисълта да се върне в килията, му се е сторила твърде тежка. Затворът лесно би могъл да го убие в крайна сметка и Кайл го знаеше.

А може би се бе опитал да вземе и мен със себе си по пътя за оня свят — един последен опит да довърши работата, която той, по неznайно каква причина, бе превърнал в мисията на живота си.

Мисля си, че всъщност знам какви са отговорите на всички тези въпроси, но разбира се, никога няма да съм абсолютно сигурен. А може би ще дойде ден, когато това изобщо няма да ме интересува.

ЕПИЛОГ ЛЯТО

Медийната буря, която ме очакваше у дома, надмина предишната, ако това изобщо беше възможно. Кайл Крейг бе най-издирваният човек в страната и всеки се бореше със зъби и нокти за парченце от тази история. Наложих се да наема услугите на Ракийм Пауъл за още няколко дни, просто за да държа тълпата настрана и да осигуря на семейството си някакво подобие на спокойствие.

Мислех си, че Нана ще избълва някой гневен монолог относно случилото се в Насау, но тя не каза нищо. Всички ние постепенно се върнахме към нормалното си ежедневие, доколкото обстоятелствата го позволяваха.

През следващите няколко дни започнах бавния и системен процес на разговори с децата — заедно и поотделно. Искях те да разберат, че колкото и истинско да беше случилото се, то бе и краят на един период от живота ни.

Мисля, че всеки го разбра по свой собствен начин. До края на двуседмичния ми отпуск всички се чувстваха сравнително добре.

Ала аз вече бях взел решение. Трябваше да съм до тях повече време от преди — или поне за известно време. Пуснах молба за неплатен отпуск до края на лятото и просто се надявах да я приемат. Ако не — щях да измисля нещо друго.

Всъщност сериозно обмислях да напиша втора книга, този път за Кайл Крейг и случая с Мислителя. Кайл беше не само най-голямото предизвикателство в кариерата ми, но и мой приятел — някога. Имах история, при това съдържателна, която исках да разкажа.

Междувременно имах да засаждам слънчогледи и да гледам филми. Чакаха ме уроци по бокс за наваксване в мазето, бейзболни мачове, посещения на музея „Смитсониън“. Дълги вечери до след залез-слънце с приятни разговори и игри на *гоу фиш*. Това беше новият ми живот, на който исках да се посветя с цялата си любов.

Един нов живот, който да започнем заедно.

117.

Така ми се искаше нещата да можеха да останат такива и лятото никога да не свършва.

Но малко след Четвърти юли получих обаждане от Вашингтонската полиция — нещо, което всички от управлението се кълнях, че не биха направили, независимо от обстоятелствата.

Някакъв детектив от Остин, Тексас, се обаждал на разни хора и ме издирвал. Разследваше убийството на няколко души, много тежко и с много спънки. Ала не ставаше въпрос само за това. Случаят започваше да проявява фрапиращи сходства с един от моите — нещо, което смятах за отдавна приключено.

Въпреки това спазих решението си и му дадох координатите на детектив, с когото бях работил в Далас. Точно в момента аз не бях полицай. Поне до септември.

Ала две седмици по-късно дойде следващото обаждане. Този път от детектив в Сан Франциско — жена на име Боксър. Тя разследваше много странен случай, който също звучеше познато и много приличаше на убийствата, извършени от един психопат, известен като *господин Смит*. Аз залових Смит лично и видях как умря. Поне така си мислех.

Но това е друга история.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.